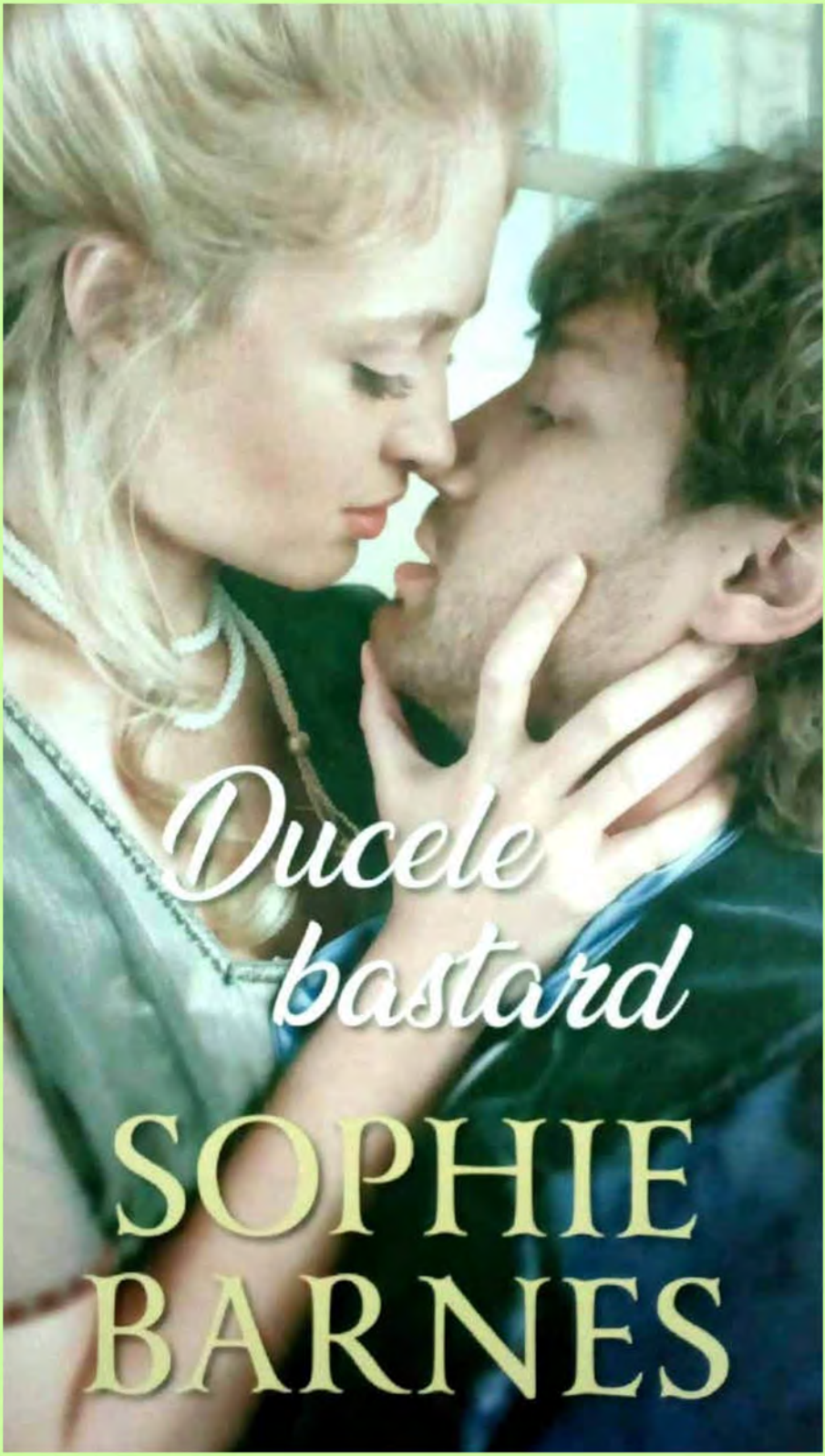
Ducele bastard
SOPHIE BARNES

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „DIAMANTE NEȘLEFUITE"

Juliette Matthews își dorește să fie mai mult decât un ornament frumos la brațul unui soț cu titlu nobiliar și prin urmare își propune să-i ajute pe cei mai puțin norocoși decât ea. Însă folosirea averii recent dobândite se dovedește a fi mai complicată decât se așteptase, întrucât tinerele din aristocrație nu obișnuiesc să își riște siguranța pentru un scop nobil. Tocmai de aceea apelează la singurul bărbat care o poate ajuta să-și ducă misiunea până la capăt – un doctor apreciat și extrem de chipeș... și mult prea onorabil pentru a da curs atracției dintre ei.

Florian Lowell devine în mod neașteptat moștenitorul ducelui de Redding, un statut foarte diferit față de cel de medic dedicat profesiei. Și chiar dacă moștenirea îl face cel mai râvnit burlac din înalta societate, Juliette este intangibilă pentru el, fiindcă, dacă circumstanțele scandaloase ale nașterii lui ar deveni cunoscute, reputațiile amândurora ar fi iremediabil distruse. Însă când viața lui Juliette este amenințată, Florian trebuie să riște totul – inclusiv propria inimă, ce nu poate fi îmblânzită decât de o singură femeie.

„O eroină inteligentă și sinceră, un erou mult prea onorabil, o undă potrivită de pericol și o poveste de dragoste care explodează cu pasiune – un roman care vă va încânta."

USA Today

Sophie Barnes s-a născut în Danemarca, dar a locuit până acum în cinci țări de pe trei continente, și vorbește daneza, engleza, franceza, spaniola... și româna. A debutat în 2012 și de atunci a publicat 22 de romane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3819-9

Alma

SOPHIE BARNES

Ducele bastard

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
2019

Pentru agenții mei literari.

Vă mulțumesc pentru sprijinul vostru constant!

Capitolul 1

Păşind în faţă în ritmul muzicii, Juliette Matthews îşi luă de mână partenerul de dans cu delicateţe, exact cum fusese instruită. Deasupra, două candelabre masive aruncau o lumină sclipitoare asupra sălii de bal a casei Hawthorne, cele o mie de lumânări aprinse reflectându-se în pietrele preţioase. Era un adevărat succes primul bal al sezonului, la care lacheii aduceau tăvi pline cu şampanie şi prăjiturele glazurate, care păreau mult mai bune decât erau în realitate.

Domnişoarele defilau ca nişte păsări care îşi etalau penajul colorat, în timp ce domnii stăteau în grupuri mici şi vorbeau despre politică sau despre ce le plăcea bărbaţilor să discute. Juliette nu ştia sigur despre ce vorbeau, însă era sigură că politica fusese subiectul conversaţiilor recente dintre fratele ei, Raphe, ducele de Huntley, şi soţul surorii ei Amelia, ducele de Coventry.

În timp ce executa paşii complicaţi pe care îi învăţase, Juliette se gândi cât de diferită era viaţa ei faţă de cum fusese cu un an în urmă. Cum îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în mahalaua din St. Giles, se întrebă dacă îşi aprecia norocul mai mult decât partenerul ei. Până la urmă, ştia ce însemna să-ţi fie foame, să trăieşti în sărăcie, să nu ai destui bani pentru lemne în mijlocul iernii ori să nu poţi plăti un doctor când eşti bolnav.

– Arăţi încântător în seara asta, îi spuse contele de Yates în timp ce o învârtea într-un şir de cercuri strânse.

Ochii ei străluciră, plini de apreciere.

Juliette îl plăcea şi mereu se simţise bine în compania lui, aşa că îi zâmbi cald şi spuse:

– Şi tu eşti elegant ca de obicei, milord.

Mâna bărbatului o strânse şi mai tare pe a ei, iar privirea lui se lăsă uşor în jos, destul cât să înlocuiască sentimentul de mulţumire pe care îl simţea în compania lui cu o nelinişte profundă.

– Poate că ar trebui să vorbim despre cât de minunat arătăm amândoi în timp ce facem un tur al camerei, spuse el când muzica se termină și o conduse de pe ringul de dans.

Zâmbetul lui era același, însă felul în care îi privise gura și o strânsese de mână avu o nuanță întunecată, lucru ce o făcu pe Juliette să refuze invitația.

Oricât de mult îi plăcea compania lui, ea nu își dorea mai mult decât prietenie de la el și devenea din ce în ce mai îngrijorată că el nu simțea la fel.

– Mereu ești foarte atent cu mine, lucru pe care îl apreciez, începu ea, în speranța ca îl putea refuza subtil, dar vreau să fac o vizită până la camera de toaletă. Asta, dacă nu te deranjează.

Zâmbetul lui dispăru, iar sclipirea din ochi i se stinse.

– Bineînțeles că nu. O însoți spre marginea încăperii și făcu o plecăciune scurtă, dar respectuoasă. Îți mulțumesc pentru dans, Lady Juliette. Se uită peste umărul ei și spuse cu o nuanță de umor sec: Se pare că prietena ta e aici să te salveze.

Juliette se întoarse și privi în direcția în care indicase Yates. O văzu pe buna ei prietenă Vivien Saunders venind spre ei.

– L-am alungat pe lord? întrebă Vivien când se apropie.

Căsătoria mătușii ei cu un baron îi asigurase intrarea în societate, însă bărbatul murise de mult timp, iar văduva lui avea probleme financiare. De aceea, Vivien avea șanse mici să se căsătorească cu un bărbat cu titlu.

Juliette se întoarse spre Yates, însă îl văzu retrăgându-se și dispărând în mulțime. Oftă când o luă de braț pe Vivien. Se îndreptară împreună spre ușa care dădea spre hol, unde se afla camera de toaletă a doamnelor.

– Mă tem că l-am supărat.

– Sinceră să fiu, mă îndoiesc, Julie. Mereu ești bună și atentă cu ceilalți.

– E posibil să fi inventat o scuză ca să nu mă plimb cu el după dansul nostru.

– Ah!

– Ah? Juliette își privi prietena. Ce înseamnă asta?

– Păi, e limpede că te place. Mult. Și tu pari să-l placi, având în vedere cât de mult zâmbești și râzi când sunteți împreună.

Juliette se gândi câteva secunde.

– Ar trebui să mă prefac că nu-mi place să dansez cu un gentleman doar ca să nu creadă că îl încurajez să-mi facă curte?

Vivien se încruntă, ca și cum făcea un efort ca să răspundă la întrebare.

– Cred că da, deși nu sunt expertă în asta.

Intrară în camera de toaletă, unde două tinere își aranjau părul în fața unei oglinzi.

– De ce nu e posibil ca un bărbat și o femeie să fie prieteni, fără ca vreunul dintre ei să aștepte mai mult? îi șopti Juliette lui Vivien, în timp ce una din celelalte femei din cameră râse ca răspuns la o replică a prietenei ei.

– Poate pentru că asta se numește *piața căsătoriei*, sugeră Vivien, îndreptându-se spre o canapea pe care se așeză.

Juliette rămase în picioare, fiind prea agitată ca să stea locului. Își încrucișă brațele la piept și își privi prietena.

– Ce păcat! Îi susținu privirea lui Vivien, după care își ridică brațele în aer și se aruncă pe locul gol de lângă aceasta. Nu numai că am inventat o scuză ca să nu petrec timp cu un bărbat de care chiar îmi place, dar acum trebuie să stau aici vreo zece minute ca să nu pară că l-am mințit. Deși probabil știe că am făcut-o.

– Nu-ți face griji, îi spuse Vivien în timp ce o mângâie pe mână. Totul o să se rezolve.

– Serios?

Juliette nu era atât de sigură. Suferise din cauza șușotelilor celorlalte tinere, suportase cele mai exasperante lecții de etichetă și încercase să se integreze cât de bine putuse, dar tot erau zile când se întreba ce rost avea totul.

– Pare de necrezut că am putea fi atât de norocoase, spuse una dintre femeile din cameră. Debutantele noastre nu au nici o șansă să cucerească un duce.

– Până acum, spuse cealaltă femeie cu o voce visătoare, care o făcu pe Juliette să-și dea ochii peste cap.

Tânăra se uită la Vivien și se forță să-și înăbușe râsul.

– Îți vine să crezi ce norocoase suntem? zise prima femeie.

– Ei bine, încă nu e duce, nu?

Juliette se îndreptă de spate. Era limpede că vorbeau despre Florian Lowell, doctorul după care trimisese Raphe anul trecut, când ea făcuse pojar. Vestea schimbării recente a statutului bărbatului fusese

subiectul a numeroase discuții în casa Huntley cu o seară în urmă, când Raphe tăcuse anunțul.

Juliette încă nu era sigură că înțelegea cum obținuse titlul sau moștenirea, dar părea că într-o zi Florian avea să aibă un rang mai înalt decât fratele lui mai mare, domnul Henry Lowell, care urma să devină viconte de Armswell.

- Oricum, m-aș obișnui foarte ușor cu ideea unei căsătorii cu Florian, spuse una dintre femei. E atât de chipeș!

Ambele femei izbucniră în râs. Apoi urmară câteva șoapte și se auzi ușa, care se deschise și se închise, moment când în cameră se așternu tăcerea. Juliette se uită la Vivien și zâmbi.

- Ei bine, le doresc noroc. Adevărul e că nu cred că am întâlnit vreodată un bărbat mai inaccesibil decât Florian.

- Pare destul de rigid, zise Vivien, care se ridică și își aranjă rochia. Dar l-am văzut doar o dată sau de două ori, deci e posibil să greșesc.

- Ba nu, cred că ai dreptate. Și mie mi-a lăsat aceeași impresie. Este un doctor excelent, care își ia munca în serios. Nu poți să-i reproșezi asta, însă mă întreb cum arată când zâmbește.

- Serios? întrebă Vivien cu zâmbetul pe buze, în timp ce se întorceau pe hol și se îndreptau spre sala de bal.

Juliette o împinse ușor pe prietena ei cu umărul.

- Hai, Viv, știi ce am vrut să spun!

- Faptul că te întrebi cum ar fi să-l vezi zâmbind o să te urmărească până când o să găsești un mod de a face să se întâmple. Intrară în sala de bal. Dintre toți oamenii pe care îi știu, nici unul nu e atât de hotărât ca tine când vrea să facă un anumit lucru.

- Ei bine, e...

Un val de șoapte o întrerupse pe Juliette. Tânăra se uită în jur, conștientă de agitația din sala de bal.

- Ce Dumnezeu se întâmplă?

- Uite! zise cineva, în timp ce Juliette își făcu drum printre invitați, trăgând-o pe Vivien după ea.

- E acolo, spuse altă voce.

În timp ce își făcu loc printre femeile care se holbau la intrarea în sala de bal, Juliette îl văzu pe bărbatul despre care ea și Vivien tocmai discutaseră.

„Florian."

Inima începu să-i bată cu putere. Pentru că el se afla acolo și, Dumnezeule, era superb! Îmbrăcat în negru și cu părul cu nuanțe arămii

aranjat, cu excepția unei șuvițe care îi cădea peste față. Niciodată nu îl văzuse așa. Ultima oară când se întâlniseră la un bal, el purtase un costum deloc remarcabil, din lână maro. Acum însă părea că titlul de duce avea să i se potrivească la fel de bine ca jacheta perfect croită și pantalonii pe care îi purta. Păreau să-i evidențieze fizicul masculin într-un fel pe care nu-l bănuise vreodată. Era ca și cum umerii lui deveniseră mai lați, constituția mai masivă și...

Juliette clipi. *Nu.* Nu avea să fie precum toate celelalte fete care roiau în jurul lui și încercau să-i atragă atenția. Până la urmă, era doar un bărbat, chiar dacă unul capabil să salveze bolnavii și să refacă un trup frânt, lucru de altfel admirabil. Dar asta nu însemna că Juliette putea privi vreodată dincolo de atitudinea lui rigidă și că voia de la el mai mult decât sfaturi medicale și o posibilă prietenie.

Însă, în timp ce se gândea la asta, Florian întoarse capul spre ea, iar privirile li se întâlniră. Pulsul tinerei o luă razna și o senzație necunoscută îi umplu stomacul.

Ea inspiră adânc și se întoarse. Avea nevoie de aer curat, atâta tot. Era limpede că toată căldura din sală îi afectase simțurile. Cu asta în minte, își făcu drum spre ușile franceze și ieși pe terasă, respirând ușurată când aerul răcoros al nopții îi limpezi mintea.

Florian se uită spre locul unde se afla Lady Juliette. O senzație stranie de ușurare își făcu loc prin membrele lui când o văzu. Deoarece tânăra era o scuză bine-venită, un mod prin putea să scape de toată atenția sufocantă de care avusese parte când intrase în sala de bal. Însă, în loc să vină și să-l salute, Juliette se întoarse, lăsându-l singur în fața atacatorilor.

– Fetei mele i-ar plăcea să valseze cu tine, insistă o mamă înverșunată în timp ce îi întindea carnețelul de dans.

– Serios? Bărbatul se încruntă la femeia care îl privea și aștepta. Nu valsez, doamnă.

Tonul lui sec nu avu efectul dorit.

– Atunci un cotilion?

Florian știa că ar fi fost considerat nepoliticos dacă o refuza. Așa că își scrise numele, lucru care le încurajă pe celelalte să insiste.

– Vrei să te salvez? îl întrebă fratele lui, Henry, cunoscut ca domnul Lowell.

Florian îi aruncă o privire.

– Mă îndoiesc că poți face asta.

– Prostii! E nevoie doar de puțin farmec, iar eu se întâmplă să am din plin. Bărbatul își ridică sprâncenele, lucru care le făcu pe câteva domnișoare să râdă, în timp ce Florian își dădu ochii peste cap. Domnișoarelor, fratele meu a avut o zi dificilă. Vă rog, fie-vă milă de el și lăsați-l să-și revină! Sezonul abia a început, așa că veți avea multe ocazii în care să aveți parte de dansurile pe care le doriți.

Florian își privi fratele. Voia să pună punct acestui dezastru înainte ca una dintre tinere să aștepte mai mult decât era el pregătit să ofere.

Cu toate astea, cuvintele fratelui său le făcură pe tinerele din jur să se arate mai înțelegătoare. Acestea începură să plece, oferindu-i lui Florian libertatea de a înainta în sala de bal. Bărbatul se întoarse spre Henry.

– Trebuie să recunosc că ți-am subestimat abilitățile.

Henry ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Am un fel natural de a mă comporta cu doamnele și domnișoarele.

Florian luă un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere.

– Nu ar fi trebuit să vin aici.

– Bineînțeles că trebuia să vii, insistă fratele lui. Noua ta poziție îți impune prezența la asemenea evenimente.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care încercase să-l convingă pe unchiul lui, ducele de Redding, să nu ceară Coroanei să-l numească moștenitorul său. Un titlu era ultimul lucru pe care și-l dorea Florian.

Luă o gură din băutură și încercă să uite de dansul pe care trebuia să-l suporte. Se uită în jur, căutând chipul drăguț al lui Lady Juliette. Ultima oară când o văzuse, tânăra păruse sfioasă, lucru de așteptat având în vedere toate provocările cu care se confruntase. Cenzura aristocrației era un lucru dificil chiar și pentru el.

Cotilionul fu anunțat mai devreme decât se așteptase, iar Florian se uită în jur.

– Cred că ar trebui să-mi găsesc partenera de dans.

Înaintă prin mulțime, în căutarea femeii a cărei înfățișare nu și-o amintea.

– Cred că e acolo, spuse Henry, prinzându-l din urmă.

– Care dintre ele?

Ar fi trebuit să fie mai atent.

– Cea cu mănuși mov.

– Așa e. Florian se îndreptă spre ea și făcu o plecăciune. Cred că urmează să înceapă cotilionul nostru.

Tânăra îl privi și flutură din gene. Neimpresionat, bărbatul îi întinse brațul și se hotărî să-și facă datoria, în timp ce blestemă faptul că acea seară groaznică avea să fie doar prima din multe altele.

– Pari distras, milord, spuse partenera lui de dans.

El încercă să se concentreze asupra chipului ei și își dădu seama că nici măcar nu îi știa numele.

– Mă gândeam la unul dintre pacienții mei, minți el, deoarece nu îi putea spune adevărul. A venit în după-amiaza asta cu o piatră la rinichi, așa că...

– Ah, înțeleg. Minunat!

Florian se încruntă. Nu era nimic minunat în ce îi zisese, însă remarca lui avusese efectul dorit, convingându-și partenera să nu îi mai spună nimic tot restul dansului.

Spre mirarea lui, Florian fu mai iritat de acest lucru decât de comentariul ei. Ar fi fost plăcut să întâlnească o fată care nu se crispa când vorbea despre munca lui. Poate chiar una interesată.

Însă era greu să întâlnești asemenea creaturi. Până acum, singura pe care o cunoscuse fusese Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine și patroana Spitalului St. Agatha. O respecta foarte mult nu doar pentru că îl angajase, ci și datorită faptului că îi admira scopul pentru care trăia.

– Ai supraviețuit dansului, spuse Henry, care apăru din nou lângă el.

De data asta, cu el erau ducele și ducesa de Huntley.

– Sunt la fel de șocat ca tine, bombăni Florian.

Încercă să nu se holbeze la ducesă, făcu o plecăciune și dădu mâna cu soțul ei.

– Să înțeleg că nu îți place să dansezi, spuse ducesa.

– Nu, dar am fost prins într-o ambuscadă, așa că nu am avut de ales.

– Ai fi putut inventa o scuză, interveni Huntley.

Florian îl privi, conștient că ducele ar fi făcut asta dacă ar fi fost în locul lui.

– Din păcate, nu am avantajul tău.

– Și care ar fi acesta? întrebă Huntley.

– Să nu-mi pese. Am crescut în înalta societate. Florian oftă. Așteptările celor din jur și bunele maniere mi-au fost impuse

de mic. Așa că nu pot refuza o domnișoară, indiferent cât de mult mi-aș dori.

– Ei bine, simțul datoriei pe care îl ai e de admirat, spuse ducesa.

– E personificarea eroismului, adăugă Henry pe un ton ironic.

Florian îi aruncă o privire tăioasă.

– Sarcasmul tău nu mă ajută. Sincer să fiu, totul mi se pare așa de prozaic! Costurile sunt exorbitante! Gândește-te cât bine am fi făcut dacă banii ar fi fost folosiți pentru hrănirea celor flămânzi sau ajutarea celor nevoiași! Pe cuvântul meu...

– În cazul acesta, titlul pe care nu-l vrei îți aduce un avantaj, observă Henry. Afișă o expresie neobișnuit de serioasă. Odată ce primești moștenirea, poți să-ți cheltuiești averea pentru cauze importante pentru tine.

Era un gând liniștitor, dar nu se cădea să spună asta din moment ce implica moartea unchiului său. Un eveniment pe care nu îl dorea. Așa că, în loc să spună ceva, se hotărî să schimbe subiectul, punându-i lui Huntley prima întrebare care îi veni în minte.

– Presupun că surorile tale nu participă la acest eveniment, Excelență?

– Amelia nu o să se întoarcă în societate până când nu naște, însă soțul ei e acolo. Huntley arătă spre cealaltă parte a camerei. Iar în ceea ce o privește pe Juliette... Se uită în jur. Nu știu unde s-a dus.

– Atunci poate că ar trebui să îl salut pe Coventry. Florian făcu un pas în spate. A trecut ceva timp de când nu l-am văzut și aș vrea să știu cum se simte soția lui.

Plecă exact când fratele lui spuse ceva despre camera de jocuri.

Florian își croi drum spre o zonă în care să nu fie mulți invitați. Însă, când ajunse la ușile franceze care dădeau spre terasă, se opri. Uită cu totul de Coventry când văzu o siluetă singuratică privind în grădină.

„Juliette."

Apăsă pe mâner și deschise ușa, atras de tânăra aceea într-un fel pe care nu și-l putea explica. Știa doar că ea era acolo – o pauză bine-venită de la responsabilitățile sale și șansa de a o avea un moment doar pentru el.

Capitolul 2

Juliette îl auzi venind înainte ca bărbatul să ajungă lângă ea. Inspiră adânc și se întoarse spre el, pregătită să plece dacă era un oaspete nepoftit. Dar nu fu așa. Era același bărbat din cauza căruia părăsise sala de bal.

Florian, noul moștenitor al ducelui de Redding.

Ea se așteptă ca emoțiile să o cuprindă în același fel în care o făcuseră mai devreme și fu mulțumită să descopere că era calmă.

– Milord, spuse ea. Îmi cer iertare, dar nu știu cum să mă adresez.

El o privi cu toată solemnitatea din lume.

– Florian e în regulă. Încă nu am un titlu.

– Înțeleg.

Bărbatul ajunse lângă ea, șoldul lui rezemându-se de balustradă într-un mod care îi evidenția lungimea picioarelor. Juliette se forță să nu se uite la acea parte a corpului bărbatului și îl privi în ochi.

– Cum s-a întâmplat? Asta dacă nu te deranjează să-mi spui.

Urmă o pauză, iar ea îi simți privirea, o mască a seriozității de nepătruns, fără a dezvălui nici un gând. Apoi colțul gurii lui tresări, iar bărbatul se mișcă, pentru a privi spre grădină.

– Fratele mamei mele nu are copii și, cum nu are cine să-l moștenească, i-a cerut regelui să îl ridice la rangul de duce. Ca o favoare.

– Iar acest lucru i-a dat posibilitatea să te numească succesorul lui?

– Exact. Florian o privi. Pentru asta, are un drept de moștenire special.

Tânăra încuviință, îl privi o clipă, iar în cele din urmă întrebă:

– Atunci de ce ai expresia asta mohorâtă?

Florian ridică o sprânceană.

– Poate din cauza greutăților care vin odată cu titlul, a numeroaselor proprietăți de care trebuie să mă ocup și a faptului că trebuie

să apar în parlament. Sau poate pentru că a deveni duce înseamnă să-mi pierd unchiul.

Inima lui Juliette tresări, ca reacție la înverșunarea cu care el îi vorbi.

– Îmi pare rău, rosti ea, neștiind ce altceva să spună.

Niciodată nu se așteptase ca Florian să i se confeseze. Nu se gândise că bărbatul acela putea jeli după cineva. Nu părea genul care să fie afectat, într-un fel sau altul, însă se părea că îl judecase prea aspru. Se gândi să îi ofere un fel de alinare, chiar și printr-o simplă atingere de mână. Însă apoi se hotărî să nu facă asta, conștientă de gestul atât de nepotrivit și de faptul că probabil ar fi întrebat-o de ce o făcea.

– Asta e, spuse el, ca și cum ar fi vorbit mai degrabă cu el însuși, nu cu ea. Trăsăturile i se relaxară puțin când expiră și o privi cu atenție. Pari să te simți mai... Ezită, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit, apoi continuă: Mai în largul tău în societate față de ultima oară când te-am văzut.

– Serios?

– Nu e nici o îndoială că te-ai adaptat la noul stil de viață. Ți se potrivește.

Juliette zâmbi.

– E un compliment?

– Poate.

– Iar eu eram convinsă că nu poți fi șarmant!

Buzele lui se mișcară ușor, însă bărbatul nu zâmbi.

– Să nu exagerăm, milady. Am făcut o simplă observație.

– Și cu asta ai stricat momentul, spuse ea cu un oftat menit să exprime exasperarea.

El își înclină capul, privind-o ca și cum locul ei ar fi fost într-un muzeu straniu pentru artefacte rare.

– Pari și mai îndrăzneață. Florian o fixă cu privirea, iar ea simți din nou acea tresărire. De fapt, îndrăznesc să spun că te-ai schimbat, nu mai ești fata pe care am întâlnit-o sezonul trecut. Ai înflorit, Lady Juliette. Pe buze îi apăru un mic zâmbet care îi tăie respirația lui Juliette. Sunt sigur că deja ai admiratorii tăi.

Aceasta nu se număra printre conversațiile pe care se așteptase să le aibă cu acest bărbat. De fapt, spre uimirea ei, avea impresia că Florian flirta cu ea, lucru care nu putea fi adevărat. Sau era?

Juliette încercă să își ignore tresărirea din stomac și genunchii înmuiați.

– Contele de Yates și-a arătat interesul, spuse ea, însă imediat se întrebă dacă era adevărat, deoarece bărbatul nu sugerase că voia să o curteze.

– Ar fi un partener excelent.

O umbră trecu peste chipul lui Florian, ascunzându-i trăsăturile.

– Nu sunt de acord, replică Juliette fără să gândească. Era prea târziu ca să își retragă vorbele. Vreau să spun că... e un bărbat plăcut, o companie agreabilă și...

– Mereu politicoasă.

– Hm... Juliette se gândi la ce îi spusese el.

– Oricât de mult apreciez politețea, cred că sinceritatea ostentativă are părțile ei bune. Dumnezeule, acum ea flirta cu el! Ce noțiune interesantă!

Bărbatul se aplecă ușor în față, suficient ca ea să surprindă o licărire de interes în ochii lui.

– Așadar, dacă aș începe să descriu o procedură chirurgicală pe care vreau s-o fac mâine, mi-ai spune cu sinceritate să schimb subiectul și să te scutesc de plictiseală?

– Nu, probabil că nu.

Bărbatul îi susținu privirea, până când Juliette fu nevoită să se întoarcă, ca să ascundă roșeața din obraji, în ciuda întunericului.

– Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit să aud asta, spuse el.

– De ce? Când bărbatul o privi din nou, ea spuse: Te-ai gândit că poate mi-ar plăcea o asemenea conversație?

El păru mirat, iar ea se bucură din plin de acel moment și de uimirea lui.

Ușa se deschise în spatele lor, iar vocile umplură aerul. Un grup de oameni se revărsă pe terasă, odată cu fratele lui Florian, domnul Lowell. Acesta se îndreptă repede spre ei și înclină capul, recunoscând tânăra.

– Lady Juliette, spuse el și se întinse spre mâna ei. Sărută aerul de deasupra degetelor, după care se îndreptă de spate și zâmbi. Văd că fratele meu are parte de o companie excelentă în seara asta.

– Mulțumesc, Lowell. E o plăcere să te văd din nou.

Tânăra ajunsese să-l cunoască pe renumitul crai prin intermediul Ameliei și al lui Coventry, cu care acesta era prieten.

– Oh, într-adevăr, pentru mine e o adevărată plăcere, continuă Lowell, moment în care Florian păru să bombăne ceva. Fie că făcuse sau nu asta, Lowell îi aruncă o privire. Cina urmează să fie servită. Apoi se întoarse spre Juliette și zâmbi, întinzându-i brațul: Intrăm împreună?

Florian se încruntă. Maxilarul i se încordă, iar umbrele se jucară pe trăsăturile lui. Trecu o secundă, după care dădu din cap.

– Te rog, după tine.

Juliette îl luă de braț pe Lowell și îl lăsă s-o însoțească înapoi în sală. Bărbatul era la fel de chipeș ca Florian și mult mai charismatic. Cu toate astea, nu trezea nici cea mai mică emoție în ea, în timp ce fratele lui... Absența lui Florian o făcu să se simtă oarecum goală pe interior.

Nu înțelegea de ce.

Capitolul 3

Un fior o străbătu pe Juliette când Florian se așeză lângă ea. Mai ales când acesta se aplecă spre stânga, iar umerii li se atinseră. Ea inspiră adânc și încercă să își liniștească inima, care bătea cu putere. Bărbatul acela era doar doctorul ei. Părea de neînțeles ca ea să reacționeze altfel decât ca pacientă și poate ca o simplă cunoștință.

– Mi se pare mie sau Lady Gilbrecht pare să îl curteze pe domnul Haywood? îi șopti Lowell la ureche, făcând-o pe Juliette să se înece cu supa.

Florian se aplecă mai aproape și o lovi pe spate.

– Bea niște vin, îi sugeră el.

Bău jumătate de pahar, îi mulțumi lui Florian pentru ajutor și se întoarse spre Lowell.

– Nu am știut că o domnișoară poate să curteze un gentleman.

Lowell îi aruncă o privire care părea să îi aprecieze naivitatea.

– Ea e văduvă, iar el e un crai. Bineînțeles că poate și chiar o face, dacă e să ne luăm după felul în care își flutură genele.

– Dar sunt în public, murmură Juliette, oarecum consternată de gândul unui flirt atât de evident în apropiere.

Lowell râse.

– Asta nu o să oprească seducția dacă acel cuplu e destul de hotărât. Sunt sigur că sunt multe picioare care ating alte picioare pe sub toate aceste mese. Își coborî vocea. Sau mâini care se aventurează în locuri pe care nu ar trebui să le atingă.

Juliette tuși din nou, iar Florian o bătu pe spate, dându-i vinul. Se aplecă și îl întrebă pe fratele său:

– Ce îi tot spui, Henry?

– Nimic prea scandalos, răspunse Lowell.

– Judecând după reacția ei șocată, am mari îndoieli în privința asta. Florian o bătu din nou pe spate pe Juliette. Îmi cer scuze pentru fratele meu, milady. Cred că are o înclinație spre lucruri nepotrivite.

Juliette îl auzi pe Lowell spunând:

– Nu strică să știi să te distrezi, Florian. Nu trebuie să fii așa de rigid tot timpul.

– Bea niște vin, insistă Florian.

– Nu e nevoie, îi zise ea. Acum putea respira din nou fără să se înece. Serios, nu sunt așa de delicată pe cât cred oamenii.

– Nu sugeram asta, dar există subiecte care nu se discută cu o tânără inocentă ca tine. Cred că Lowell a întrecut măsura.

Juliette știa că avea dreptate, însă nu voia ca atitudinea lui aspră să câștige în defavoarea bucuriei de viață a fratelui său. Erau ca două forțe opuse, iar fiecare avea nevoie de cealaltă de dragul unei armonii perfecte.

– A fost o glumă. Poate că o să încerci și tu asta într-o zi, spuse ea, fără să știe de unde îi veneau cuvintele.

Bărbatul se încruntă și își mută privirea de la ea, concentrându-se asupra supei din fața lui.

– Glumele nu sunt punctul meu forte.

Seriozitatea cu care Florian rosti acele vorbe fu ca un cuțit în pieptul ei.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu voiam să te jignesc în vreun fel, doar... Încercă să găsească vorbele potrivite, fără să înrăutățească lucrurile: Nu pari fericit.

Florian își întoarse ușor capul spre ea, surprinzându-i privirea plină de emoție.

– Fericit? Cuvântul sună stupid rostit de el. Ce bine ar fi dacă aș avea timp pentru asemenea frivolități, dar adevărul e că, de fiecare dată când văd o licărire de speranță, intervine viața și o stinge. Maxilarul i se încordă, la fel și vocea. Majoritatea zilelor îmi aduc la ușă durere și suferință, milady. Deseori, eforturile de a mă lupta cu moartea sunt inutile, iar mulți pacienți sunt săraci. Lucrurile pe care le-am văzut duc la disperare și la furie. Mă deranjează să văd cum clasa din care fac parte aruncă banii pe lucruri lipsite de sens și ridicole, când ar putea fi folosiți pentru a-i ajuta pe nevoiași.

Lui Juliette îi luă puțin timp să asimileze tonul lui cinic și răspunsul sincer. Însă, în loc să dea înapoi și să pună capăt conversației, cum ar fi făcut cu un an în urmă, când încă se obișnuia cu noile circumstanțe, se îndreptă de spate și se pregăti pentru luptă.

– Ai motive întemeiate să te simți frustrat, dar cred că ar trebui să fii conștient de faptul că ai fost binecuvântat, în loc să te plângi.

Expresia lui deveni dură și păru pregătit să o contrazică, însă ea nu îi dădu ocazia.

- Ori de câte ori vrei un răgaz, îl poți avea. Eu și frații mei nu am avut genul acesta de lux. Fiecare zi era o luptă continuă pentru supraviețuire. Eram înfometați, ca și prietenii noștri de altfel, iar asta l-a lăsat pe fratele meu cu o singură opțiune, aceea de a accepta ajutorul lui Carlton Guthrie. Vocea ei tremură când își aminti ce însemnase asta pentru Raphe. Bărbatul acela era stăpânul lui, Florian! Îi conducea viața, insistând să se bată ca să-și plătească datoria. Dar chiar și așa, abia aveam destui bani ca să ne descurcăm. Când sora mea mai mică, Bethany, s-a îmbolnăvit, nu ne-am permis un doctor sau medicamente. Am văzut-o cum moare, iar cadavrul ei a fost dus cu o căruță Dumnezeu știe unde, pentru că nu aveam bani de înmormântare. Amintirea aceea o tulbură. Ai idee cât de des mi-am dorit să plec cât mai departe? Să fiu altcineva doar pentru o oră?

- Lady Juliette, eu...

- Opulența asta pe care o urăști așa de mult e o evadare bine-venită în fața greutăților vieții, Florian. Nu înseamnă că oamenii de aici sunt ignoranți sau că nu le pasă. Pur și simplu înseamnă că aleg să nu o facă în seara asta, pentru că viața o să fie din nou dură când o să se termine evenimentul acesta. Iritarea ei crescu, revărsându-se în valuri și făcând-o să se exprime. Tu ai un avantaj, oportunitatea rară de a face mai mult decât majoritatea și de a schimba ceva, însă alegi să strici distracția tuturor cu încrâncenarea ta și lipsa de entuziasm.

Lui Florian îi zvâcni maxilarul, iar Juliette încetă să-l mustre. Clipi, se gândi la felul în care îl întrerupsese și vru să își ceară scuze, dar apoi se hotărî să nu o facă. Bărbatul spusese că aprecia sinceritatea în locul banalităților lipsite de substanță, iar ea exact asta îi oferise.

- Vorbeai serios când ai spus că ai fi interesată să mă auzi vorbind despre munca mea?

Luată pe nepregătite de întrebarea lui și de modul în care el alesese să ignore tot ce îi spusese, tânăra încuviință, absorbită de gânduri.

- E mai bine decât să vorbesc despre vreo tânără a cărei reputație poate fi ruinată sau despre bărbații cu care vor să se căsătorească debutantele.

Bărbatul scoase un sunet care semăna cu un râset.

- Nu-ți plac bârfele?

– Nu, răspunse ea fără să se gândească. Le urăsc. De obicei, sunt răutăcioase. În plus, nu e treaba mea ce aleg să facă toți ceilalți cu viețile lor.

Bărbatul își lăsă privirea în jos și luă o gură de supă, încercând să-și ascundă un zâmbet în spatele lingurii. Încurajată, Juliette râse și ea și mâncă supa. Conversația dintre ei fusese probabil cea mai imprevizibilă pe care o avusese vreodată, iar asta o încânta. Puse lingura jos, se șterse la gură și se gândi la un mod prin care să continue conversația. Nu avea să fie ușor din moment ce el vorbea acum cu bărbatul din dreapta lui.

Juliette se hotărî să abordeze subiectul pe care Florian îl deschisese deja de două ori în acea seară. În clipa în care avu ocazia s-o facă, întrebă:

– Ai văzut mulți pacienți azi, înainte să vii aici?

Paharul i se opri în drum spre gură, iar surprinderea i se putu citi în privire când se uită la ea. Luă repede o gură de vin.

– Eu... Au fost câțiva. Unul o să aibă nevoie de îndepărtarea unei pietre la rinichi.

– Serios? Juliette se gândi ce implica asta. Deci va trebui să o tai pe această persoană și să scoți piatra?

– Nu, nu este chiar așa de dur. Florian o privi, după care continuă: Există un mod prin care pot face asta fără să folosesc un bisturiu.

Juliette se gândi la acel comentariu și la cât de vag era, în timp ce își aminti de câteva texte medicale pe care le citise în trecut și la diagramele cu corpul uman pe care le văzuse. Dintr-odată, își dădu seama.

– Ah, poți să intri prin... pe acolo... Simți cum roșește, dar refuză să se lase tulburată de asta. Și...

Nu reuși să-și dea seama cum avea să continue.

– Există un instrument special cu care se zdrobesc pietrele, explică Florian. Le permite pacienților să elimine singuri bucățile mai mici și fără dureri prea mari. Mai ales acum, după descoperirea recentă a morfinei.

– Morfină?

El încuviință.

– Nu a apărut încă oficial pe piață, dar când un coleg german mi-a povestit de descoperirea ei acum câțiva ani, am știut că trebuie s-o încerc. Rezultatele sunt cu adevărat incredibile.

– E mai bun decât laudanumul?

– Cu siguranță, chiar dacă amândouă sunt derivate din opiu.

– Serios?

– Diferența constă în modul în care sunt produse. Folosind morfina, pot să-mi operez pacienții fără ca aceștia să simtă durerea.

Fascinată, Juliette se întoarse mai mult spre el și observă entuziasmul din ochii albaștri ai lui Florian.

– Este extraordinar! spuse ea, pierdută în profunzimea privirii lui și în pasiunea cu care vorbea. E uimitor când mă gândesc ce descoperiri se fac. Instrumentul pentru pietrele de rinichi despre care ai pomenit e remarcabil. Mă întreb cine a inventat așa ceva.

– Pot să-ți spun. Ezitarea își făcu loc în vocea lui, dar bărbatul adăugă: Dacă vrei.

Uimită de cunoștințele lui și nerăbdătoare să le afle, Juliette încuviință.

– Când locuiam în St. Giles, fratele meu era hotărât să ne asigure educația. Mereu a crezut că, dacă citim mult, avem o șansă mai bună să ne îmbunătățim viața.

– Foarte înțelept din partea lui, având în vedere cât de tânăr era atunci.

Juliette încuviință din nou.

– Avea numai opt ani când ne-au murit părinții. Amândoi tăcură o clipă, după care ea continuă: Când au venit colectorii de datorii, am fugit de acasă ca să nu fim duși în orfelinate diferite sau, Doamne ferește, în case de corecție. Raphe a luat câteva cărți cu el, pe care nu le-a vândut, indiferent cât de disperați am fost. În schimb, le-a schimbat cu cărți noi și a continuat să facă asta până când am învățat tot felul de lucruri. Poate că dorința mea de a înțelege de ce mă îmbolnăveam atât de des m-a făcut să citesc textele medicale pe care le procura ocazional sau m-au atras pentru că erau interesante. Oricum ar fi, mi-ar plăcea să aud ce ai de spus despre acest subiect, așa că, te rog, continuă!

Fața lui Florian se lumină, dar nu afișă un zâmbet amuzat, ci entuziasmul unui copil când vede un cățeluș pentru prima oară. Păru chiar că umerii i se relaxară, iar vocea îi deveni mai lină în timp ce îi spunea istoria litotritorului și a altor instrumente medicale.

Abia după ce îi povesti despre René Laennec, care inventase stetoscopul cu trei ani în urmă, Juliette își dădu seama că toți ceilalți invitați se întorseseră în sala de bal. Poate că ar fi trebuit să o caute pe Vivien, să vadă dacă avea nevoie de companie. O lăsase singură

destul de mult... Florian se uită în jur, observând același lucru. Păru uimit și apoi se concentră asupra ei.

Juliette își simți inima tresărind și fiori în stomac. Privirea lui dezvăluia un respect mai profund decât îi arătase vreodată.

– Mă întrebam, spuse el, vorbind ca și cum nu se așteptase să spună atât de multe, dacă ai vrea să dansezi următoarea suită cu mine.

– Eu nu...

– Asta dacă nu este promisă deja altcuiva, caz în care...

– Da. Când bărbatul se încruntă, Juliette își dădu seama că răspunsul ei nu fusese destul de clar. Mi-ar plăcea să dansez următoarea suită cu tine.

El îi susținu privirea. Oricare ar fi fost gândurile lui, le ascundea bine.

– În regulă.

Cuvintele lui se simțiră ca o boare, făcându-i pe amândoi să se ridice, iar el îi întinse mâna.

Când ea își puse mâna într-a lui, chiar și prin mătasea mănușilor îi simți căldura și puterea care îi ațâțau simțurile. Confuză din cauza reacției ei neobișnuite, Juliette inspiră adânc și se concentră asupra posturii și mersului. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se împiedice.

Nu o ajută deloc faptul că el nu vorbi în timp ce o însoți spre sala de bal, tăcerea așezându-se între ei ca un bolovan greoi. Juliette încercă să spună ceva, dar nimic nu părea potrivit sau destul de captivant după discuția lor.

Când intră în sala de bal, atenția îi fu atrasă pentru moment de Vivien, care râdea la o replică a Gabriellei. Prietena ei îi aruncă o privire și îi zâmbi cu subînțeles când văzu de cine era însoțită. Juliette îi răspunse cu o încruntătură care sugera că nu era nimic între ea și Florian, iar Vivien nu avea de ce să sugereze contrariul.

Când ajunseră pe ringul de dans, Juliette fu conștientă de faptul că erau priviți de toată lumea.

– Noul tău titlu a atras atenția, spuse ea când Florian o conduse.

– Este, într-adevăr, o consecință nefericită, spuse el în timp ce se opri în fața ei.

Ea se uită în jur.

– Ce dansăm?

Fusese așa de distrasă de gândurile ei și de mulțimea din jur - poate și de Florian -, încât nu se gândise la pașii pe care trebuia să-i facă.

- Vals, răspunse el.

Un fior o străbătu pe Juliette. Cu alte cuvinte, urma să fie trasă în brațele lui și avea să-l simtă provocator de aproape. Nu știa sigur de ce i se părea în același timp tulburător și captivant sau de ce simțea nevoia să fugă departe de el, dar și să rămână.

- Nu e cazul să te alarmezi, adăugă el detașat. E un simplu dans.

- Desigur, spuse ea, încercând să folosească un ton nonșalant.

În schimb, Juliette păru să respire greu. Își îndreptă umerii. Până la urmă, era vorba de Florian, cel mai rigid bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Cel mai probabil, valsul cu el avea să fie o experiență prea puțin tulburătoare.

Însă apoi începu muzica, iar el păși către ea. O luă de mână, în timp ce pe cealaltă o puse pe spatele ei, trăgând-o aproape. Inima lui Juliette începu să bată cu putere, iar picioarele i se mișcau singure, slavă Domnului, pentru că mintea nu era capabilă să-i ghideze pașii. Nu când singurul lucru la care se putea gândi era precizia cu care se mișca el. Postura lui era mai rigidă decât a celorlalți parteneri de dans pe care îi avusese, dar, în ciuda acestui lucru, era mult mai elegant.

Ca să nu mai pomenim de felul în care o ținea. I se dăruia întru totul, ca și cum voia să se asigure că Juliette nu avea să se clatine. Gândul că el era atent îi făcu inima să tresalte și își dădu seama că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că sub acea fațadă rigidă era un bărbat căruia îi păsa de ea. Care bărbat și-ar fi dedicat viața celor bolnavi dacă nu unul capabil de compasiune?

- Cumnata ta a făcut minuni cu tine și cu frații tăi, spuse Florian în timp ce o învârtea pe ringul de dans. Dansezi mult mai bine decât mă așteptam.

Tipic pentru el să îi risipească gândurile romantice cu o doză de candoare deloc rafinată.

- Ce observi acum e rezultatul mai multor luni de practică.

Fusese greu mai ales la început. Ea îi susținu privirea și își arcui sprâncenele, hotărâtă să îi răspundă cu aceeași monedă.

- Și tu dansezi mult mai bine decât m-am așteptat. De fapt, nu am crezut niciodată că ești genul care dansează.

- Nu sunt.

Cum bărbatul nu detalie, ea întrebă:

– Atunci de ce ai alege să dansezi două suite într-o singură seară?

– Nu a fost o alegere, spuse el. Cu excepția ta. Te-am invitat la dans pentru că am vrut. Celălalt dans a fost o obligație.

Juliette își lăsă capul pe spate și îi privi fața, maxilarul ferm și forma dură a buzei de jos. Însă nu era dură, ci doar părea astfel din cauza formei. Nu-i putea vedea ochii, deoarece el privea pe deasupra ei, dar observă pentru prima oară că genele lui erau lungi și negre, chiar frumoase, dacă acest cuvânt putea fi folosit ca să le descrie.

Probabil Florian își dădu seama că tânăra se holba la el, deoarece își aplecă capul și o privi în timp ce o învârtea între două cupluri. Degetele lui erau lipite și mai tare de spatele ei, dându-i fiori pe șira spinării.

– Înțeleg, zise ea, deoarece simțea nevoia să își distragă atenția de la felul în care începuse să reacționeze la atingerea lui. Atunci sunt flatată.

– Eu ar trebui să fiu flatat de disponibilitatea ta de a mă asculta în timp ce vorbeam despre instrumentele chirurgicale.

– Dacă aș fi vrut, as fi găsit o scuză ca să evit discuția, zise ea, dorind ca el să înțeleagă faptul că îi făcea cu adevărat plăcere să-l asculte.

– Ești o ciudățenie, milady. Marginile gurii lui se ridicară puțin, iar restul trăsăturilor lui se transformară în ceva ce semăna cu admirația. Spun asta ca pe un compliment, adăugă el. În caz că te întrebai.

Cum nu știa ce să spună, în loc să-i mulțumească, Juliette se concentră la terminarea dansului, în timp ce se întrebă de ce nu își făcuse timp ca să-l cunoască mai bine. Răspunsul era simplu. În primul rând, fusese prezent doar la câteva evenimente sociale. Pe vremea aceea, ea tocmai intrase în înalta societate, iar el fusese foarte rezervat. Apoi sezonul se încheiase, iar ea își petrecuse toamna și iarna pe proprietatea lui Raphe din Gloucester. Așa că nu avusese ocazia să îl cunoască mai bine pe Florian. Până în acel moment. Având în vedere cât de mult îi plăcea compania lui în acea seară, intenționa să îndrepte situația în următoarele săptămâni.

Capitolul 4

Dansul se termină, iar Florian îi dădu drumul lui Lady Juliette, însă fără să își dorească asta. Fusese sincer cu femeia care îl implorase să danseze când ajunsese. Nu obișnuia să valseze, dar voise s-o facă în acea seară cu Lady Juliette. Se dădu în spate și făcu o plecăciune, în timp ce ea făcu o reverență, după care o însoți de pe ringul de dans.

– Vrei ceva de băut? întrebă el, în speranța că o mai putea ține lângă el.

Efectul pe care ea îl avea asupra lui era neobișnuit. Deși în mod normal număra secundele până când putea să plece de la un eveniment social fără să fie nepoliticos, de data asta voia să fie acolo doar cu ea. Atenția și concentrarea de care Lady Juliette dăduse dovadă când el vorbise despre munca lui nu erau numai neobișnuite, ci și bizar de îmbătătoare.

Iar când ea îl luase de mână și îl străbătuse un fior de căldură, Florian se simțise confuz, ceea ce ar fi trebuit să-l alarmeze. Până la urmă, era genul de bărbat care se baza pe siguranță și pe fapte, nu genul care se lăsa pradă unor sentimente romantice. Însă efectul lui Lady Juliette asupra lui fusese o schimbare bine-venită, oferindu-i o distragere de la toate grijile lui. Iar felul în care îl pusese la punct în timpul cinei fusese ciudat de excitant.

– Florian?

– Da?

Își dădu seama că Lady Juliette îi vorbise, iar el nu o ascultase. Din nou, un lucru care nu îi stătea în caracter. Niciodată nu avusese vreo problemă când trebuia să fie atent la cei din jur, însă mintea lui își permisese să rătăcească...

– M-ai întrebat dacă vreau ceva de băut.

– Și? Vrei?

Spre surprinderea lui, observă că traversaseră încăperea și se aflau în fața mesei cu băuturi.

– Mi-ar plăcea un pahar cu limonadă.

Când ochii ei sclipiră, iar buzele îi tremurară ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un zâmbet, Florian se întrebă dacă era conștientă de cât de mult îl distrăgea.

El întinse mâna spre un pahar, recunoscător pentru sarcina asupra căreia se putea concentra, și îl umplu. După ce i-l dădu, o privi cum sorbi din el. Buza ei de sus atinse cu delicatețe marginea paharului, iar ceva din interiorul lui se strânse într-o minge de foc. Se întinse după alt pahar, îl ridică și îl umplu, însă limonada curse într-o parte din pricina mâinilor tremurânde.

„La naiba!"

Nici o femeie nu îl tulburase atât de mult. Era doctor, obișnuit cu corpul uman în moduri pe care puțini oameni și le puteau imagina. Nu exista nici un mister pentru el. Buzele și sânii erau la fel ca mâinile și picioarele. Până în clipa aceea, când pielea moale se zări în decolteul corsajului lui Lady Juliette, iar el simți dorința subită de a-i acapara gura cu forța unei trăsuri în viteză. Îl tulbură și îi puse la încercare calmul.

– Te simți bine?

Tânăra puse întrebarea privindu-l cu niște ochi inocenți, în timp ce el făcu tot ce putu ca să-și alunge gândurile deloc potrivite.

O gură de limonadă rece îl ajută, ca și efortul de a se gândi la procedura pe care avea să o facă de dimineață. Inspiră adânc, iar preț de o secundă reuși să își controleze trăsăturile și să-și calmeze emoțiile.

– Da, îi răspunse el. Nu mă simțeam foarte bine. Din cauza căldurii și a efortului cerut de dansul nostru și...

Lăsă cuvintele să dispară, conștient că sunau ridicol. O altă experiență nouă pentru el. Încercă să se gândească la ce ar putea să spună. Orice putea să-l facă să nu se mai bâlbâie.

Juliette îi sări în ajutor.

– E adevărat că fratele tău deține un club popular aici, în Londra?

Slavă Domnului! Un subiect sigur, de care putea vorbi cu ușurință.

– Da. A vrut să fie un club deschis și domnilor, și doamnelor, ca soții să aibă unde să-și scoată soțiile. E la modă și cu bun-gust.

– E puțin ciudat, nu ți se pare, ca un moștenitor să facă așa ceva?

– E ciudat ca orice aristocrat să facă asta, nu doar un moștenitor. Dar e pasiunea lui Lowell și, deși la început au existat o oarecare împotrivire și ceva bârfe, a fost un mare succes.

Tânăra îl privi, studiindu-i fața până când disconfortul îi inundă venele lui Florian.

– Ești foarte mândru de el, spuse ea, ca și cum ar fi fost surprinsă de asta.

– Bineînțeles că sunt. Lowell a lucrat din greu ca să transforme Red Rose în ce e azi. Bărbatul se dădu puțin în spate, mirosul puternic de miere și iasomie amețindu-l. Ar trebui să vii în vizită într-o zi. Sunt sigur că ți-ar plăcea.

– De ce?

Întrebarea îl dezorientă puțin, iar pentru o clipă Florian nu știu ce să spună. Cuvintele îi veniră în secunda următoare, ca un râu care curgea prin pădure.

– Datorită ușurinței cu care zâmbești.

O încruntătură fermecătoare apăru deasupra nasului ei, forțându-l să vorbească în continuare.

– Red Rose e un loc de divertisment, milady. Cu jocuri de cărți, muzică, un restaurant bun, chiar și cântăreți care vin să dea reprezentații.

– O să-i spun lui Raphe. Poate că el și Gabriella mă pot duce acolo într-o seară. Ezită o secundă, ca și cum ar fi cercetat mulțimea înainte să fie din nou atentă la el. Inspiră adânc, expiră încet, iar în cele din urmă adăugă: Ai putea să vii cu noi.

Inima lui Florian începu să bată cu putere. Năduși, iar căldura i se revărsă în stomac. Lady Juliette voia să-l vadă din nou, să fie alături de el și... Florian nu căuta o soție și nu avea nici o intenție să își ia una. Așadar, ce rost ar fi avut? Ar fi fost doar genul de prietenie care l-ar fi torturat cu gânduri pline de dorință.

– Poate, spuse el, fără să promită nimic.

Lady Juliette era minunată, genul de femeie cu care un bărbat ca el ar fi fost norocos să-și petreacă zilele. Însă viața lui nu era la fel de simplă ca a majorității. El nu era făcut să devină soț, iar asta nu numai din pricina devotamentului față de pacienți, ci și pentru că nu și-ar minți niciodată soția în legătură cu cine era. Iar mărturisirea adevărului nu era un lucru pe l-ar fi îndurat.

Deprimat de acest gând, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să plece înainte să îi strice seara lui Lady Juliette cu starea întunecată care amenința să pună stăpânire pe el. Florian ezită, deoarece prezența ei era singurul lucru care îl oprea să se afunde în melancolia care îl cuprindea destul de des, când gândurile legate de tatăl lui *adevărat* ieșeau la suprafață.

Își încleștă pumnii și se luptă cu amărăciunea care curgea prin el, privirea lui mutându-se de la Lady Juliette spre mulțime, în căutarea unei scăpări. Un grup de femei se dădu în dreapta, iar doi domni mai în vârstă păşiră spre stânga, făcând loc unui chip care îi îngheță sângele în vene. Lui Florian îi bătu inima tare în piept, iar un pumn i se încleștă în jurul plămânilor, sufocându-l. Bălmăji o scuză spre Juliette și se îndreptă spre bărbatul pe care tocmai îl văzuse.

Însă nu-l mai zări din cauza celor din jur, Florian fiind obligat să își facă drum spre locul unde se afla. Arăta diferit față de ultima oară când îl văzuse. Culoarea părului i se schimbase, gura și maxilarul fiind ascunse în spatele bărbii. Până și forma obrajilor se schimbase. Erau mai plini, rotunjind trăsăturile care mereu fuseseră atât de trase. Însă ochii lui – acei ochi de un albastru ca gheața – puteau aparține doar unui singur bărbat.

„Bartholomew."

Nu putea fi el, nu acolo, într-o sală de bal din Mayfair.

Cu toate astea, asemănările existau, oricât de mici ar fi fost, și îl puseră pe Florian pe gânduri.

I se făcu greață. Gândul că avea același sânge cu cel mai notoriu criminal din Anglia îi întoarse stomacul pe dos. Posibilitatea ca acest lucru să fie făcut public îl umplu de groază. Iar gândul că bărbatul acela încă trăia, când toată lumea îl crezuse mort, îi adusese multe nopți nedormite.

Un judecător îl condamnase pe Bartholomew la moarte prin spânzurare, însă dreptatea pe care Florian sperase să o găsească se risipise când se dusese să vadă execuția și să examineze cadavrul după aceea.

Oricine murise în acea zi nu fusese Bartholomew. Ci doar un bărbat care semăna foarte bine cu el. Ceea ce însemna că nemernicul încă era liber, poate știind că propriul fiu îi semnase condamnarea.

Încercând să îl vadă mai bine pe bărbatul pe care tocmai îl zărise, Florian grăbi pasul, începând să transpire.

Câteva debutante râdeau într-o parte a sălii, iar un domn vesel cu plete blonde și cu un zâmbet larg îi bloca drumul în timp ce le spunea o poveste prietenilor lui. Florian bombăni o înjurătură în barbă și îl ocoli, însă nu reuși decât să întrezărească părul bărbatului. Dacă era Bartholomew, atunci era o culoare care se potrivea cu a lui Florian.

Respirând greu, înainta cu putere, cerându-și scuze în timp ce grăbea pasul și se lovea de cei din jur în încercarea de a ajunge

la răufăcătorul care ar fi trebuit să moară cu un an în urmă. Oricât de incredibil ar fi părut, el trebuia să fie. Florian simțea asta în instinctul lui și în bătăile rapide ale inimii. Cum îndrăznea să-și facă apariția în public? Cum îndrăznea să vină acolo și să-i tachineze pe cei pe care îi rănise?

Trecând de alți câțiva oameni, se uită în jur căutând frenetic, știind că nu avea cum să ajungă prea departe. O mână îl prinse de cot, dar se smuci, știind că trebuia să caute în continuare.

– Florian?

Vocea lui Henry îi răsună în minte, obligându-l să se concentreze asupra unui singur punct.

– Nu acum, zise el, văzându-l pe bărbatul pe care îl căuta îndreptându-se spre scările pe care le urca spre intrarea principală.

Însă Henry îl reținu.

– Pari tulburat. Ce se întâmplă?

Bărbatul pe care îl urmărea Florian se opri la jumătatea scărilor și se uită la marea de oameni, colțul gurii ridicându-i-se în clipa în care li se intersectară privirile. Groaza și furia se strânseră în pieptul lui Florian.

– De ce e aici?

Doar atât putu întreba.

– Cine? întrebă Henry. Urmă privirea lui Florian. Domnul Mortedge?

Îndoiala își făcu din nou loc, chiar și după ce bărbatul făcu un semn cu capul în direcția lui Florian. Apoi se întoarse, urcă restul scărilor și dispăru. Sângele fierbea în urechile lui Florian, impulsul de a-l urmări și de a descoperi dacă era chiar tatăl lui tensionându-i mușchii până când aceștia începură să-l ardă. Însă era inutil. Bărbatul dispăruse. Apoi procesă cuvintele lui Henry, și Florian se întoarse spre el, conștient de golul care se întindea înăuntrul lui.

– Domnul Mortedge?

Nesiguranța se adânci și mai mult. Bineînțeles că trebuia să fie altcineva. Nu avea sens ca Bartholomew să se afle în casa Hawthorne.

– E un investitor american. A venit acum șase luni și a cumpărat o casă superbă în oraș, în Bedford Square.

Așadar, greșise. Nu era Bartholomew. Pe Florian păru să-l cuprindă fierbințeala. Își aranjă lavaliera, în timp ce încerca să localizeze cea mai apropiată ieșire. Aer. De asta avea nevoie în acel moment.

În acea secundă. Și poate de o băutură sau două ca să-și calmeze nervii.

– Poți să-mi aduci un brandy? îi ceru lui Henry. Fără să-l aștepte, se îndepărtă. Ne vedem pe terasă.

Florian ocoli oamenii care îi stăteau în cale și deschise cea mai apropiată ușă. Îl lovi o briză care îi înviora simțurile și îi limpezi mintea. Inspiră adânc și se duse în locul în care stătuse cu Lady Juliette mai devreme. Oftă și bâlmâji o înjurătură. Cât de mult se schimbaseră lucrurile doar în ultimele cinci minute!

Amintiri, multe amintiri pe care voia să le uite cu disperare ieșiră la suprafață. Prima era legată de o enciclopedie frumos învelită, pe care o primise la a opta aniversare, și de expresia șocată a mamei lui când citise dedicația.

Sper că asta îți va fi de ajutor în educația ta. Dacă studiezi din greu, nu am nici o îndoială că tu și eu ne vom bucura de o discuție decentă.

Până când ne vom întâlni față în față,

B.

Femeia i-o luase fără nici o explicație și îi ceru menajerei să scape de ea, în timp ce confuzia, trădarea și pierderea îl copleșiră.

Mai târziu, când avea 14 ani, fusese un incident în parc, când un bărbat îl abordase în timpul plimbării de după-amiază. Îl lăudase pe Florian pentru felul în care călărea și îi pusese câteva întrebări despre interesele și educația lui. Florian încă își amintea disconfortul pe care îl simțise și panica din ochii părinților lui când le povestise mai târziu ce se întâmplase.

Alți doi ani trecuseră până ce își aflase adevărata identitate, până când mama lui simțise nevoia să îi dea explicații după ce fuseseră abordați de același bărbat în timp ce se plimbau prin parc. Nimic nu mai fusese la fel. Viața pe care o știuse fusese distrusă într-o secundă.

– E totul în regulă?

Se opri când auzi vocea lui Lady Juliette, prea temător ca să se întoarcă, deoarece se temea că tânăra voia să afle de ce plecase atât de repede de lângă ea. Nu putea fi sincer. Nu fără riscul ca ea să afle de legătura lui cu Bartholomew. Nu așa voia să se termine seara.

„Dumnezeule, ce haos!"

Își trecu mâna peste frunte și se întoarse. O văzu stând la câțiva metri, frumoasă cum o știa, în rochia ei de mătase albastră. Vântul se juca cu straturile de material și cu câteva șuvițe din părul ei.

– Da, minți el. Totul e în regulă.

Își dădu seama că nu putea avea încredere nici măcar în Henry. Florian știa cum era ca viața confortabilă să-ți fie furată într-o fracțiune de secundă și refuză să-i facă asta fratelui său.

– Nu pari bine, insistă Lady Juliette, vocea ei aducându-l înapoi din locul îndepărtat în care se pierduseră gândurile lui.

– Era prea cald înăuntru. O altă minciună, dar ce putea face? Mi s-a făcut rău.

Tânăra îl studie o clipă, iar bărbatul își dădu seama că își ținea respirația în anticiparea răspunsului ei.

În cele din urmă, Lady Juliette se apropie de el și spuse:

– Da, e destul de cald.

Florian răsuflă ușurat și încercă să fie un gentleman în prezența ei.

– Sper că-mi poți ierta plecarea în grabă. Nu a avut nici o legătură cu tine.

Lady Juliette zâmbi – un zâmbet larg și minunat, fără urmă de prefăcătorie.

– Slavă Domnului! Pentru o clipă, m-am temut că te-ai săturat de compania mea, ceea ce ar fi fost trist din moment ce eu m-am bucurat de compania ta și...

– Aici erai! spuse Henry, anunțându-și sosirea în timp ce se apropia. Mi-a luat ceva ca să iau asta. Nu se ajunge în zona aceea la fel de ușor cum ai crede.

Îi întinse lui Florian un pahar de brandy.

Florian îi mulțumi și luă o gură zdravănă, savurând efectul calmant și căldura care i se împrăștia în piept. Însă, oricât de bine se simțea, o parte din el regreta că-i ceruse lui Henry să îi aducă băutura. Dacă n-ar fi făcut-o, poate că s-ar fi putut bucura mai mult timp de conversația cu Lady Juliette.

Comentariul ei îi făcu inima să tresalte și să simtă... *mai mult*. Oricât de ciudat ar fi sunat, era singurul mod în care putea descrie acel sentiment. Apoi mai erau cuvintele ei nerostite, cele pe care se pregătea să le spună când venise Henry. Florian știa că avea să se gândească toată seara la ele și poate chiar în următoarele zile.

– Mai bine? întrebă Henry când Florian lăsă paharul jos.

Bărbatul încuviință.

– Da. Cred că exact de asta aveam nevoie.

Fratele lui păru să fie pe punctul de a mai spune ceva, apoi se uită la Lady Juliette și tăcu, lucru pentru care Florian îi fu recunoscător. Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase. Nu când nu putea fi sincer în privința asta.

– O să mergi la balul Wilmington de vineri? întrebă Henry.

Florian clătină din cap.

– Nu prea cred. Singurul motiv pentru care am venit aici în seara asta e că au insistat părinții noștri.

Când observă privirea dezamăgită a lui Lady Juliette, se îndreptă de spate. Orice gânduri pline de speranță ar fi avut, era mai bine să i le risipească în acel moment. Nu era interesat de căsătorie, indiferent cât de fascinantă o considera. Era cel mai bine ca ea să-și dea seama de asta, ca să nu-și mai piardă timpul cu el.

– Am treburi mai importante de care să mă ocup, adăugă el în timp ce își spunea că nu se simțea vinovat din cauza dezamăgirii lui Lady Juliette.

– Înțeleg, zise ea, după care se întoarse spre Henry. Ai de gând să mergi, domnule Lowell?

– Nu l-aș rata pentru nimic în lume! răspunse Henry. Mai ales dacă îmi oferă șansa de a dansa cu tine, milady.

Lady Juliette chicoti ca răspuns la flirtul subtil, în timp ce Florian își înfipse unghiile în palme și își înăbuși un mormăit. Nu voia să fie posesiv. Nu când nu avea nici un drept să fie. Cu toate astea, nu putea ignora faptul că i se încordară mușchii sub jachetă și cămașă și inima tresări din pricina golului pe care îl simți.

– Dansează foarte bine, zise el. Iar Lowell nu e nici el prea rău, i se adresă ei. Sunt sigur că o să vă simțiți bine.

Henry îi aruncă o privire ciudată, în timp ce Lady Juliette se încruntă, mai mult ca sigur pentru că nu reușise să-și ascundă amărăciunea din voce.

– Având în vedere cât de grațios ai valsat cu Florian, cred că mi-ar plăcea să încerc acest dans cu tine. Ești de acord? o întrebă Henry pe Lady Juliette.

– Aș fi încântată, răspunse Lady Juliette fără ezitare.

Florian o privi, iar impulsul violent de a păși între ea și fratele lui și de a-i despărți fu atât de copleșitor, încât îl luă prin surprindere.

Din fericire, Liverpool sosi exact în acel moment, alungându-i nevoia de a lovi pe cineva. Cum ar fi fost fratele lui. Lucru care nu s-ar fi cuvenit.

Expresia prim-ministrului era sumbră, cu ochii plini de presiunea prea multor responsabilități. Privirea aceea nu prevestea nimic bun. Îi făcu inima lui Florian să bată cu putere, tulburându-l.

– Florian, spuse Liverpool, în timp ce-l privi fix și îi ignoră pe Henry și pe Lady Juliette ca și cum nu ar fi fost acolo. Vreau să vorbim, zise el. Bărbatul înghiți în sec și inspiră adânc. Acum.

Urgența din tonul lui și lipsa de maniere intensificară tensiunea lui Florian.

– Sigur că da. Se uită la Lady Juliette și la fratele lui. Vă rog să mă scuzați o clipă! Se îndepărtă câțiva pași și se întoarse cu spatele la ei, în timp ce se apropie de Liverpool. Ce e?

– Tocmai am primit vorbă de la un chirurg din Camden. Un domn Tibs.

– Mi-e cunoscut numele, zise Florian agitat, parcă simțind un ghimpe în ceafă.

– Crede că ne confruntăm cu un caz grav de tifos. Cuvintele lui Liverpool erau rostite încet, însă ferm. Spune că deja a văzut doi pacienți din St. Giles, ambii cu simptome.

Agitația se transformă în amorțeală, iar lumea din jurul lui păru să se oprească. O tăcere apăsătoare parcă îi vuia în urechi când se gândi la ultima lui confruntare cu această boală. Clipi și simți cum i se încordează pieptul. Apoi muzica și zgomotul din sala de bal, senzația brizei pe piele și conștientizarea pericolului iminent îl asaltară, în timp ce simțurile i se treziră.

Maxilarul i se încordă, iar intuiția medicală preluă controlul, alungând frica.

– Unde sunt pacienții acum?

– Nu scria în mesaj.

Florian îi aruncă lui Liverpool o privire gravă.

– Trebuie să-i văd imediat!

Dacă domnul Tibs avea dreptate, atunci timpul era important. Tifosul nu era genul de boală care putea fi abordată cu ușurință. Dura câteva zile până ca simptomele să apară, iar deseori rezultatul era moartea.

Cu asta în minte, spuse încet:

– Deocamdată, asta să rămână între noi. Ultimul lucru pe care îl vrem e panica inutilă.

– De acord, spuse Liverpool.

Florian se uită peste umăr, în locul în care erau fratele lui și Lady Juliette. Deși stăteau de vorbă relaxați, observă că atenția ei rămase îndreptată spre el, cu o curiozitate stăruitoare de care el nu avea nevoie în acel moment.

– Poți să pregătești o trăsură? îl întrebă pe Liverpool.

– Bineînțeles. Dă-mi zece minute!

Se despărțiră, iar Florian inspiră adânc, își controlă expresia și se întoarse la cei doi.

– Mă tem că a intervenit ceva de care trebuie să mă ocup imediat.

– Sper că nu e nimic serios, zise Henry.

– Nu, răspunse Florian cu aceeași relaxare cu care ar fi putut nega orice legătură cu Bartholomew. Doar câțiva pacienți care au nevoie de tratament.

Lady Juliette îl privi cu atenție, iar el simți că ea nu-l credea. Nu în totalitate. Așa că se grăbi să le ureze o seară plăcută, după care plecă repede, înainte ca Lady Juliette să îi mai poată pune întrebări.

Bartholomew își turnă un pahar mare de brandy și se așeză în fotoliul său preferat. Când trebui să o ia de la început, fusese pregătit, omorându-l pe bărbatul care fusese mai bine de trei decenii și luându-și o nouă identitate, cea a lui William Mortedge. Un zâmbet lipsit de umor îi apăru pe buze. Chiar dacă Bartholomew era mort, Mortedge era clar în viață.

– Florian a fost acolo în seara asta, exact cum am presupun, îi spuse domnului Smith, angajatul lui de încredere.

– Te-a recunoscut?

Bartholomew bău din pahar, savurând aroma în timp ce i se scurgea pe gât.

– Da, sunt sigur de asta. Arăta ca și cum ar fi vrut să-mi taie gâtul. Am noroc că mulțimea l-a împiedicat să ajungă la mine.

Domnul Smith îl privi cu atenție.

– Care e pasul următor?

– Ne jucăm cu el. Îl lăsăm să se întrebe dacă într-adevăr m-a văzut. Bartholomew puse paharul pe masă. Și încercăm să-i

descoperim slăbiciunea, ca să fim pregătiți să-l facem să sufere când vine momentul.

– Vrei ca pedeapsa lui să fie prelungită?

– O merită. Amărăciunea îi încordă pieptul lui Bartholomew. Dacă nu s-ar fi băgat anul trecut, aș fi pus mâna pe casa aia pe care o cumpărase Amelia Matthews. Deja o presasem. Nu cred că ar fi fost nevoie de mai mult ca s-o facem să renunțe la visul ei de a deschide o școală acolo. Dar Florian nu a rezistat impulsului de a mă răni pentru ceva ce nici măcar nu fusese vina mea!

– Poate că ar trebui să-i spui adevărul, îi sugeră domnul Smith.

– Asta nu o să rezolve nimic, oftă Bartholomew. Având în vedere locul de la periferia St. Giles, acea casă îmi oferea ocazia perfectă de a începe să preiau teritoriul lui Guthrie. Își încleștă maxilarul. Florian a stricat totul când i-a spus lui Coventry despre fondurile pe care le-am deturnat. Dumnezeu știe cum aflase, dar era singurul lucru de care puteam fi acuzat atunci. I-a dat lui Coventry motivul de care avea nevoie ca să ceară ajutorul regelui pentru arestarea mea. După asta, totul s-a dus naibii.

– Ai avut noroc ca ai găsit un bărbat dispus să fie spânzurat pentru tine.

– Oricum murea. Faptul că i-am promis că o să am grijă de familia lui odată ce nu o să mai fie l-a făcut să coopereze. Bartholomew îl privi pe domnul Smith. Majoritatea oamenilor pot fi cumpărați cu prețul potrivit.

Domnul Smith încuviință.

– Încă vrei să câștigi împotriva lui Guthrie?

– De ce întrebi?

– Am auzit că ar fi o epidemie de tifos în St. Giles. Dacă ne putem asigura că boala o să facă ravagii și toată lumea o să moară, zona poate fi curățată și...

– Și m-aș putea oferi să o cumpăr.

Ideea îl atrăgea. Iar cu bancnotele false pe care le perfecționaseră în ultimele șase luni, își putea permite să dea orice sumă.

– Atât timp cât îi spui regelui că o să construiești niște proprietăți atrăgătoare, o să mă asigur că e de acord. Mai ales dacă o parte din profitul obținut din vânzarea proprietăților o să ajungă în cuferele Coroanei.

Bartholomew îl privi o clipă pe domnul Smith și apoi râse.

– E genial!

Guthrie nu avea nici o şansă, iar această idee îl umplu de plăcere pe Bartholomew. Ani întregi fuseseră rivali. De când Guthrie îşi dăduse seama că bordelurile lui Bartholomew se umpleau cu cei din St. Giles, iar printre ei nu se numărau doar femei şi bărbaţi.

Se câştiga bine din nevoile perverse ale celor dispuşi să plătească. Acesta era alt motiv pentru care dorise casa cumpărată de Amelia Matthews. Intenţia lui fusese să o transforme într-un bordel exclusivist pentru elită. Genul de loc care oferea discreţie şi împlinea orice fantezie. Dar, dacă reuşea să obţină întreaga zonă, posibilităţile erau nelimitate, extinzându-se la opiu şi jocuri de noroc. Totul sub faţada decenţei.

Domnul Smith îi susţinu privirea lui Bartholomew.

– Atât timp cât îl împiedicăm pe fiul tău să-şi facă treaba.

– Bineînţeles.

Dacă Florian începea să salveze bolnavii, planul avea să se ducă de râpă.

– Hai să aşteptăm şi să vedem ce face. Fii cu ochii pe el şi ţine-mă la curent cu ce se întâmplă!

Bartholomew îşi luă din nou paharul cu brandy şi îl duse la buze. Dacă îşi juca bine cărţile, putea să se răzbune pe Florian şi să preia St. Giles. Toate la timpul lor.

Capitolul 5

Când sora ei, Amelia, veni în vizită peste cinci zile, Juliette o întâmpină la ușă și o conduse prin salon, unde aștepta cumnata ei, Gabriella.

– Mă bucur să te văd, spuse Juliette în timp ce turnă ceai. Când a fost ultima oară când am făcut asta? Acum două sau trei săptămâni?

– Nu sunt sigură, răspunse Amelia.

Burta îi era mai mare decât își amintea Juliette, lucru normal din moment ce peste o lună avea să nască.

– E surprinzător cum trece timpul. Faptul că am un soț și un copil în timp ce conduc o afacere mă ține extrem de ocupată.

Se căsătorise cu un an în urmă cu Thomas Heathmore, duce de Coventry, devenind mama vitregă a fiului lui de cinci ani, Jeremy. Era un rol pe care îl lua în serios.

– Ce face Jeremy? întrebă Juliette.

– Înflorește. Thomas a luat decizia corectă să îl educe chiar el în loc să angajeze mai multe guvernante. Faptul că petrec mai mult timp împreună le permite tatălui și fiului să se apropie. Asta mă face să mă întreb dacă e înțelept să îți lași copiii în grija altor oameni perioade lungi.

– Știu ce vrei să spui, zise Gabriella. Tânăra surprinsese pe toată lumea când născuse gemeni la începutul anului. Asta e și motivul pentru care i-am alăptat pe David și pe Rose chiar eu. Mama și tata au fost îngroziți de idee. Mama a zis că nu a auzit niciodată de o lady care să fi făcut așa ceva. Trebuie să recunosc că a fost epuizant.

– Cu doi bebeluși înfometați, mă întreb când ai timp să te odihnești, rosti Amelia.

Gabriella zâmbi.

– Bănuiesc că e mai simplu decât dacă ai tripleți.

Juliette și Amelia râseră.

– Dumnezeule, nu știu cum aș face față fără o doică care să alăpteze! zise Amelia.

– Adevărul este că am fost incredibil de norocoasă în ceea ce privește alegerea soțului, șopti Gabriella cu o nuanță visătoare în voce. Fratele tău e atât de devotat și de iubitor! Sinceră sa fiu, nici că aș putea fi mai fericită.

– Așa simt și eu, rosti Amelia. Faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit mă iubește e o adevărată binecuvântare. Sper că o să trăiești și tu această bucurie într-o zi, Julie.

Juliette luă o gură de ceai ca să nu fie nevoită să răspundă imediat și se gândi la Florian. Îi plăcuse nespus de mult compania lui și îi fusese dor de el seara trecută, la balul Wilmington. Nu că abilitatea lui de a-i menține interesul și atracția pe care o simțise față de el însemnau ceva. De fapt, nu era sigură de ce se gândea la el în contextul acelei conversații.

Cum nu voia să încurajeze discuțiile despre relații când totul părea copleșitor și inutil, spuse:

– Cred că o bucurie asemănătoare poate fi simțită când îți atingi scopul.

Amelia și Gabriella împărtășiră o privire cu subînțeles.

– E adevărat, asta poate să-ți ofere satisfacție, însă nu îți bucură sufletul în același fel.

– Presupun că va trebui să te cred pe cuvânt. Dar cum nu am sentimente romantice pentru nici un gentleman...

– Ești sigură? întrebă Gabriella. Dacă e să luăm în considerare atențiile lui Lord Yates, printre altele... Cuvintele ei se pierdură când se uită la Amelia. Nu contează. Ce spuneai?

Profitând de șansa de a evita discuțiile despre potențialii pețitori, Juliette vorbi fără ezitare.

– Ai auzit de epidemia de tifos din St. Giles?

– Da, am citit despre asta în ziarul de dimineață, răspunse Amelia. Thomas a sugerat să închidem școala până la noi vești, pentru a evita contaminarea, din moment ce epidemia e la periferia din St. Giles.

– Îl înțeleg, zise Gabriella. Ultimul lucru pe care îl vrei e să te îmbolnăvești și apoi să-ți infectezi familia.

– Încă îmi fac griji pentru copii, dezvălui Amelia. Dacă nu merg la școală, vor sta acasă și, cel mai probabil, vor intra în contact cu alți indivizi bolnavi.

– Având în vedere ce am citit, copiii mor foarte rar din cauza bolii, spuse Juliette. Fatalitatea e mult mai mare printre adulți.

Ambele doamne o priviră.

– Serios? întrebară ele la unison.

Juliette încuviință. Articolul din ziar o făcuse și mai curioasă, așa că strânsese toate informațiile posibile despre subiect din biblioteca reședinței Huntley și își petrecuse toată dimineața citind. Asta o făcu să cugete. Își putea folosi averea ca să schimbe ceva, așa cum făcuse Amelia prin deschiderea unei școli și așa cum făcea Raphe în fiecare zi, când se implica în politică. Mai luă o gură de ceai.

– Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui făcut ceva.

– Cel puțin zona a fost închisă de armată, spuse Gabriella, însă ritmul cu care se împrăștie boala e îngrijorător.

– A ajuns de la unu sau doi oameni la peste zece în mai puțin de o săptămână, rosti Amelia.

– Tocmai de asta am de gând să-i ofer lui Florian ajutorul meu, le zise Juliette.

– Serios? întrebă Amelia pe un ton ciudat.

– Interesant! interveni Gabriella, ridicând din sprâncene.

Juliette o ignoră, hotărâtă să spună toată detaliile înainte de a-și pierde curajul.

– Știu că Spitalul St. Agatha, unde lucrează Florian, oferă îngrijiri gratuite, dar la cât de repede crește numărul pacienților, nu sunt sigură că există destule fonduri pentru acoperirea cheltuielilor.

Până și *Mayfair Chronicle* scrisese despre asta într-un articol.

– Așa că am de gând să ajut prin acoperirea costurilor suplimentare. Nu există tratament, dar se pot face alte lucruri ca bolnavii să se simtă mai confortabil și să se prevină contaminarea. Este un plan pentru sănătatea publică, început cu donația mea și, sper eu, ajutat de alții.

– Ce idee minunată! zise Gabriella. Te gândești la un eveniment caritabil?

Juliette încuviință.

– Da, poate chiar la mai multe, în funcție de reacția celorlalți. Dar, dacă dau eu tonul prin donarea unei sume mari, poate că și alți oameni vor fi încurajați să facă la fel.

– La ce sumă te gândești? întrebă Amelia.

Juliette făcu o pauză, apoi răspunse:

– Vreau să fac la fel ca tine și să-i cer lui Raphe un avans din alocația mea anuală.

Se așternu tăcerea, după care Amelia zise:

– E extrem de generos din partea ta, Julie.

– Sper doar că o să ajute.

Juliette puse cana de ceai pe farfurioară.

Gabriella zâmbi.

– Cum ar putea să n-o facă?

– Se poate întâmpla orice. Juliette alese să dezvăluie cea mai mare temere: Pentru început, Raphe poate refuza să ajute.

– Nu ar face asta, spuse Amelia, convinsă că avea dreptate.

Juliette își privi sora și găsi putere în expresia ei încrezătoare.

– Vrea să profit cât mai mult de acest sezon. Mă tem că nu vrea să fiu distrasă de un proiect cu o asemenea amploare.

– Asigurarea viitorului tău este una dintre grijile lui principale. Speră să te vadă la casa ta, acum că există șansa să se întâmple asta. Nu poți să-l învinovățești pentru acest lucru, zise Gabriella.

– Bineînțeles că nu, încuviință Juliette, dar, sinceră să fiu, simt că pierd timpul nefăcând nimic. Am întâlnit fiecare gentleman eligibil care își caută soție, am vorbit cu toți destul de mult, dar nu mă pot imagina căsătorindu-mă cu vreunul dintre ei.

Chipul lui Florian îi trecu prin fața ochilor, fără doar și poate pentru că era genul de persoană care ar fi înțeles-o. Pe de altă parte, cum ar fi putut înțelege Amelia și Gabriella, când ele își găsiseră imediat soți?

– Acum am ocazia să fac ceva important. Sunt sigură că mariajul poate aștepta.

– Dacă vrei, pot să vorbesc cu Raphe în numele tău, zise Gabriella, dar ar trebui să te gândești că sezonul e abia la început. E posibil să existe unul sau doi gentlemeni care nu erau interesați de căsătorie anul trecut și care caută o soție în acest sezon. Nu cred că ar fi înțelept să te îndepărtezi complet de piața mariajului, fiindcă e posibil să regreți.

Juliette se îndreptă de spate.

– Dar pot participa la unele întruniri sociale.

Nu voia să-i dezamăgească pe Amelia și pe Raphe ori să irosească orele lungi pe care Gabriella le petrecuse cu ea ca să deprindă comportamentul potrivit.

– Dar gândiți-vă și din perspectiva mea! Mi-am petrecut întreaga viață fiind cocoloșită de Raphe din cauza constituției mele fragile. Niciodată nu am avut voie să mă joc cu alți copii ori să vorbesc cu ei. De fiecare dată când venea cineva în vizită, mi se cerea să păstrez distanța. Ținută departe de lume, am suferit din cauza singurătății, deoarece fratele meu se temea că o să mă îmbolnăvesc și o să mor, la fel ca Bethany. Când observă expresia îndurerată a Ameliei, regretă imediat că îi aminti de sora pe care o pierduseră. Iartă-mă. Eu...

– Moartea ei l-a durut foarte tare pe Raphe, Julie, spuse Amelia. Trebuie să înțelegi asta.

– Bineînțeles că înțeleg. Dar a fost corect să mă pedepsească pentru ce s-a întâmplat? Să-mi nege libertatea din cauza asta? Nu merit să-mi trăiesc viața după propriile mele reguli? Se opri, nesigură de ceea ce trebuia să spună în continuare. Mereu m-am simțit neajutorată, Amelia. Raphe era cel care aducea bani. Tu te-ai asigurat că eram hrăniți și că aveam curățenie în casă. Când Bethany s-a îmbolnăvit, voi doi ați avut grijă de ea și m-ați forțat să stau departe. Mereu am fost dată la o parte din cauza temerilor. Dar, de când am venit în Mayfair, am fost mai sănătoasă, mai puternică.

– Ai făcut pojar, îi aminti Amelia.

– Probabil ai fi făcut și tu dacă nu trecusei deja prin această boală pe când erai mică, zise Juliette frustrată. Vreau să fac asta. Trebuie să dau un sens vieții mele, vreau ceva mai presus decât găsirea unui soț. Vreau să realizez ceva de care să fiu mândră și să-i ajut pe oamenii care ne-au fost alături odată. Așa cum faci tu cu școala ta, Amelia!

– Cred că ești la fel de hotărâtă ca mine, rosti Amelia.

Juliette oftă.

– M-am săturat să mă tot plimb fără sens prin parc și să beau ceai cu orele, fără să realizez nimic. Când observă expresia Gabriellei, se grăbi să spună: Nu vreau să par nerecunoscătoare ori să sugerez că nu e distractiv să beau ceai cu prietenii. Doar că...

– Înțeleg, zise Gabriella. Ai venit fără nimic, ai obținut o avere impresionantă și ai vrea să folosești acest avantaj cu folos.

– Exact! Juliette răsuflă ușurată. Știu că Raphe vrea ce e mai bun pentru mine, dar...

– Dar ce? întrebă Raphe când intră în salon și se așeză pe scaunul gol.

Le salută pe toate cu o mișcare din cap.

– Arăți de parcă ai fi făcut o plimbare înviorătoare, spuse Gabriella, iubirea pe care o simțea pentru soțul ei văzându-se în felul în care îl privea și în roșeața din obraji. Ce zici de o cană de ceai? întrebă ea și se întinse deja spre ceainic.

Raphe o privi admirativ în timp ce soția lui continua să toarne ceai, privirea lui oprindu-se asupra ei o clipă îndelungată. Apoi clipi, ca și cum și-ar fi amintit ceva, și înclină capul spre Juliette.

– Te întrebai dacă știu ce e mai bine pentru tine?

Pusă la colț de propriile cuvinte rostite în grabă, Juliette se hotărî să-și susțină părerea.

– Sunt sigură că știi.

– Înțeleg. Bărbatul se încruntă și luă o gură de ceai din cana oferită de Gabriella.

– Doar că mersul de la un bal la altul cu trăsura, vizitele de curtoazie și plimbatul la cumpărături au devenit incredibil de plictisitoare.

Raphe puse cana jos și o privi cu o sclipire de surprindere.

– Din câte îmi amintesc, erai mai entuziasmată decât noi toți în privința schimbării statutului tău. Ai spus că e ca un basm.

– Și a fost... este... Însă noutatea acestui stil de viață luxos a trecut. Își mușcă buza și îi spuse cât de sincer putu și cu regret în glas: Sezonul abia a început și deja abia aștept să se termine.

Raphe o studie o clipă.

– E din cauza lui Yates?

– Bineînțeles că nu.

– Nu trebuie să te căsătorești cu el dacă nu vrei. Doar pentru că e prietenul meu și se întâmplă să îl plac nu înseamnă...

– Nu, nu este nimic de genul acesta, zise Juliette. Vreau să fac ceva pentru mine, iar căsătoria nu se află pe listă. Asta aș face-o pentru tine.

– Deci... O privi ca și cum ar fi vorbit o limbă străină. Nu vrei să-ți găsești un soț?

– Nu acum și nu cu presiunea de a face asta într-o anumită perioadă.

– Hm... Bărbatul se aplecă. Singura problemă e că va trebui să faci asta într-o anumită perioadă, Julie. Având în vedere vârsta ta, ai trei sezoane, inclusiv pe acesta, înainte să îți treacă vremea.

– E adevărat, interveni Gabriella, dar s-a mai întâmplat să se creeze legături și în alte perioade ale anului. Există petreceri și alte lucruri asemenea, deci poate o să-și întâlnească viitorul soț acolo.

Raphe îi aruncă o privire tăioasă.

– Văd că eşti de partea ei.

– De ce trebuie să existe două părţi, Raphe? întrebă Amelia cu un oftat exasperat. Doar discutăm despre problemă şi luăm în considerare fiecare părere.

Bărbatul nu păru fericit când îşi îndreptă din nou atenţia spre Juliette.

– Dacă nu vrei să te bucuri de sezon, rosti Raphe pe un ton resemnat, care sugera că nu mai încerca să insiste, pot să ştiu ce ai de gând să faci cu timpul tău?

Inspirând adânc, Juliette continuă:

– Aşa cum ştii, există o epidemie de tifos în St. Giles.

Raphe se încordă imediat.

– Nu o să te las să te implici în asta, Julie. Nu după ce s-a întâmplat cu Bethany!

Vocea îi tremură destul cât să trădeze durerea pe care încă o simţea. Juliette îi împărtăşea durerea. Se aplecă şi îl luă de mână.

– Nu îţi cer decât un avans din alocaţia mea anuală, ca să pot dona fondurile Spitalului St. Agatha. Nu mi-aş pune viaţa în pericol în nici un fel, Raphe. Îţi promit!

Bărbatul ezită, privirea lui îndreptându-se spre soţia lui înainte să se întoarcă spre Juliette.

– Nu o să te apropii de St. Giles?

– Nu am nici un motiv s-o fac, îl asigură ea.

Raphe păru să ia în considerare ideea.

– Te felicit pentru bunătatea ta, Julie, dar mă îndoiesc că donarea alocaţiei tale o să-ţi dea satisfacţia pe care o cauţi. Se uită la soţia lui, după care adăugă: Cred că Gabriella te poate sfătui cum să te implici fără să-ţi rişti siguranţa.

Gabriella îi aruncă soţului ei o privire atotştiutoare, după care îi spuse lui Juliette:

– Ca donatoare de rang înalt, mama mea are un loc în comitetul St. Agatha. Sunt organizate întâlniri săptămânale, în timpul cărora se discută distribuirea fondurilor. Poate, dacă ţi-ai asigura un loc acolo, ai avea mai multă influenţă asupra modului în care e tratat tifosul şi în care sunt cheltuite fondurile tale.

Juliette clipi.

– Gabriella, e o idee excelentă! Nici nu știam că există un asemenea comitet. Se întoarse spre Raphe. Deci am sprijinul și permisiunea ta să continui?

Bărbatul se lăsă pe scaun cu un oftat învins.

– Dacă asta vrei cu adevărat, atunci da.

Fără să se gândească, Juliette se aruncă în brațele fratelui ei și îl îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc, Raphe!

Tânăra închise ochii și savură confortul îmbrățișării lui.

– Nu o să regreți, îți promit!

Așezat în spatele biroului dezordonat, Florian încercă să se concentreze asupra celor spuse de Lady Juliette. Sosirea ei în biroul pe care îl ocupa la Spitalul St. Agatha îl surprinsese. Îmbrăcată într-o rochie gri cu funde lila, tânăra îl aștepta când se întorsese de la vizitele pacienților.

Tânăra care stătea în fața lui, dreaptă și cu bărbia ridicată, reprezenta comportamentul feminin în combinație cu un fler extraordinar. Nici o urmă din trecutul ei nu era trădată de postura ei și nici auzită în dulceața vocii când vorbea. Trebuia să știi că venise din mahalalele din St. Giles ca să fii conștient de educația ei precară. Iar acum Lady Juliette era acolo, sosirea ei în spațiul lui privat tulburându-l.

Bărbatul se încruntă, încercând să se concentreze, lucru destul de greu când ochii ei căprui și calzi îi încețoșau mintea. Efectul era asemănător cu cel pe care îl avusese asupra lui în urmă cu o săptămână, la bal. Deși fusese foarte ocupat de atunci, de fiecare dată când avusese un moment liber se gândise la ea.

Acest lucru era însă în zadar și nefolositor.

Așa că făcu un efort conștient să se concentreze asupra conversației lor.

Ceva legat de strângerea fondurilor pentru a ajuta în epidemia de tifos. Era o idee interesantă, având în vedere costurile medicale.

– Faci o ofertă generoasă. O să fiu fericit să o recomand fondatorului spitalului în numele tău. Donațiile sunt bine-venite.

Se gândi la cât de grațioasă era linia maxilarului ei, la curbura delicată a nasului și la obrajii înalți, colorați cu o nuanță subtilă de roz. Tenul ei era impecabil, genele negre lungi și elegante, iar buzele...

– Cred că m-ai înțeles greșit.

Gravitatea vocii ei îi atrase atenția.

– Cum așa?

Juliette se mișcă ușor, luându-și privirea de la el pentru o clipă. Când ochii li se întâlniră din nou, hotărârea ei se citea în privirea dură.

– Nu vreau doar să fac o donație.

Confuz, el se uită la camerista care venise cu Lady Juliette. Femeia nu trăda nici un indiciu despre ce urma să propună stăpâna ei, așa că își mută privirea din nou către Lady Juliette.

– Primul lucru pe care l-ai cerut când ai venit a fost să-ți spun cum stă situația în St. Giles.

– Da, spuse ea ferm.

– Dar donarea banilor nu e îndeajuns? Vrei să te ocupi de administrarea fondurilor, să te asiguri că donația ta e bine cheltuită, că ideea ta e pusă în practică așa cum vrei.

– Exact.

Florian ezită, urmărind-o în timp ce își mușca buza de jos.

– Vrei să fii mai mult decât o simplă debutantă.

Dacă discuțiile lor anterioare îl învățaseră ceva despre personalitatea ei, acesta era faptul că era dornică să învețe și să conteste părerile celor din jur.

– Vreau să opresc răspândirea tifosului prin orice mijloace posibile. Intenția mea e să-i salvez pe cei care pot fi salvați, nu doar donând bani și retrăgându-mă în casa mea confortabilă din Mayfair. Ar fi prea ușor, prea egoist.

– Egoist?

Florian nu își putu ascunde mirarea.

Tânăra expiră adânc.

– Asta fac oamenii bogați ca să se simtă mai bine în pielea lor, donează sume mari de bani unor cauze importante. O fac pentru că vor să ajute fără a o face cu adevărat, deoarece e mai ușor să se țină la distanță, transformând ajutorul într-un act egoist de bunătate.

Florian o fixă cu privirea, surprins de observația perspicace a acestei tinere și de cinismul ei. Nu avea mai mult de 21 de ani.

– Lady Juliette...

Nu știa sigur ce să spună. Așa că luă o pauză, își controlă emoțiile și încercă să ghicească intenția ei. În cele din urmă, întrebă:

– Vrei să spui că vrei să-i îngrijești pe cei bolnavi?

Un icnet scos de cameristă întări faptul că era o idee nepotrivită. Cu toate astea, Lady Juliette nu arătă nici o urmă de șoc, deși îl privi ciudat.

– Bineînțeles că nu. Nu am nici un fel de experiență cu asemenea lucruri și, în plus, fratele meu nu mi-ar da voie.

Răspunsul ei fu atât de ferm, că aproape umbri ușurarea care îl copleși pe Florian. Slavă Domnului că nu trebuia să o convingă să stea departe! Se părea că tânăra era dispusă să facă asta singură, ceea ce era bine nu numai pentru propria ei siguranță, ci și pentru că ideea de a lucra alături de ea îi făcea inima să bată cu putere, într-un fel care ar fi fost o distragere deloc bine-venită.

– E bine de știut, bombăni el, simțind nevoia să umple tăcerea.

– Știu că zona afectată a fost închisă, adăugă ea cu mai multă fermitate în voce. Dar asta face doar ca boala să nu se întindă, nu o să-i vindece pe cei care deja sunt afectați.

– Nimic nu o s-o facă, îi spuse Florian hotărât. Nu există nici un leac pentru tifos, milady. Supraviețuirea este o chestiune de noroc.

– Prostii!

Bărbatul clipi.

– Poftim?

– Norocul e o iluzie creată de om ca să explice inexplicabilul. Îl privi fix, ca și cum ar fi încercat să vadă mai mult decât o lăsa el. Oamenii supraviețuiesc bolilor dintr-un motiv. Doar pentru că nu l-am descoperit încă nu înseamnă că e mai puțin adevărat. Dar cred că știi asta deja, nu-i așa?

Mereu îi admirase ascuțimea minții. Florian știa că s-ar fi putut pierde foarte ușor în zile întregi de discuții cu ea. Așa că se ridică și se îndreptă spre bibliotecă, hotărât să o facă să plece mai devreme, ca să se poată întoarce la muncă și să nu se mai gândească la felul în care rochia îmbrățișa cele mai perfecte forme pe care le văzuse vreodată.

Luă un exemplar din *Medicina de familie* de William Buchan și i-l înmână.

– Ai spus că ești interesată de textele medicale. Acesta e unul dintre preferatele mele. Poți să-l împrumuți dacă vrei.

Ea acceptă cartea, degetele ei acoperite de mănuși atingându-le pe ale lui. Momentul fu suficient ca să provoace un fior care străbătu brațul lui Florian

- Mulțumesc, spuse ea, aparent neafectată de scurtul moment de atingere. Abia aștept s-o citesc.

Florian îi aruncă o privire cu subînțeles, îndemnând-o să plece.

Însă ea rămase pe scaun. Își înclină capul, iar în acea clipă el știu că Juliette urma să spună ceva teribil.

– Știu că apreciezi sinceritatea, așa că permite-mi să fiu directă.

El simți un fior rece pe șira spinării.

– Ducesa de Huntley mi-a spus de comitetul de la St. Agatha și de poziția mamei ei.

Florian simți că i se face rău, și un val de neliniște îl copleși.

– Cum donația pe care am de gând s-o fac e substanțială și având în vedere fondurile suplimentare pe care am de gând să le strâng, nu cred că aș cere prea mult dacă aș vrea un loc în comitet. Acest lucru o să-mi permită să particip la discuțiile legate de distribuirea fondurilor și consider că merit asta. Tu nu?

Bărbatul o privi, neștiind cum să iasă din acea încurcătură fără să o jignească și fără să pară nerezonabil ori să renunțe la banii de care spitalul avea nevoie cu disperare. Așa că încuviință și mormăi un „da" aproape incoerent, în timp ce încerca să accepte că urma să petreacă timp în compania ei.

„Dumnezeule, nu o să fie ușor!"

Nu când îl afecta în felul în care o făcea. Și totul începuse din cauza unei priviri prostești aruncate în timpul unui bal, care dusese la o conversație tulburătoare și la o conștientizare surprinzătoare de care nu putea scăpa.

– Bun.

Tânăra se ridică.

– Fratele meu o să aranjeze ca banii să fie transferați cât mai repede posibil.

Lady Juliette zâmbi ca și cum ar fi câștigat un premiu, senzația victoriei oferindu-i o strălucire vibrantă, care îl făcu să simtă o arsură în piept și o nevoie ciudată de a o atinge.

Dar se abținu, îndreptându-se de spate și controlându-și trăsăturile feței.

– Mulțumesc, milady. O să mă asigur că o să fii informată de următoarea întâlnire a comitetului.

Tânăra îi susținu privirea mai mult decât era necesar, după care se îndreptă spre ușă. Acolo, făcu o pauză mai lungă, îl privi din nou, dar nu spuse nimic, apoi ieși pe hol, camerista urmărind-o îndeaproape.

Florian stătea ca și cum ar fi fost țintuit de podea. Ce se întâmplase? Se uită spre locul gol pe care stătuse Lady Juliette cu câteva momente mai devreme. În numai o jumătate de oră, trecuse de la a o ține la distanță la a fi nevoit să petreacă mai mult timp cu ea decât înainte. Nu era deloc înțelept să facă asta, fiindcă avea destule probleme aduse de lupta împotriva tifosului și de acomodarea cu noua lui poziție în societate, ca moștenitor al unui duce. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Lady Juliette să devină o grijă în plus.

Era genul de femeie cu care un bărbat trebuia să se căsătorească în caz că o seducea, ceea ce însemna că evitarea tentației era printre prioritățile lui. După salvarea oamenilor de la o moarte sigură și conducerea a trei proprietăți.

Florian își turnă un pahar cu brandy și îl ridică la gură. Problemele îl copleșeau și știa că singurul mod de a trece peste ele era să le înfrunte.

Juliette ieși din spital cu un nou țel. Încă tremura din cauza emoțiilor, deși făcuse tot posibilul să ascundă asta în fața lui Florian. Se forță să rămână cât de rigidă putu, să îi susțină privirea cu încredere, ascunzând haosul din stomacul care i se învolbura în prezența lui.

Era atât de puternic și... inexplicabil de chipeș în acea zi, cu părul dezordonat și lavaliera ușor strâmbă. Cum era posibil? Clătină din cap, neștiind ce să creadă, dar conștientă că prezența lui masculină era cauza emoțiilor ei.

Inima încă îi bătea cu putere nu numai pentru că-și dorise cu disperare ca el să fie de acord cu planul ei, ci și din cauza lui Florian. Ca de obicei, fusese serios, fără să schițeze nici un zâmbet, deși asta o făcuse să îi studieze trăsăturile, maxilarul și forma sculptată a gurii, fără liniile unui zâmbet.

Florian avea nasul patrician și ochii într-o nuanță profundă de albastru. Însă ce îi atrăsese atenția cel mai mult – ce îi atrăsese mereu atenția când venea vorba de el – era culoarea părului. Avea o minunată nuanță arămie, iar tonurile se schimbau în funcție de lumina care pătrundea prin fereastra din spatele lui. Nuanța aceea și trăsăturile lui creau imaginea unei frumuseți virile și unice. Dacă lua în considerare profesia lui, bărbatul era demn de atenția unei lady. Chiar era de mirare că nu se căsătorise, lucru la care nu se gândi prea mult, deoarece ar fi uimit-o și mai mult.

Juliette ajunse la trăsură, se sui și își așteptă camerista. Când ușa se închise, se rezemă de banchetă.

- A mers mai bine decât m-am așteptat, murmură ea.

Mereu vorbise sincer cu Sarah și apreciase francheța acesteia.

- Serios? întrebă femeia.

- Credeam că o să se opună mai mult.

Dar se înșelase. Deși Florian dorise să afle detaliile planului, fusese de acord cu implicarea ei.

- Ar fi fost nesăbuit să vă refuze, milady.

- Probabil ai dreptate. Cu toate astea, încă nu-mi vine să cred cât de ușor a fost să-mi ating scopul. Încă am emoții. Concentrându-se la priveliștea din jur, Juliette adăugă: Sora mea și-a găsit scopul în școala pe care a deschis-o anul trecut, în timp ce Raphe schimbă ceva în fiecare zi când merge la parlament. Și eu vreau să fac acest lucru. E important, Sarah! Vor muri oameni dacă nu facem ceva ca să oprim asta.

- Oricum vor muri, milady. Ați auzit ce a spus Florian. Tifosul este incurabil.

- Știu, dar cu acele fonduri suplimentare, e posibil să fie mai puțini. Nu pot suporta gândul că oamenii cu care am crescut nu primesc tratamentul pe care îl merită deoarece nu și-l permit. Suferința lor nu numai că mă doare, ci mă îndeamnă să fac orice pot ca să-i ajut.

- Așa că o să vă oferiți alocația, spuse Sarah cu un soi de admirație care nu putea fi falsă. Nici o altă lady nu ar face asta, vă asigur!

- Ai avut un vizitator mai devreme, spuse Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine, în timp ce Florian cosea rana pacientului său.

Brațul rupt avusese nevoie de operație. Încă nu exista nici o garanție că avea să se vindece complet sau că tânărul urma să îl poată folosi din nou. Însă Florian făcuse tot ce putuse. Puse acul cu sânge în vasul pe care îl ținea Viola și se duse să se spele pe mâini.

- Trebuie să bandajăm brațul înainte ca pacientul să fie dus în salon pentru recuperare.

- O să mă ocup de asta. După ce îmi spui de ce a venit sora ducelui de Huntley să te vadă personal.

Ca fondatoare a Spitalului St. Agatha și angajatoare a lui Florian, tânăra văduvă mereu dorise să afle ce se întâmpla în spitalul ei. Considerată o parvenită din cauza căsătoriei grăbite cu un bătrân

pe moarte, era femeia cu care Florian legase o legătură încă de la început. Amândoi proveneau din medii scandaloase, deși al ei era cunoscut public, spre deosebire de al lui.

Florian oftă.

– Preferi să lași pacientul pe masa de operație ca să nu evit această conversație?

– Domnul Peterson e bine. Morfina pe care i-am dat-o îl mai ține puțin adormit.

Cum nu avea scăpare, Florian își dădu jos șorțul chirurgical și îl aruncă într-un coș mare, ca să poată fi dus la spălat.

– Vrea să ne doneze alocația anuală. De fapt, spitalului.

– E minunat! exclamă Viola. E foarte generos din partea ei.

– Da, însă vrea să se implice.

– Poți s-o învinovățești? Sunt banii ei și, fiind sora unui duce, sunt sigură că suma o să fie imensă.

– Nu am nici o îndoială, zise Florian. Dar nu asta e problema.

– Atunci care e?

Florian ezită să îi dea toate detaliile întâlnirii lui cu Lady Juliette, apoi renunță când își dădu seama că prietena lui nu intenționa să renunțe până când nu îi spunea totul.

– Știe despre epidemia de tifos din St. Giles și, cum a crescut acolo, vrea să ajute la salvarea cât mai multor oameni.

– Și care e mai exact problema?

Încă afectat de vestea că trebuia să stea în compania lui Lady Juliette mai mult timp decât dorise, spuse:

– E naiv, Viola, poate chiar stupid din partea ei să presupună că...

– Florian! îl certă Viola. E nedrept din partea ta. Mai ales pentru că ești primul care se implică atunci când o viață trebuie salvată. Să nu crezi că nu știu de vizitele tale caritabile în St. Giles din ultimele zile.

– Ai prefera să le întorc spatele pacienților mei?

– Bineînțeles că nu, dar e posibil să ai mai mulți dacă nu te porți responsabil. Încrucișându-și brațele la piept, Viola îl întrebă: Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ai aduce boala aici?

– Uiți că am avut această boală în urmă cu mulți ani și am supraviețuit. Ar trebui să fiu imun.

– Iartă-mă, dar acel *ar trebui* nu mă liniștește deloc.

– Îmi iau măsuri de precauție.

– Asta ne-a ajutat până acum, dar...

– La naiba, Viola, am făcut un jurământ, iar asta înseamnă ceva pentru mine! Nimeni nu merită să fie lăsat să moară, indiferent cât de sărac sau de neglijat este!

– De acord. Tocmai de aceea am ales să te susțin când ai vrut să le acorzi tratament celor care nu-și permit să plătească. St. Agatha te-a sprijinit și ți-a oferit toate lucrurile necesare. Dar ce îți putem da are o limită – asta, dacă nu luăm în considerare riscul.

Florian știa că Viola avea dreptate. Averea pe care i-o lăsase soțul ei fusese folosită pentru procurarea și renovarea clădirii transformate în spital. Însă în ultimul timp fusese greu să găsească donatori prosperi. Alte organizații caritabile începuseră să își îndrepte atenția spre alte instituții, precum orfelinatul Healing Hearts din Holborne. Nu că ar fi crezut că copiii de acolo nu meritau donațiile, dar asta însemna că St. Agatha începea să aibă mai multe probleme.

– Mă spăl pe mâini cu săpun, iar colegii mei râd, spuse el, ignorând comentariul ei referitor la fondurile din ce în ce mai mici și concentrându-se asupra riscului pe care îl menționase. Folosesc alcool ca să dezinfectez instrumentele și îmi acopăr gura cu un fular, ca să nu inspir același aer de la cei bolnavi. Datorită acestor reguli și faptului că le-am implementat aici, la St. Agatha, acest spital are cea mai mare rată de supraviețuire din țară. Nu poți să-mi spui că e o coincidență.

– Bineînțeles că nu, rosti Viola. Dar acum vorbim de tifos.

– Iar datoria noastră e să-i protejăm pe cei sănătoși, în timp ce facem tot ce putem ca să-i salvăm pe cei bolnavi. Știi că am dreptate.

– Cu toate astea, implicarea lui Lady Juliette te deranjează.

Menționarea femeii care îl vizitase mai devreme aduse cu sine amintirea pielii ei mătăsoase. Florian alungă din minte imaginea aceea tentantă și se concentră asupra celor spuse de prietena lui.

– Pe tine nu te-ar deranja?

– De ce? Avem nevoie de fonduri și mi se pare ca e nerăbdătoare să le ofere. Dacă mă întrebi, sosirea ei e o binecuvântare.

El făcu o grimasă.

– Vrea să impună anumite lucruri. Îți dai seama de asta, nu?

Ducesa văduvă păru să se gândească o clipă, apoi zise:

– Dacă insistă să ajute, cred că ar trebui s-o lăsăm. Iar în ceea ce privește implicarea ei și grijile tale, că vrea să impună anumite lucruri, îți sugerez s-o sfătuiești. Fii mentorul ei și învață-o ceva folositor, cum ai făcut cu mine!

Nedorind să dezvăluie adevăratele motive ale împotrivirii lui, care nu aveau legătură cu dorința lui Lady Juliette de a ajuta, ci cu scânteile care îi apăreau pe piele de fiecare dată când se gândea cum se simțise când o ținuse în brațe în timpul dansului, spuse:

– I-am dat o copie din *Medicina de familie.*

– Atunci sunt sigură că o să fie bine.

Florian simți sarcasmul, însă alese să nu răspundă. În schimb, o lăsă pe Viola să-i bandajeze brațul domnului Peterson și se îndreptă spre biroul lui. Era haos în cameră. Numai cărți și medicamente pe care nu avusese timp să le pună la locul lor. Erau chiar și câteva căni de ceai goale și farfurii prin diverse locuri. Lady Juliette nu părușe să fie deranjată, însă el își dori ca ea să nu fi văzut acea dezordine. Ce impresie lăsa...

Clipi și clătină din cap. De ce i-ar fi păsat?

Nedorind să răspundă la întrebare, se lăsă în scaun și scoase o foaie de hârtie din sertar. După ce înmuie penița în cerneală, începu să scrie în ce mod putea ajuta donația lui Lady Juliette.

Tocmai nota *hrana îmbunătățită a pacienților,* exact după *posibilitatea de a avea mai mulți angajați,* când o infirmieră intră în birou după ce bătu la ușă.

– Îmi pare rău să te deranjez, Florian, dar un bărbat are nevoie de ajutorul tău. Tonul ei tăios trăda urgența, în timp ce spuse: Are un cuțit în spate.

Florian se ridică în picioare.

– A fost dus în camera de operații numărul trei, adăugă ea în timp ce Florian o urmă pe hol.

Recunoscător pentru șansa de a uita de restul lumii și de toate complicațiile sale, grăbi pasul.

Capitolul 6

Se dovedi că operația nu fu atât de simplă pe cât crezuse Florian. Lama care penetrase spatele bărbatului îi atinsese plămânul, ceea ce necesită îndepărtarea sângelui. Pentru asta, Florian aplică un tub flexibil atașat unei seringi cu piston și făcu o incizie în spatele bărbatului pentru drenaj suplimentar.

Procedura dură câteva ore, inclusiv coaserea rănii, așa că, atunci când Florian termină, notă detaliile operației și verifică situația din St. Giles. După toate acestea se simți epuizat.

Mai avea de făcut o vizită unui pacient înainte să ajungă acasă.

Când coborî din birja care îl duse pe Cowley Street, plăti birjarul, apoi urcă treptele spre un conac din cărămidă roșie. Majordomul deschise ușa în clipa în care bărbatul bătu la ușă.

– Bună seara, Irving. Florian intră în salonul impresionant și îi dădu pălăria majordomului. Cum se simte unchiul meu în seara asta? întrebă el în timp ce își scoase mănușile.

– Starea lui melancolică e neschimbată. Irving îi ține pălăria, ca Florian să-și pună mănușile în ea. Dar nu e deloc surprinzător având în vedere tot ce s-a întâmplat.

– Și mătușa mea? întrebă Florian, sperând să afle mai multe de la servitor.

Irving ezită, apoi răspunse încet:

– Suferă, deoarece știe că fiecare secundă care trece o duce mai aproape de pierderea soțului ei.

Florian oftă adânc. De când devenise doctor, era ceva normal să se ocupe de cei aflați pe moarte. De-a lungul anilor, se obișnuise să se detașeze emoțional, deoarece sentimente precum neajutorarea, disperarea și tristețea erau un obstacol în profesia lui. Dacă exista o certitudine pe lumea asta, aceea era că, în cele din urmă, toată lumea murea. Cu toate astea, gândul că își putea pierde unchiul înainte

ca acesta să împlinească 60 de ani îl durea într-un fel pe care nu-l mai simțise înainte.

– Mă duc singur sus, îi spuse lui Irving, scutindu-l pe majordom să-l însoțească pe scările ce duceau spre dormitoare.

– Prea bine. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să sunați din clopoțel.

Florian îi mulțumi bărbatului, își luă geanta și urcă scările. Când ajunse pe palier, făcu stânga și se îndreptă spre ușa de la capătul holului. Ezită, încercând să se adune înainte de a bate la ușă, apoi intră în camera slab luminată, cu scuza că era o vizită obișnuită.

– Bună seara amândurora. Se uită la vasele care așteptau să fie luate de pe o masă din apropiere. Bănuiesc că somonul a fost bun, ca întotdeauna.

Mătușa Abigail se ridică de lângă pat și veni să-l întâmpine. Florian se apropie de ea și se aplecă, sărutând-o pe obraz.

– Mă bucur să te văd din nou, îi șopti Abigail. Durerea pe care o simte e insuportabilă. Sper că o poți ușura puțin.

Florian o strânse ușor de mână.

– O să fac tot ce pot.

Atât putea promite, deși știa că nu era îndeajuns. Nu își putea proteja mătușa de suferința pe care o simțea din cauza sfârșitului inerent al soțului ei în săptămânile care urmau. Observându-i cearcănele din jurul ochilor, îi sugeră să se întindă în pat.

– O să te anunț când plec, dar o să-ți prindă bine o oră sau două de somn.

Mătușa Abigail fu de acord și ieși din cameră, după ce își sărută soțul pe frunte.

– Își face prea multe griji, zise ducele. Toată situația o afectează.

Florian ridică o sprânceană și se apropie de pat.

– Aș spune că are motive bune să fie îngrijorată, unchiule George. Te iubește și se teme să nu mori.

– Chiar și așa, nu e sănătos. Ar trebui să iasă și să socializeze mai mult.

– Timpul pe care îl are cu tine e limitat, unchiule. Cred că nici unul dintre noi nu o poate convinge să stea departe. Știi că am dreptate, pentru că și tu ai face același lucru pentru ea dacă rolurile ar fi inversate, nu?

În loc să răspundă, George scânci, faţa schimonosindu-i-se câteva secunde, după care expiră rapid. Florian deschise geanta şi scoase o nouă sticlă cu morfină. Turnă puţină într-un pahar mic şi îşi ajută unchiul să bea.

- Ce băiat bun eşti! zise George. Părinţii tăi au făcut o treabă bună când te-au crescut. Mereu am crezut asta.

Florian tresări când îl auzi vorbind de părinţii lui. Luptându-se cu sentimentul care ameninţa să îl copleşească, se aşeză pe scaunul pe care stătuse mătuşa lui şi se forţă să zâmbească.

- Mulţumesc. O să fie încântaţi să audă ce ai spus.

- Nici fratele tău nu e rău. Bănuiesc că e mai ticălos, dar are suflet bun, iar din punctul meu de vedere, asta e cel mai important.

- Ar primi un glonţ în piept pentru oricine din familie, zise Florian, fiind de acord cu cele spuse de unchiul său despre Henry.

- Mă tem că e posibil să primească un glonţ în piept şi pentru o femeie dacă nu e atent. Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, cel mai probabil o să dea peste o femeie căsătorită într-o zi.

- Nu ar face asta.

Deşi Henry părea să se bucure de reputaţia de crai, Florian ştia că fratele lui nu ar fi pus niciodată ochii pe soţia altui bărbat.

- Îi plac mai degrabă cântăreţele de operă, balerinele şi văduvele.

George se încruntă.

- Oricum, e moştenitorul tatălui tău.

Florian se încordă când auzi aceste cuvinte. Ar fi vrut să se întoarcă în acea perioadă în care nu ştia de adevărata lui paternitate.

- Iar într-o zi o să moştenească titlul bunicului tău, continuă George, şi o să devină contele de Scranton.

- Asta e dreptul primului născut, unchiule.

Slavă Domnului că era aşa! Cel puţin găsea un confort în faptul că Henry era fratele mai mare şi avea să moştenească titlul lui Armswell.

- Tatăl tău este un bărbat norocos, Jonathan.

Florian tresări la auzul numelui lui din copilărie. Nimeni nu îi mai spusese asta de ani întregi, nici măcar Henry. De când se maturizase, alesese să-şi folosească numele mijlociu şi continuase să o facă atunci când devenise doctor, deoarece astfel se deosebea de fratele lui.

- Are un moştenitor, dar şi unul de rezervă, spuse George. Moştenirea lui e rezolvată, în timp ce a mea a fost mereu nesigură.

Începu să tușească, iar Florian îl ajută să se ridice puțin. Luă un pahar de apă de pe noptieră și îi dădu să bea.

– Îți mulțumesc, băiete. Ești un doctor bun.

Florian râse, amuzat de umorul unchiului său. Era extraordinar că bărbatul era capabil să găsească subiecte pe seama cărora să glumească, având în vedere starea lui.

– Încerc.

– Știu asta. Hotărârea ta e unică. Perseverezi, îți stabilești scopuri și faci tot ce poți ca să le atingi. A fost o plăcere să urmăresc asta și, deși sunt oameni care au îndoieli în privința metodelor tale medicale, vreau să știi că mereu te-am admirat.

Complimentul era prea greu de suportat. Îl făcu pe Florian să se simtă inconfortabil, deoarece știa că făcea parte dintr-o lume întunecată, cu care nimeni nu ar fi fost de acord. Ca de obicei, se gândi să dezvăluie asta, într-o încercare inutilă de a mai scăpa de vinovăție. Însă nu ar fi făcut decât să provoace mai mult rău decât bine. Așa că tăcu și îi mulțumi unchiului său.

– Acesta e unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să te numesc moștenitorul meu.

Florian îngheță. Deși societatea păruse să accepte noua lui poziție, el încă nu se obișnuia cu ideea.

George îi zâmbi.

– Lowell are viitorul asigurat. Al tău, pe de altă parte, o să fie mai promițător cu un titlu și toate fondurile și proprietățile care vin odată cu el. Gândește-te doar la cât bine poți să faci!

– Mi-aș dori să pot face asta fără un titlu.

Nu îl merita, însă nu-și putea convinge unchiul să nu facă asta fără să-i dezvăluie adevărul.

Pe fruntea lui George apărură riduri adânci.

– Florian, ești singura mea șansă să am un moștenitor. Știi asta și nu ai de ce să-ți faci griji. Cel care se ocupă de afacerile mele a fost bine instruit. O să te ajute cu noile tale responsabilități. În plus, ai o armată de angajați pe care să te bazezi, lucru care o să-ți ofere libertatea de a urma cariera pe care o vrei. Așa cum ai cerut.

Deși vorbiseră în detaliu despre asta, Florian se crispă.

– Nu s-a mai auzit ca un duce să aibă o profesie. O să târăsc titlul într-un scandal.

– Slabe şanse, având în vedere că o să ai un rang mai înalt decât oricine ar îndrăzni să te insulte. Iar profesia ta e una nobilă. Ai pacienţi cărora le-ar părea rău să te piardă, tocmai de asta insist să continui ca de obicei, în ciuda titlului.

– Dacă ar fi aşa simplu...

George îl studie o clipă, din spatele ochilor lăsaţi.

– Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş spune că eşti nerecunoscător. Dar nu eşti genul acesta de bărbat, nu?

Florian se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Trase perdeaua, ca să privească afară. Era întuneric, cu excepţia luminii galbene a felinarului.

– Nu e vorba de faptul că sunt nerecunoscător, unchiule, doar că...

Inspiră adânc şi simţi o tensiune în piept.

– Te simţi nedemn.

Cuvintele ricoşară prin cameră, obligându-l pe Florian să se îndepărteze de fereastră. Observă înţelegerea profundă de pe faţa unchiului său şi îl lovi revelaţia.

– De unde ştii?

– Deoarece moralitatea ta a fost mereu la înălţime, iar eu sunt conştient de originile tale. Mama ta mi-a spus totul înainte să te naşti.

Afirmaţia aceea îl aduse pe Florian înapoi în scaun. Se uită la bărbatul care mereu fusese bun cu el, care insista să-l facă moştenitorul lui şi care trecuse prin iad ca să facă asta.

– Ţi-a spus cine e tatăl meu?

– În ceea ce mă priveşte pe mine şi pe restul societăţii, vicontele Armswell e tatăl tău. El şi mama ta erau căsătoriţi când te-ai născut, aşa că nu eşti fiul ilegitim care pretinzi că eşti.

Înfuriat de acel comentariu, Florian se încruntă.

– Nu mă prefac că sunt altceva decât sunt, dar realitatea e că am fost conceput într-un fel pe care nu aş fi vrut să-l aflu. Aşa că poţi să-mi spui cum vrei, dar nu poţi să negi faptul că sângele meu e pătat.

Se aşternu tăcerea, iar cei doi bărbaţi se priviră până când George întrebă:

– Cât ţi-a spus mama ta?

– Destul ca să ştiu pe cine să învinovăţesc.

George încuviinţă.

– L-aș fi omorât chiar eu pe nemernicul acela dacă aș fi avut ocazia, dar situația era complicată și... Vocea îi tremură și își feri privirea. Claire nu a fost protejată de mine sau de soțul ei. E o minune că a reușit să ne ierte.

Simțind un nod în gât, Florian închise ochii și se concentră asupra respirației. Ura să i se amintească tot ce se întâmplase când Henry avea doi ani, iar dădaca lui se îmbolnăvise. Claire îl dusese chiar ea în parc. Acolo o văzuse Bartholomew și se hotărâse să facă exact ce deveni apoi un obicei: să ia ce voia. Dar, fiind un nemernic egoist și fără suflet, alese cel mai crud mod posibil. Când Henry dispăru peste o săptămână, iar Claire fu chemată de Bartholomew, femeia făcu ce îi ceru pentru a-și salva fiul.

Florian se cutremură.

– Cel puțin acum e mort, zise George, umplând tăcerea cu o urmă de recunoștință. Există puțină ușurare în asta.

– Sunt de acord.

Florian nu avea să-i ia aceasta urmă de consolare unui bărbat pe moarte, spunându-i că altcineva murise în locul lui Bartholomew.

– Așadar, nu trebuie să-ți faci griji că pătezi titlul. Știu cum ai venit pe lume și îmi pare rău pentru asta, dar ești tot băiatul surorii mele și singurul bărbat capabil să-mi continue descendența.

Susținând privirea unchiului său, Florian îl studie pe bărbatul care știuse de paternitatea lui cu mult înainte să o descopere el însuși. George îl iubise, îl îndrumase și îl susținuse pe tot parcursul vieții și carierei sale. Armswell nu avusese capacitatea să facă asta, iar Florian abia când împlinise 16 ani înțelesese de ce vicontele îl favorizase mereu pe fratele lui. Nu era doar faptul că Lowell era moștenitorul lui, ci faptul că Florian era produsul a ceva ce Armswell voia să uite.

– Îți mulțumesc, unchiule, șopti Florian. Poți să fii sigur că o să fac tot ce pot ca să-ți onorez dorințele.

Avea să se ocupe mai târziu de problemele pe care această situație amenința să le provoace.

Capitolul 7

Sala de bal de la Brighton era luminoasă, strălucirea puternică a candelabrelor reflectându-se în bijuterii. După ce dansă cu un gentleman nerăbdător, care o invitase la câteva secunde după sosirea ei, Juliette i se alătură Gabriellei. Aceasta vorbea cu mătușa ei, contesa văduvă de Everly.

– Gabriella mi-a spus că o să te alături comitetului Spitalului St. Agatha, zise Lady Everly, care zâmbi cu subînțeles. Nici pe mine nu m-ar deranja să stau la aceeași masă cu Florian.

Juliette se uită instinctiv în jur, uitându-se după bărbatul despre care se vorbea. Nu îl văzuse de când mersese în biroul lui. Florian nu participase la nici un eveniment social, iar când Juliette îl întrebase pe Lowell de absența lui, pur și simplu acesta îi spusese că fratele lui era ocupat.

– Mereu m-a fascinat, continuă Lady Everly.

– Cine?

Lady Everly îi aruncă o privire întrebătoare.

– Florian, bineînțeles. Cu tot părul acela roșu!

– E o nuanță neobișnuită, încuviință Gabriella.

Juliette nu comentă. Nu avea să intre într-o conversație despre nuanța exactă a părului lui Florian, care nu era roșu. Era o mare de nuanțe arămii.

– Motivul pentru care am vrut să mă alătur comitetului nu a avut legătură cu el.

– Bineînțeles că nu, draga mea, zise Lady Everly cu o sclipire în ochi.

În ciuda eforturilor ei de a se controla, Juliette deveni defensivă.

– E un doctor și un chirurg extrem de talentat.

Un aspect mult mai impresionant decât înfățișarea lui, deși trebuia să recunoască faptul că bărbatul era foarte chipeș.

Lady Everly își ridică evantaiul ca un paravan și se aplecă spre Gabriella și Juliette.

– Din ce am auzit, a călătorit prin întreaga lume, învățând metode neobișnuite din diferite locuri.

– Pacienții lui nu par să se plângă, rosti Gabriella. Eu, personal, cred că e cel mai talentat doctor. Refuz să merg la altcineva.

– Când am avut pojar, am aflat că e împotriva flebotomiei și purificării. Consideră că fac mai mult rău decât bine, zise Juliette.

– Da. Părerea lui a fost intens dezbătută în comunitatea medicală. Nu este mereu popular printre ceilalți doctori și a fost criticat de unii dintre ei. Lady Everly își închise evantaiul. Dacă mă întrebi pe mine, trebuie doar să te uiți la succesul Spitalului St. Agatha ca să-ți dai seama că toți greșesc. Florian e geniul din spatele acelei îmbunătățiri și se descurcă foarte bine, fără flebotomii și purificări.

În acel moment, se apropiară câțiva gentlemeni care o întrebară pe Juliette dacă mai avea loc în carnețelul ei de dans. Le dădu carnețelul și se uită la ei cum își adăugară numele.

– E completat aproape tot, zise ea, privind lista de nume.

O dureau picioarele și mai avea patru dansuri.

– Ia să văd, zise Lady Everly. Se uită la carnețel, încuviințând în timp ce trecea în revistă numele, fiecare mai important decât cel dinainte. Popularitatea ta e în creștere. Cu toate astea, nimeni nu ți-a cerut valsul.

Juliette roși.

– Poate pentru că Raphe a amenințat că o să-i rupă gâtul domnului Newton aseară, când acesta m-a tras mai aproape decât permite eticheta.

Un nou cântec începu, iar Juliette privi spre ringul de dans.

– Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să merg să-mi găsesc următorul partener.

Plecă în grabă, începu un dans country cu un ofițer chipeș, apoi un menuet cu domnul *Nu știu cum îl cheamă*, urmat de un cotilion și un cadril. Pantofii o strângeau deja când dansurile se terminară, iar ultimul ei partener o însoți galant către masa cu băuturi.

– Dansezi minunat, Lady Juliette, spuse gentlemanul, care se prezentase drept vicontele Euton.

Acesta îi turnă un pahar cu limonadă și o privi bând.

– Mulțumesc, milord, mă străduiesc.

Dintr-un motiv oarecare, replica i se păru extrem de amuzantă, bărbatul zâmbind în timp ce îi oferi o felie de tort. Ea îl refuză, iar bărbatul o puse deoparte.

- Poate o să-mi permiți să te vizitez mâine?

- Mâine? Nu se putu gândi la altceva și spuse repede: Am ceva stabilit cu sora mea.

- Atunci marți? Putem merge să călărim în parc.

Juliette începu să se uite prin încăpere, în timp ce vorbea neatentă.

- Nu călăresc și, chiar dacă aș face-o, i-am promis fratelui meu că o să-i dau sfaturi despre...

Îl văzu pe bărbatul pe care îl căuta și se îndreptă instinctiv în direcția lui, în timp ce spunea:

- Mă scuzi, trebuie să vorbesc cu cineva.

Ignorând încercarea lui Euton de a o opri, Juliette îl lăsă în urmă și își făcu drum prin mulțime. Era destul de greu, deoarece pe ringul de dans se aflau mai multe persoane. Dacă voia să ajungă la Florian, cumva trebuia să-i ocolească, iar asta însemna un șir nesfârșit de scuze în drum spre destinația ei.

Un evantai cu pene de struț o lovi peste față, iar un gentleman îi dădu cu cotul în coaste în timp ce râdea la o glumă. Juliette se blestemă că venise acolo, când ar fi preferat să stea acasă. Se concentră însă asupra țintei ei și continuă să înainteze, trecând de grupul de debutante care râdeau și de alt grup de matroane care o fixau cu privirea.

Nu era ușor să le ignore ori să pretindă că părerea lor proastă despre ea și familia ei nu conta. Conta și o durea, dar în acea clipă avea lucruri mai importante la care să se gândească. Așa că își ignoră lipsa de încredere și se îndreptă de spate. Cu ochii pe țintă, Juliette îl abordă pe Florian ca și cum ar fi crescut într-un palat, nu în mahalaua din St. Giles.

Florian o simți înainte să o vadă. Prins într-o conversație cu Moore, o cunoștință de-a lui care se întorsese de curând din America, nu se gândise la nici unul dintre ceilalți invitați de la bal. Până în clipa aceea. Era ca și cum pielea lui se trezise la viață pe sub costumul de seară, parfumul care venea spre el fiind atât de dulce, atât de captivant, atât de...

Se întoarse instinctiv, iar ea era acolo, îmbrăcată într-un roz delicat. Spre deosebire de ultima oară când o văzuse, Lady Juliette nu purta bonetă. În schimb, părul ei de un șaten-deschis cu șuvițe aurii era prins în bucle sofisticate la spate.

Imaginea ei îl făcu pe Florian să-și dorească să-i desfacă părul și să vadă cum îi cădea pe umeri. Se încruntă când fu cuprins de acea dorință. Alungă acel gând, ca să o poată întâmpina cum se cuvenea.

– Lady Juliette, ce plăcere să te văd din nou! Arăți minunat în această seară.

Obrajii tinerei se umplură de culoare, până când se potriviră cu nuanța rochiei în cel mai minunat mod.

– Mulțumesc, sir. Îmi cer scuze că-ți întrerup conversația, dar speram să îmi oferi o clipă din timpul tău. Se uită apoi la marea de oameni. A fost nevoie de ceva efort ca sa ajung aici.

Florian i se adresă prietenului său:

– Permite-mi să ți-o prezint pe sora ducelui de Huntley, Lady Juliette.

Moore făcu o plecăciune, cu toată gentilețea unui gentleman bine crescut.

– Este o onoare.

Florian se întoarse spre Juliette.

– Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Moore. Tocmai îmi povestea despre ultimii doi ani pe care i-a petrecut în New York.

– Ce interesant! îi zise Lady Juliette lui Moore.

Tânăra îi aruncă un zâmbet strălucitor, care trezi în Florian o senzație neplăcută. Alungă acel sentiment și își încordă maxilarul.

Ochii lui Moore se luminară, plini de apreciere.

– Călătoria în sine a fost palpitantă. Niciodată nu o să uit întinderea nemărginită de apă care înconjura corabia. Apoi momentul în care am văzut în sfârșit pământ! A fost extraordinar de exuberant!

– Care a fost prima ta părere despre oraș? întrebă Lady Juliette cu interes.

– Este măreț, pulsează de energie și e plin de oameni care speră să-și împlinească visurile. Iar amplasarea sa e pur și simplu genială. Străzile sunt drepte și paralele, fiind foarte simplu ca lumea să-și găsească drumul.

– Cât de fascinant! Lady Juliette aruncă o privire în direcția lui Florian – genul de privire politicoasă, care sugera că îi simțea

prezența ori absența. Sau poate ambele. Sper că o să am ocazia să-l vizitez într-o zi. Ar fi o adevărată aventură să călătoresc în străinătate. În acel moment, se întoarse spre Florian, sclipirea din ochii ei făcându-l să-și țină respirația. Din ce am auzit, și tu ai călătorit destul de mult, nu?

Lui Florian îi luă o clipă să poată rosti ceva - faptul că se arăta interesată de el era atât de minunat de plăcut, încât îi afectă pentru o clipă judecata.

- În mare parte în Europa, reuși să spună el într-un final, deși profesia mea m-a dus chiar până în St. Petersburg și Persia.

- Dumnezeule, impresionant!

Florian își permise să zâmbească drept răspuns la entuziasmul lui Lady Juliette. Pe cine încerca să păcălească? Adevărul era că nu-și putea ascunde zâmbetul. Efectul pe care îl avea asupra ei era atât de încântător, încât îl făcu să se simtă mândru. Însă imediat se încruntă.

- Este, într-adevăr, zise Moore. Acum vă rog să mă scuzați, cred că Lady Juliette a vrut să vorbească cu tine, Florian. O s-o las să facă asta fără să intervin.

Făcu o plecăciune scurtă și dispăru în mulțime.

Florian aprecie plecarea lui Moore, deși acum emoțiile îl copleșeau din cauza anticipării.

- Poate ai vrea să dansezi?

Deși *detesta* să danseze, deoarece nu i se părea ceva folositor, îi făcuse plăcere să valseze cu ea.

Tânăra îi susținu privirea cu o sclipire plină de obrăznicie.

- Aș fi încântată. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a deschide subiectul despre care vreau să discut.

Tulburat de entuziasmul ei, lui Florian îi luă puțin ca să-și revină și să-i întindă brațul. Lady Juliette îl luă de braț și își așeză ușor mâna pe antebrațul lui. Conștient de căldura ei și de felul în care corpul lui reacționa, o îndrumă spre marginea ringului de dans, unde cotilionul se apropia de sfârșit. Muzica se opri, iar foșnetul de mătăsuri, zgomotul vocilor și târșâitul picioarelor umplu aerul în timp ce cuplurile plecau de pe ring. Începu următorul dans, iar Florian se uită la partenera lui.

Făcuse ochii mari și avea buzele ușor întredeschise, ca și cum ar fi fost surprinsă. Totul se opri în jurul lui – își auzea doar bătăile inimii și o vedea doar pe femeia din fața lui.

Tânăra își apropie buzele și inspiră adânc.

– Alt vals, spuse ea.

– Te deranjează?

Nu ar fi vrut să fie așa. Voia ca ea să-și dorească dansul la fel de mult ca el. Asta, deși știa că nu era înțelept și nu ar fi trebuit să lase atracția dintre ei să înflorească.

Când Lady Juliette își înălță capul, ochii îi sclipeau cu atâta anticipare, încât Florian simți cum inima îi bătea cu putere.

– Bineînțeles că nu, Florian. Valsul e perfect.

Incapabil să vorbească, deoarece nu voia să sune la fel de stingher pe cât se simțea, o însoți pe ringul de dans și se așeză în fața ei, luând-o de mână și de talie. Ea oftă ușor. Fu aproape un scâncet, deși foarte slab, dar ea își ascunse reacția. Însă în acea fracțiune de secundă Florian își dădu seama că, oricât de calmă voia Lady Juliette să pară, el o tulbura la fel de mult. Oricât de ispititor li s-ar fi părut unor bărbați, acest lucru era mai degrabă o problemă. Deoarece Florian nu-și putea permite să fie copleșit de dorință și, Doamne ferește, de dragoste!

Așa că reacționă la fel ca ea și își controlă trăsăturile, în timp ce încercă să-i ignore parfumul floral și senzația corpului sub atingerea lui. Florian o învârti și o conduse printre celelalte cupluri, conștient că se simțea la fel ca ultima oară când dansaseră.

– Ce voiai să-mi spui?

Poate că, dacă se concentra asupra conversației, nu se mai gândea la cât de bine se potrivea ea în brațele lui.

– Fratele meu s-a întâlnit cu bancherii alaltăieri. Donația mea ar trebui să-ți fie pusă la dispoziție până mâine-dimineață.

Florian îi susținu privirea. Lady Juliette era sora unui duce, prin urmare suma trebuia să fie una substanțială. Chiar și așa, trebuia să afle detaliile.

– Îmi cer scuze dacă par vulgar, dar cât oferi mai exact?

Nu se gândise să o întrebe asta până acum.

Ochii ei se luminară de plăcere la gândul că știa că o să-l impresioneze.

– 3 000 de lire.

Călcâiul lui Florian atinse podeaua înainte de momentul în care trebuia s-o facă, forțându-l s-o tragă mai aproape ca să nu cadă amândoi. De data asta, sunetul scos de ea fu clar, buzele ei frumoase despărțindu-se, în timp ce șocul conștientizării momentului îi lumină privirea. Și el simți asta, dar puse imediat distanță între ei.

– E o sumă impresionantă, milady.

Ea făcu o scurtă reverență, cât să sugereze că și ea voia ca atracția ce înflorea între ei să se risipească.

– Știu, dar ce sper eu să realizez nu o să fie ieftin.

Bărbatul era conștient de asta, dar, chiar și așa, nu își imaginase că Lady Juliette avea să ofere atât de mult.

– Îți dai toată alocația?

– Da.

– Nu vrei să păstrezi o parte, în caz că o să ai nevoie de o bonetă nouă sau...

– Florian! Dintr-odată, vocea ei fu lipsită de delicatețea ei obișnuită. Am supraviețuit fără lucruri materiale cea mai mare parte a vieții mele. De când m-am mutat în casa Huntley, am primit mai multe zorzoane decât ar avea nevoie cineva. Nu o să fie deloc greu să trăiesc fără alocația pe un an, mai ales când mă gândesc la tot binele pe care o să-l fac.

Tremura de emoție, în ciuda eforturilor de a părea calmă. Florian îi admiră hotărârea și dorința arzătoare de a-i ajuta pe nevoiași. Deși știa că nu era înțelept, că nu trebuia să încurajeze un atașament mai profund, își dorea să afle mai multe despre ea.

– Mereu ai fost atât de pasionată de ceea ce faci?

Ea își înclină capul în timp ce el o conduse spre marginea ringului de dans, iar Florian se întrebă cum ar fi fost să devină chiar el subiectul unui asemenea devotament. Gândul acela născu o imagine provocatoare, cu el supunându-se dorinței ei, gura lui Juliette lăsându-se peste a lui în timp ce mâinile ei...

– Cred că da, răspunse ea, spulberându-i fantezia jenantă. Când Raphe... Huntley... a insistat să ne învețe pe mine și pe Amelia latina pe care o știa, a adus acasă o carte pe care s-o studiem. Cum nu aveam ce să facem, m-am hotărât să învăț fiecare conjugare și să le recit de mai multe ori pe zi, în timp ce mă ambiționam să învăț zece cuvinte noi pe zi. În câteva luni, am întrecut abilitățile fratelui meu și am început să-l învăț eu pe el.

Zâmbi, dar nu cu aroganță, cum ar fi făcut alții, ci cu mândria femeii care își aprecia realizările. Impresionat și poate puțin cuprins de admirație, Florian o strânse de mână și o învârti. Știa că ea și frații ei se loviseră de numeroase obstacole. Mulți crezuseră că locul lor nu era în înalta societate, că nu erau destul de buni. Însă adevărul era că Lady Juliette era mai bună decât majoritatea oamenilor care umpleau sala de bal. Avea suflet, dorința de a schimba ceva nu numai în viața ei, ci și în ale altora, iar asta îl fascina și îl atrăgea enorm.

– *Admiror te fortitudinem.*

„Îți admir puterea."

O sclipire de apreciere îi lumină privirea lui Lady Juliette.

– *Et admiror tuam.*

„Și eu pe a ta."

– Realizările tale sunt impresionante. Ea se încruntă, după care adăugă: Mai ales pentru cineva tânăr ca tine.

Florian se împiedică, surprins, ca întotdeauna, de candoarea ei.

– Poate că nu sunt atât de tânăr pe cât crezi.

Replica lui o forță să schițeze un zâmbet, iar Florian se gândi din nou cum ar fi fost s-o sărute. Încercă să ignore gândul acela, dar nu reuși. Trecuse mai mult de un an de când fusese ultima oară cu o femeie. Munca îi îngropase instinctele primare și îi îndepărtase toate pornirile.

Până acum.

– Aș spune că ai în jur de 30 de ani.

– Bănuiesc că ai studiat Debrett's.

– Vinovată. Deși e mult spus că am studiat. Caut numai familiile care mi se par interesante.

Lui Florian îi crescu inima, iar pentru o clipă minunată, toate grijile lui dispărură. Acum erau numai ei doi, prinși într-un dans care spera că o să dureze pentru totdeauna. Voia s-o întrebe dacă *el* i se părea interesant, dar se temea să nu rupă vraja și să nu distrugă momentul, deși nu se putea abține să nu-i privească buzele.

– Nu erau atât de multe informații despre tine pe cât aș fi vrut să găsesc, continuă ea, apoi adăugă în grabă: M-am gândit că ar fi înțelept să aflu cât mai multe despre tine, având în vedere că o să lucrăm împreună.

Magia se risipi, înjunghiindu-l pe Florian în piept.

– Înțeleg.

Vocea lui fu mai dură decât voise, dar nu se putu abține. Nu când se pierduse prosteşte într-un vis fără ea.

– Educaţia şi realizările mele sunt prezentate în jurnalele medicale ale Colegiului Regal al Chirurgilor. O să trimit un bilet ca să ai acces la ele şi să le răsfoieşti.

Expresia ei încrezătoare deveni nesigură.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc în vreun fel.

– De ce ai crede că ai făcut asta?

– Eu... Nu ştiu, dar...

– Dar...?

Rănită de suspiciunea lui, că interesul ei avusese legătură cu propriile scopuri, o provoca acum cu o insistenţă neiertătoare.

– Pari supărat, zise ea. Şi nu asta speram să obţin.

– Nu, bănuiesc că nu voiai. Florian reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce. Când muzica se opri, răsufla uşurat. Însă, când îi observă expresia uimită, se grăbi să adauge: Nu sunt deloc supărat pe tine, milady. Singura persoană vinovată sunt eu.

„Pentru că m-am pierdut prosteşte într-o fantezie."

Disperat să plece de lângă ea, îi ură o seară plăcută şi se îndepărtă, îngrozit de gândul că trebuia s-o vadă din nou. Iar asta urma să se întâmple destul de repede, având în vedere că următoarea întâlnire a comitetului urma să aibă loc după o săptămână, iar ea avea să fie acolo.

Capitolul 8

Peste trei zile, Juliette o însoți pe mama Gabriellei, contesa de Warwick, la casa lui Florian și se pregăti pentru întâlnire când trăsura se opri.

– Pari îngrijorată, zise Lady Warwick, dar nu ai de ce să fii. Amintește-ți, ai donat mai multe fonduri Spitalului St. Agatha decât restul donatorilor laolaltă. Numai ducesa văduvă de Tremaine a oferit o sumă mai mare.

Femeia se îndreptă spre ușă, dar se opri. Privirea i se întâlni cu a lui Juliette.

– Sus capul! Ultimul lucru pe care îl vrei e să vadă că ai emoții.

Însă grijile lui Juliette nu aveau legătură cu ce ar fi putut crede ceilalți membri ai comitetului, ci cu schimbarea de comportament a lui Florian față de ea când valsaseră la balul Brighton. Într-o singură clipă, căldura din ochii lui murise, și starea plăcută pe care o împărtășiseră își pierduse sclipirea. Juliette își tot făcuse griji din cauza asta de atunci, neștiind de ce bărbatul avusese o asemenea reacție la ce îi spusese.

Juliette o urmă pe contesă, coborând din trăsură și urcând treptele din fața casei lui Florian. Ușa fu deschisă de un servitor în momentul în care bătură, apoi intrară într-un salon modest. După ce îi dădură șalurile și bonetele, îl urmară pe hol, până când ajunseră la o ușă larg deschisă. Dincolo de ea era o încăpere decentă, salonul, în care se afla o masă pentru 12 persoane. Trei scaune erau goale, în timp ce persoanele care stăteau jos se ridicară când sosiră Lady Warwick și Juliette. Îi trebui doar o clipă ca să observe că nu mai erau prezente alte femei.

– Bun venit, doamnelor!

Florian fu cel care le salută și care venea să le întâmpine. Făcu o plecăciune scurtă și arătă spre partea stângă a mesei.

– Lady Warwick, scaunul tău obișnuit te așteaptă.

Femeia se îndreptă în direcția indicată de el, lăsând-o pe Juliette singură cu doctorul. Bărbatul o studie o clipă, apoi se întoarse spre restul grupului.

– Să îi urăm bun venit lui Lady Juliette! Donația ei generoasă către St. Agatha promite să aibă o însemnătate mare.

Domnii făcură un semn cu capul în direcția ei, iar Florian îi prezentă pe fiecare în parte. Toți erau colegi de rang înalt, cu excepția domnului Winehurst, pe care Florian îl prezentă drept un antreprenor influent. Restul grupului îi includea pe marchizul de Stokes, vicontele Clearwater, contele de Elmwood, baronul Hawthorne și contele de Wilmington. Spre uimirea lui Juliette, se afla și Yates acolo, ceea ce era puțin ciudat, din moment ce îl evitase în mod voit în ultima săptămână și jumătate.

– Haide, zise Florian, oferindu-i brațul. Ți-am oprit un loc lângă mine. Când Juliette ezită, bărbatul adăugă: O să fie mai ușor să îți dau explicații suplimentare dacă nu te afli la celălalt capăt la mesei.

Ea încuviință și își puse mâna cu atenție pe brațul lui. Căldura îi cuprinse venele în timp ce își lipi brațul de al lui.

Juliette încercă să ignore fiorii pe care îi simțea în stomac. Avea să fie destul de dificil să se adreseze acestor indivizi de rang înalt fără să-și facă griji pentru reacțiile ei din ce în ce mai tulburătoare în prezența lui Florian.

– Dă-mi voie, șopti el, cuvintele lui alunecându-i pe ceafă în timp ce se întoarse să-i tragă scaunul.

Cum nu mai putea respira, cu atât mai puțin să vorbească, deoarece pulsul i-o luase razna, Juliette făcu un semn scurt cu capul și se așeză înainte ca bărbatul să o tulbure și mai mult. Asta era însă imposibil, deoarece Florian avea să se așeze lângă ea imediat.

Însă, în loc să ia loc, se duse ca să întâmpine pe altcineva, o femeie pe care Juliette nu o mai văzuse. Domnii se ridicară din nou în picioare, la fel Lady Warwick, așa că Juliette făcu și ea la fel.

Femeia, cam de-o seamă cu Juliette, era îmbrăcată într-o rochie de zi practică din bumbac bej. Nu era extrem de frumoasă, părul ei având o nuanță între blond și șaten. Însă privirea ei fu pătrunzătoare când se uită iute în încăpere, buzele ei pline luând forma unui zâmbet binevoitor când privirea i se întâlni cu a lui Juliette. Femeia i se adresă lui Florian cu o familiaritate evidentă și schimbă câteva

cuvinte cu el, după care se îndreptă spre Juliette, în timp ce bărbatul o urma îndeaproape.

– E minunat să te cunosc în sfârșit, îi zise Juliette când ajunse în fața ei. Sunt Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine și patroana Spitalului St. Agatha.

Juliette reuși cu greu să nu se holbeze la femeie. Sute de întrebări îi trecură prin minte într-o clipă, cea mai evidentă fiind cum reușise o femeie care nu părea să fie mai mare decât ea să devină ducesă văduvă și fondatoarea unui spital. Cum de nu o mai văzuse și nu mai auzise de ea? Avea să-i ceară lui Raphe să cumpere o versiune actualizată din Debrett's.

Juliette încercă să facă o reverență, însă se simți ciudat din cauza vârstei ducesei. Dar așa se proceda, nu? Singurele ducese pe care le știa erau Amelia și Gabriella, cu care nu fusese mereu apropiată. Era ca și cum toate lecțiile care i se dăduseră de când ajunsese în Mayfair zburaseră pe fereastră, tulburând-o.

– Nu e nevoie de asta, spuse Excelența Sa. Vorbi atât de încet, încât numai Juliette și poate Florian o auziră. Și, cum cred că noi două vom fi prietene, insist să-mi spui Viola.

Oricât de ușurată se simți Juliette că nu trebuia să respecte eticheta, se întrebă de ce Viola nu ținea la formalități. Acest lucru îi trezi curiozitatea. Dar, cum Viola se îndrepta deja spre scaunul ei, iar Florian se așeză între ele, nu avu ocazia să afle mai multe despre vizita ducesei văduve.

În schimb, se gândi la apropierea de Florian, la parfumul masculin de bergamotă și de lemn de santal. O tenta să se apropie, parfumul bogat tachinându-i simțurile și trezindu-i cea mai stranie dorință de a fi lângă el.

Cu el.

Juliette inspiră adânc. Dumnezeule! Ce i se întâmpla? Probabil nu dormise bine sau nu mâncase destul la micul dejun de vreme ce făcea asemenea observații încâlcite. Doar că nu era nimic încâlcit în toată situația. Juliette îi aruncă o privire, în timp ce Florian se adresă comitetului. Un nerv îi pulsa deasupra ochiului drept. Fascinant... Juliette se trezi la realitate, spunându-și că trebuia să se oprească înainte să înnebunească.

Însă fu și mai greu să se concentreze asupra celor spuse de Florian, după ce bărbatul întoarse capul și o privi încruntat. După numai

o secundă, atenția lui se întoarse la subiectul discutat, însă fu destul ca Juliette să-și dea seama că era conștient de faptul că îl studia.

Asta nu făcu decât să-i sporească disconfortul.

Nu voia ca Florian să creadă că era interesată de o legătură romantică cu el. Era prea rigid și distant ca să își imagineze măcar un asemenea scenariu, chiar dacă îl considera atrăgător, captivant și... Căldura îi cuprinse pielea când își aminti dorința pe care o trezise în ea când îi privise buzele ultima oară când dansaseră. Se întrebase cum ar fi fost să-i simtă gura lipită ferm de a ei, iar gândul acela fusese atât de intens și de șocant, încât trebuise să se gândească ce să spună.

Se oprise la subiectul educației lui, deoarece îl considerase sigur. În schimb însă, Florian o făcuse să creadă că distrusese ce fusese o prietenie promițătoare. Putea doar să spere că lucrurile nu stăteau așa, ca să se poată întoarce la discuțiile lor captivante.

– Așa cum știi, zise el, tifosul a devenit o problemă din ce în ce mai serioasă. Părerea mea e că grija noastră principală ar trebui să fie evitarea unei epidemii. Deoarece, odată ce se întâmplă asta, mii de oameni ar putea muri.

– Sugerezi că restricționarea accesului în și din St. Giles nu o să fie suficient? întrebă contele de Elmwood, un bărbat cu sprâncene stufoase și cu o expresie contemplativă, fiind cel mai în vârstă membru prezent.

– Până acum, au fost raportați numai trei morți, dar pe măsură ce se împrăștie infecția, numărul o să crească. Perioada de incubație e de 10–14 zile, așa că ar mai putea dura o săptămână până când aflăm câți oameni mai sunt bolnavi.

– Însă, dacă îi băgăm în carantină în St. Giles, o să oprim extinderea bolii, zise Lady Warwick.

Florian încuviință.

– E un început. Problema începe când bolnavii ajung să fie mai mulți decât cei sănătoși, deoarece, odată ce se întâmplă asta, oamenii vor încerca să fugă pentru a evita infectarea. Făcu o pauză preț de o clipă, după care adăugă: Însă nu le putem permite să facă asta. Riscul e prea mare.

– Atunci ce propui? întrebă vicontele Clearwater.

– Din seara asta, armata a primit ordin să împuște pe oricine încearcă să plece din St. Giles.

– Dumnezeule! exclamă Juliette în timp ce își duse mâna la gură și îl privi îngrozită pe Florian. Conștientă că se făcuse liniște în cameră din cauza ieșirii ei, se uită în jur și își îndreptă atenția spre Florian. Vrei să omori oameni?

Un zvâcnet din colțul gurii trădă faptul că îi dezaproba întrebarea. Dar era un lucru rău. Ce sugera el era absurd și greșit.

– Milady, zise Florian ferm și direct. Te-aș sfătui să nu insinuezi că eu sau altcineva am fi vinovați de o asemenea crimă!

Felul în care îi spuse asta îi provocă un fior pe șira spinării. Juliette se așeză la loc, neștiind cum să se poarte. Îi aruncă o privire lui Lady Warwick, însă nu primi ajutor. Conștientă că era pe cont propriu, Juliette își îndreptă umerii.

– Iertați-mă, nu am vrut să jignesc, dar trebuie să recunoașteți că uciderea oamenilor nu e un mod de a merge mai departe. Este sălbatic și... necivilizat.

Se așternu tăcerea, iar încruntăturile se adâncirâ. Juliette se întrebă dacă nu cumva greșise venind acolo. Își coborî vocea și spuse:

– Florian, e datoria ta să salvezi oamenii!

Florian o privi lung, după care spuse:

– Nimeni nu e mai conștient de asta decât mine, milady. Își încordă maxilarul.

Postura lui deveni și mai rigidă, iar Juliette își dădu seama că bărbatul încerca să nu-și piardă controlul.

– Florian!

Viola își puse mâna peste a lui, într-un gest încurajator, care îi provocă lui Juliette un nod în stomac. Se străduí să alunge acea senzație, în timp ce ducesa văduvă adăugă:

– Poate că ar trebui să explici mai în detaliu motivele.

Florian păru să se relaxeze puțin, după care încuviință.

– Foarte bine.

Își întoarse capul ca să o privească pe Juliette.

– Nu știi cu ce pericol ne confruntăm sau cât de greu o să fie să ne luptăm cu această boală dacă nu e controlată de la început. Dacă se împrăștie, întregul oraș o să fie în pericol.

Bărbatul vorbea pe un ton aspru, ca și cum Juliette ar fi fost un copil care nu înțelegea cele mai simple lucruri. De dragul cauzei, ea făcu un efort să se concentreze asupra fiecărui cuvânt rostit de el.

– Cum oamenii mai călătoresc, boala se poate împrăștia lesne în alte părți ale țării înainte să ne dăm seama. Ar putea ajunge chiar și pe continent, având efecte devastatoare. Ești dispusă să riști un asemenea rezultat?

– Nu, bineînțeles că nu.

Era absurd din partea lui să creadă asta.

– Atunci ești de acord că propunerea mea a fost cel mai bun mod de a merge mai departe?

Ea clătină din cap.

– Nu. Trebuie să existe alt mod, care nu implică uciderea nimănui.

– Atât timp cât locuitorii din St. Giles rămân unde sunt, viețile nu le sunt amenințate.

– Cu excepția bolii!

Îl privi înfuriată de încăpățânarea lui și încurcată de faptul că bărbatul încă îi provoca fiori, chiar dacă starea dintre ei era tensionată. Se încurajă și încercă să nu se gândească la focul din privirea lui intensă și continuă să argumenteze.

– Cu siguranță, cea mai bună abordare ar fi ca aceia care riscă să se îmbolnăvească să fie duși într-o locație sigură, unde pot sta în carantină și, dacă e nevoie, pot fi tratați. Nu e posibil ca un etaj al spitalului să fie pus la dispoziție pentru asta?

Privirea lui Florian se întunecă.

– I-ai pune în pericol pe cei care sunt deja în spital?

– Nu ar intra în contact cu acei oameni, dar având în vedere condițiile neigienice din St. Giles, nu pare o soluție potrivită să rămână acolo. Cartea pe care mi-ai împrumutat-o... Juliette simți că se agață de un fir de păr, dar nu se opri și continuă: William Buchan spune clar că elementul-cheie în combaterea bolii e curățenia.

– Are dreptate, Florian, spuse marchizul de Stokes. Mii de lire au fost donate acestui spital, care acum nu este plin, deci e posibil ca un etaj să fie eliberat pentru cei infectați cu tifos. Dacă alegi să nu faci așa, oamenii pot interpreta asta ca fiind o pierdere de bani, ceea ce ar putea duce la pierderea viitoarelor donații. Din experiența mea, oamenii nu vor să dea bani unei cauze pierdute.

Fu nevoie de mult control de sine pentru ca Florian să nu se ducă să îl scuture pe Stokes. Odată ce avea să termine cu el, probabil urma

să o sugrume și pe Lady Juliette. Totul era din vina ei. Nu vedea imaginea de ansamblu, iar asta pentru că voia să fie bună. Se crispă când se gândi la asta. Florian știa mai bine decât oricine că nu bunătatea îi ținea pe oameni în viață, ci bunul-simț și inteligența. Cei care voiau să fie buni se îmbolnăveau deseori, deoarece își foloseau inima în locul minții.

Florian se străduí să se relaxeze. Furia nu avea să aducă nimic bun. Însă, când ea îl acuză că voia să omoare oameni, simți că explodează. Furia fusese scurtă și intensă, iar gândul că el și Bartholomew aveau ceva în comun îi provocă un impuls primitiv de a lovi ceva. Mai ales că avea tendința să facă asta de când își dăduse seama că dorința pe care o simțea pentru Lady Juliette îl tulbura. O dorea, la naiba, mai mult decât dorise orice femeie! Iar asta, pe lângă gândul că ea nu-l dorea, îl făcea irascibil.

Inspirând adânc, încercă să explice cu calm.

– Ca să fie clar, vreau să salvez cât mai mulți oameni posibil. Să nu ai nici o îndoială în privința asta! Dar, când vine vorba de boli fatale, calamitățile sunt inevitabile. Munca mea presupune să diminuez acele calamități cât de mult pot, chiar dacă asta implică decizii dure, cum ar fi ca nimeni să nu părăsească St. Giles, indiferent de situație.

Lady Juliette se îndreptă în scaun. Avea o postură rigidă, fața roșie și privirea plină de hotărâre. Când vorbi, vocea îi era calmă, cu excepția unui mic tremur.

– Nu donez 3 000 de lire ca să stau pe margine, în timp ce tu nu faci nimic pentru cei care pot fi ajutați.

„Dumnezeule!"

Florian își încleștă pumnii.

– Uneori, scrâșni el, trebuie sacrificii pentru a face bine. Și niciodată nu am zis că nu o să ajut. Intenționez să am grijă de bolnavi, dar nu o să-i las pe localnicii din St. Giles în apropiere de St. Agatha sau în alte părți ale Londrei.

– Eu și Florian, interveni Viola, propunem să deschidem o clinică în St. Giles, ca oamenii de acolo să fie evaluați și tratați aproape de casele lor. Orice doctor sau infirmieră care e de acord să ajute o s-o facă voluntar. Credem că e preferabil să riscăm viețile câtorva oameni decât să le punem în pericol pe ale multora.

Florian se uită discret la Lady Juliette, în timp ce Viola continuă să vorbească. Expresia ei avea linii ferme, care sugerau că încerca din greu să-și controleze emoțiile. Și tocmai asta era problema. Când era vorba de viață și de moarte, Florian nu lăsa niciodată ca emoțiile să îi afecteze judecata. Pe de altă parte, pentru Lady Juliette era o situație nouă și se putea concentra doar asupra celor spusese el, asupra faptului că oricine încerca să scape din St. Giles avea să fie împușcat. Dar era posibil ca acest lucru să fie necesar, iar dacă și ea ar fi supraviețuit unei epidemii de tifos, cum o făcuse el, ar fi înțeles.

Probabil Lady Juliette simți că o privea, deoarece se întoarse să îi susțină privirea. Atunci își dădu el seama că ochii ei nu aveau o nuanță comună de căprui, cum crezuse inițial, ci aveau o tentă de verde, care le dădeau o fascinantă profunzime. Nu se putu abține și își coborî privirea către buzele ei. Regretă acest gest imediat. În ciuda faptului că era nervos pe ea, acea scurtă privire îi umplu mintea cu imaginea unui sărut. Fu cuprins de o dorință atât de puternică, încât fu obligat să se uite în altă parte, pentru ca ea să nu își dea seama ce simțea.

– Trecând la alt subiect, zise Viola, trebuie să discutăm despre lista de cheltuieli.

Le oferi foi tuturor. Începu o discuție despre necesitatea de a avea mai mulți angajați și anumite provizii.

– Toate astea vor fi costisitoare. Mai ales clinica, fiindcă probabil va depăși donația generoasă a lui Lady Juliette și... Făcu o pauză. Deși nu e o opțiune să îi aducem pe cei infectați în spital, trebuie să încercăm să-i scoatem din St. Giles într-un fel sau altul. Sper că mă pot baza pe voi toți ca să găsim un mod în care să facem asta cât mai ieftin și eficient.

Când Viola făcu o pauză ca să se uite la cei din încăpere, Lady Juliette vorbi din nou:

– Poate că un eveniment caritabil cu o licitație o să aducă niște fonduri suplimentare, iar asta va crește șansele mutării pacienților cu tifos.

Viola se întoarse spre ea.

– Nu am prea avut succes în trecut cu asemenea lucruri, dar ești bine-venită să încerci dacă tu crezi că poți reuși asta.

– O să încep să mă gândesc chiar acum, o asigură Lady Juliette.

Întâlnirea se încheie, iar membrii comitetului se ridicară din scaune.

– Ideea ta de a ridica o clinică în St. Giles este bună, spuse Lady Juliette în timp ce își lua săculețul și se ridica de pe scaun. Și e limpede că ai nevoie de mai mulți angajați ca s-o conduci, așa cum a spus Viola. Nu putem nega că vor fi și alte costuri care nu pot fi acoperite de spital, iar obținerea fondurilor e o necesitate. Acestea fiind spuse... Vocea ei, deși scăzută, era destul de tăioasă cât să taie sticla. Sper că o să am mai multe de spus în privința modului în care sunt cheltuiți banii mei.

Florian se ridică și el.

– Bineînțeles.

Privirea ei mirată fu neprețuită, dar trecătoare. Florian se opri o clipă, ca apoi să continue cu bunăvoință:

– Dai dovadă de bunătate și vrei să ajuți, dar nu ai experiență. Așa cum a dovedit dezacordul tău pripit în ce privește efortul meu de a salva cât mai mulți oameni de o boală mortală. Toate pentru că...

– Dezacordul meu?

Se aplecă spre el, iar parfumul ei îl făcu să nu ia în seamă indignarea din privirea arzătoare. La naiba, se așteptase ca ea să-l împungă cu degetul și, dintr-un motiv anume, își imaginase că i-ar fi plăcut o asemenea exprimare de furie din partea ei. Sugera o emoție pasională, născută din pricina lui, iar asta îi aduse din nou aminte de dorința de a o săruta.

Florian alungă acel gând și o privi.

– Chiar dacă ai trăit toată viața în mahala, milady, și ai avut experiențe groaznice, când vine vorba de salvarea vieților, naivitatea ta e incredibilă.

Șocul fu prima emoție care se citi pe chipul lui Juliette, însă apoi își recăpătă controlul, ca o prințesă războinică, pregătită pentru luptă. Trăsăturile ei se tensionară, iar dacă Florian nu greșea, chiar părea mai înaltă.

– Ți-am admirat realizările și mereu mi-a plăcut compania ta. Începu să respire sacadat din cauza agitației. Acum îmi dau seama că am greșit când am făcut asta, deoarece, chiar dacă ești un doctor excelent și un partener de conversație interesant, nu ești decât un nemernic complet lipsit de compasiune.

Florian o apucă de cot înainte să se gândească la ce făcea. Dumnezeule! Femeia asta era periculoasă. Îl făcuse să nu mai aibă bun-simț!

Ignorând acest lucru preț de o clipă, o luă pe Lady Juliette deoparte, ca să-i spună în privat câteva cuvinte. Doar că nu purta mănuși, fiindcă era acasă, iar ea era îmbrăcată pentru o zi plăcută, rochia ei având mâneci scurte, care îi lăsau brațele goale în fața atingerii lui.

Pielea ei era catifelată și minunat de caldă. Îi simți căldura revărsându-i-se în palmă și în vârful degetelor. Ea inspiră adânc când el o ținu puțin mai strâns, iar asta îl forță să se apropie mai mult. Corpul lui îl atingea pe al ei, într-un efort de a o face conștientă de atingerea lui, la fel cum făcuse ea.

– Oricât de nobilă ar fi, compasiunea nu-și are locul aici.

Se puse între ea și ceilalți aflați în cameră. Îi dădu drumul la braț, însă observă felul în care ea se cutremură, ca și cum ar fi regretat pierderea atingerii lui. Dintr-odată, voia să-i încurajeze acest sentiment. Dar avea să o facă mai târziu. Acum trebuia să spună altceva.

– Compasiunea nu salvează vieți, milady. Rațiunea și experiența medicală o fac.

Ea clătină din cap, ca și cum nu ar fi înțeles.

– Cum poți fi atât de lipsit de sentimente? Cum poți fi așa de rece?

Florian tresări, conștient de imaginea rece descrisă de Juliette.

– Nu ar fi bine să mă las ghidat de sentimente în situația asta. Își îmblânzi vocea, dorind ca ea să vadă cine era sub monstrul pe care îl vedea. Asta nu înseamnă că nu am nici un sentiment sau că îmi lipsește compasiunea. Dar, ca să fiu cel mai bun doctor, nu am de ales și trebuie să o ignor ca să iau decizii raționale.

Îl privi ca și cum ar fi fost fascinată, mintea ei asimilându-i comentariul. Apoi îl întrebă:

– Mereu ai fost așa?

Întrebarea își făcu loc în pieptul lui, tăindu-i răsuflarea. Cu toate astea, se strădui să își învingă panica provocată de întrebarea ei, fiindcă nu era ușor de răspuns. Nu sincer în orice caz, deși ar fi vrut asta. Din motive pe care nu le putea explica, își dorea să se deschidă în fața ei, chiar și numai puțin. Poate din cauza expresiei ei pline de speranță sau pentru că voia să-i câștige încrederea.

– E ceva ce am învățat să fac în urmă cu mult timp, dezvălui el.

După ce mama lui îi spusese adevărul despre Bartholomew, mult timp îi urâse pe ea, pe Armswell și chiar pe el însuși. Asta până când își alungă sentimentele care îi făceau sufletul bucăți și gândi pragmatic.

– Obiectivitatea e mai ușoară și reduce șansele unei dezamăgiri.

Expresia ei deveni mai blândă și șopti:

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru orice ți s-a întâmplat. Ochii ei, plini de durere, îi susținură privirea. Probabil a fost groaznic.

Florian se cutremură din cauza profunzimii observației ei. Privi în altă parte, alungând amintirile neplăcute. Când o privi din nou, își recăpătase controlul și putea vorbi cu același ton ferm pe care îl folosea când vorbea despre munca lui.

– Mi-a permis să excelez în profesia mea.

Nu avea să piardă timpul gândindu-se de ce îi atinsese ușor mâna și de ce ea îi dăduse voie și nu se retrăsese. Însă în acel moment simți că nu avea de ales. Ea, pe de altă parte, avea toate motivele să pună mai multă distanță între ei. Însă rămase unde era, respirația ei sacadată trădând tremurul interior.

Captivat, Florian îndrăzni să se apropie, șoptindu-i la ureche:

– Milady, ești singura care îmi amenință calmul. Și dacă aș fi într-adevăr nemernicul care crezi că sunt, nu aș avea nici o problemă să-ți demonstrez asta.

– Domnule... Șocată, făcu ochii mari și întredeschise buzele. Ai uitat de tine.

Florian făcu un pas în spate și clătină din cap.

Ea înghiți în sec, iar el observă că pulsul i-o luă razna și începu să respire mai repede. Poate chiar avea un efect asupra ei. Poate...

– Am nevoie să mă ajuți, ca banii mei să fie folosiți în scop nobil cât mai repede posibil. Dintr-odată, deveni foarte serioasă, forțându-l să se întrebe dacă își imaginase reacția ei la atingerea lui. Cu cât vorbim mai mult, cu atât crește posibilitatea ca boala să se împrăștie și să se ajungă în punctul în care situația nu mai poate fi rezolvată.

Când Florian deschise gura ca să vorbească, ea îl întrerupse.

– Hotărârea de a împușca oameni nu e răspunsul, Florian. Găsirea unei soluții este!

Din nou? Era ca un zid care refuza să se dea la o parte.

– Foarte bine. Dar, oricare ar fi soluţia, nu o să implice aducerea pacienţilor cu tifos la St. Agatha. Iar soldaţii rămân unde sunt, cu ordinele primite să acţioneze dacă e necesar.

– Dar...

– Nu e o joacă. Sunt vieţi în joc, iar eu am de gând să salvez cât mai multe, chiar dacă trebuie să mă lupt cu compasiunea ta la fiecare pas. Ignoră roşeaţa care îi copleşi obrajii lui Lady Juliette şi plecă uşor capul. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de ceilalţi invitaţi.

Fără să-i aştepte răspunsul, Florian se îndepărtă şi se alătură unei conversaţii din celălalt capăt al camerei. Îl înnebunea gândul de a rămâne lângă Lady Juliette, iar asta nu numai din cauza punctelor de vedere diferite, ci şi din pricina dorinţei pe care nu o mai simţise vreodată. Ce bine ar fi fost dacă subiectul discuţiei nu ar fi fost aşa de incomod sau de inaccesibil! Dar era, iar el ar fi făcut bine să nu uite asta.

Capitolul 9

Deși Juliette încercă să-l convingă pe Raphe că participarea la mai multe evenimente sociale ar fi fost o pierdere de timp, fratele ei insistă. Nu era clar dacă Raphe spera că ea avea să își schimbe părerea despre căsătoria cu unul dintre burlaci sau aștepta ca un moștenitor demult dispărut să-și facă apariția neașteptată. Dar asta însemna că, în loc să-și petreacă seara citind cărți despre medicină, era din nou forțată să suporte o sală de bal aglomerată.

Iar cum Amelia trebuia să stea acasă, și Gabriella preferase să își petreacă timpul cu Raphe și copiii lor, Juliette rămăsese în compania familiei Warwick. Seara fu suportabilă doar datorită entuziasmului arătat de Vivien când Juliette pomeni de evenimentul caritabil pe care plănuia să-l organizeze. Cele două participaseră împreună la câteva strângeri de fonduri în sezonul anterior, iar când Vivien găzduise un eveniment pentru ajutorarea persoanelor fără vedere, Juliette o ajutase să-l organizeze.

– Petrecerile în grădină sunt la modă, spuse Vivien.

Cele două stăteau la distanță de ringul de dans, unde nu erau așa de mulți oameni. Cred că ai avea succes dacă ai pune un cort în grădina casei Huntley cu o zonă pentru licitație.

– Poate, dar dacă plouă? întrebă Juliette. Până la urmă, suntem în luna mai, deci se poate întâmpla orice. Cred că o să-l întreb pe fratele meu dacă pot să folosesc sala de bal pentru o petrecere cu ceai.

– Ce original!

– O să pun mese rotunde, cu decorațiuni pe fiecare și prăjiturele glazurate în culori vesele.

– O atmosfera destinsă o să ajute licitația. Ce fel de obiecte ai de gând să licitezi?

Juliette se gândi o secundă.

– O să am coşurile obişnuite cu cadouri, dar şi altceva... ceva mai important şi dorit, cum ar fi... Îi veni o idee şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Un vals cu Florian.

– Crezi că ar fi de acord cu asta?

– Nu ştiu.

Îşi aminti privirea lui panicată din seara în care ajunsese la balul Hawthorne şi se trezise înconjurat de o mulţime de femei nerăbdătoare. Însă, pe de altă parte, promisese că avea să ajute şi, până la urmă, era pentru o cauză bună.

– Poate că alţi burlaci vor fi de acord să facă la fel, sugeră Vivien. Poţi merge mai departe, să licitezi plimbări în parc sau cu barca pe Serpentine.

Juliette zâmbi.

– Posibilităţile sunt nesfârşite dacă stai să te gândeşti.

Se apropie un lacheu, şi luară amândouă câte un pahar cu limonadă de pe tavă.

– Îţi dai seama cât de norocoasă eşti? întrebă Vivien în timp ce luă o gură din băutură.

– Jenant de norocoasă, recunoscu Juliette. Când Vivien păru surprinsă, adăugă: Sper că nu mă consideri nerecunoscătoare, dar uneori urăsc norocul pe care l-am avut eu şi familia mea. Suntem judecaţi din cauza lui, invidiaţi, criticaţi. Deşi mulţi ne-au primit cu braţele deschise în societate, alţii n-au făcut-o. Şi, deşi Raphe şi Amelia au titluri care îi protejează de critică, eu nu am.

Vivien luă încă o gură din băutură.

– Ştii că ai putea schimba asta.

– Căsătorindu-mă?

– Asta se aşteaptă de la tine. Şi înainte să mă contrazici, permite-mi să-ţi spun că, atunci când îmbătrâneşti fără cineva lângă tine, te simţi extrem de singură. Când Juliette se încruntă, Vivien îi explică: Soţul mătuşii mele a murit acum 20 de ani. De atunci, eu am fost singura ei însoţitoare, o fată cu 30 de ani mai tânără decât ea.

– Ar fi putut să se recăsătorească.

– Iubirea pe care i-a purtat-o unchiului meu nu i-ar permite asta, şi e păcat. Şi-a petrecut numai cinci ani alături de el şi... Odată, după ce a băut prea mult vin, mi-a spus că erau apropiaţi şi exista o mare pasiune între ei. Am senzaţia că mariajul cu bărbatul potrivit ar putea fi o experienţă minunată.

Juliette văzuse asta în expresiile satisfăcute ale Ameliei și ale Gabriellei de fiecare dată când își vedeau soții, era adevărat ce spunea Vivien.

– Presupun că e adevărat, dar chiar și așa, ce ai vrea să fac? Să mă căsătoresc cu cineva în speranța că o să meargă?

– Bineînțeles că nu. Dar sigur trebuie să fie cineva care ți se pare atrăgător.

– Nu mă pot gândi la nimeni.

Ce minciună spusese!

Vivien îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Serios?

– În orice caz, aș vrea mai mult decât atracție fizică. Mi-aș dori un soț interesat de mine, cineva cu care pot să vorbesc fără să ne plictisim. Gândurile îi fugiră la Florian, și fu nevoie de ceva efort ca să le ignore. Din ce am înțeles, majoritatea oamenilor se căsătoresc din interes și își petrec viețile separat. Așa că de ce să mă deranjez?

În loc să se gândească la întrebarea ei, așa cum se așteptase Juliette, Vivien râse.

– Cred că majoritatea depun eforturi să aibă copii.

Era un argument convingător. Mai ales dacă era să se ia după numeroasele aluzii ale Ameliei. Juliette nu știa de ce sora ei dădea atâta importanță acelui aspect al căsătoriei din moment ce refuza să-i dea detalii, insistând că Juliette avea să descopere singură plăcerea momentului.

Un domn căruia Juliette îi fusese prezentată mai devreme se apropie, ca și cum ar fi fost invitat să intre în conversație.

– Lady Juliette, spuse el, sper că...

– Permite-mi să ți-o prezint pe draga mea prietenă, domnișoara Vivien Saunders, interveni Juliette.

Știa că era nepotrivit să-l întrerupă, dar și el fusese nepoliticos pentru că nu îi băgase în seamă prietena.

– E o plăcere să te cunosc, domnișoară Saunders. Sunt Lord Portham, moștenitorul contelui de Fitzhewitt.

I se adresă lui Vivien cu politețea tipică oamenilor de rangul lui, însă altfel nu păru interesat de ea.

Vivien, pe de altă parte, străluci. Asta o deranjă pe Juliette, deoarece considera că prietena ei merita la fel de mult ca ea atenția acelui bărbat. Singura diferență era că ea îi putea asigura legătura cu un duce. Doar atât, o treaptă către mai mult prestigiu.

Lord Portham se întoarse din nou spre ea.

– Așa cum voiam să spun, zise el, evidențiind greșeala lui Juliette de mai devreme, când îl întrerupsese, sper să mă pot bucura de următorul dans cu tine, milady.

– Mulțumesc, dar am dansat deja destul de mult și vreau să-mi odihnesc picioarele tot restul serii. Însă domnișoara Saunders este disponibilă.

Și mai mult decât dispusă să îi ia locul, având în vedere speranța din privire.

– Îți sugerez să o inviți pe ea la dans.

Exact așa cum bănuise Juliette, politețea înnăscută a bărbatului îl îndemnă să facă așa cum îi sugerase ea, fără urmă de neplăcere. Juliette așteptă până când cei doi ajunseră pe ringul de dans și se întoarse spre ușa terasei. Avea să treacă o jumătate de oră până să se întoarcă prietena ei, timp în care se putea bucura de o gură de aer.

O briză răcoroasă o mângâie în clipa în care păși pe terasă, provocându-i un oftat de plăcere. Dumnezeule, ce bine era să fie departe de căldura sufocantă și zgomotul vocilor! Acolo domnea tăcerea, calmându-i simțurile. Înaintă spre un grup de doamne și domni prinși în conversație. Trecu de ei și coborî scările spre grădină.

Torțele alungau întunericul de jos, lumina intimă atrăgând-o să se apropie. Asta și făcu, deși începuse să picure. Însă părea absurd să se întoarcă. Acolo, printre florile adormite și copaci, simțea că putea în sfârșit să respire, să uite de insistența lui Raphe de a-și găsi un soț și de logica enervantă a lui Florian.

Se tot gândise la el de la întâlnirea comitetului din urmă cu câteva zile și la suferința pe care o dezvăluise când îi spusese adevărul despre emoțiile lui și capacitatea de a le ascunde. Cu excepția situațiilor care o implicau pe ea. Doar la asta se gândise de atunci. Imaginea lui îi invadase visele, lăsând-o fierbinte și fără aer în fiecare dimineață când se trezea.

Un parfum bogat de liliac umplu aerul în timp ce se plimba pe aleea ce cotea în dreapta. Era pavată cu pietre mari, care permiteau să faci o plimbare silențioasă. Probabil de aceea, când trecu de colțul casei, persoana care venea spre ea nu o auzise. Juliette se lovi de individ cu putere fiind cât pe ce să cadă dacă o mână nu ar fi susținut-o.

- Oh!

Rămase fără aer și pentru o clipă se panică. Își ridică mâinile, apucând persoana aceea de umeri ca să se echilibreze. Apoi îngheță, deoarece mintea ei intră în alertă, avertizând-o că *se ținea* de un bărbat neașteptat de voinic.

- Milady!

„Dumnezeule!"

Bărbatul de care se ținea nu era străinul de lângă care sperase să plece fără să se umilească. Era Florian, vocea lui fiind un murmur tensionat care îi mângâie linia gâtului. Tresări, tulburată. Mâna lui era în continuare pe spatele ei, degetele strângându-i-o până când pieptul lui fu lipit de sânii ei. Pe scurt, erau prinși într-o îmbrățișare destul de scandaloasă. Nici unul nu se mișcă.

Juliette nu știa de ce Florian nu îi dădu drumul. Poate că era prea șocat ca să facă asta, membrele fiindu-i înghețate. Și nu înțelegea de ce nu se dădu pur și simplu în spate sau nu îl împinse într-o parte. Singurul motiv era că voia să savureze mai mult acel moment. Voia să exploreze anumite aspecte ale bărbatului pe care distanța nu îi permitea să le observe. Cum ar fi fost părul lui care îi gâdila sprânceana, felul în care parfumul lui piperat o atrăgea mai aproape și forța cu care el o ținea, arătându-i că era în siguranță în brațele lui.

Ce gând alarmant de delicios!

Un sunet sugrumat îi ieși din gât și în sfârșit se mișcă, ceea ce îl făcu pe Florian să îi dea drumul ușor.

- Îmi cer scuze. Tonul lui nu dădu de gol nimic din ce gândea. Sper că ești bine.

- Da, sigur că da. De fapt, cred că eu trebuie să-ți cer scuze.

Când Florian ridică o sprânceană, ea explică:

- Dacă nu aș fi mers așa de repede, probabil nu ne-am fi lovit.

- Mare păcat ar fi fost!

Comentariul lui o șocă, dar nu din cauza implicațiilor, ci din pricina tonului. Florian păruse amuzat, vorbind cu totul altfel față de ultima oară.

- Cum ne-am lovit unul de celălalt, ai vrea să faci un tur al grădinii cu mine?

Îi întinse brațul.

Juliette se uită la bărbatul care îi învolbura stomacul, apoi privi în jur.

– Nu ar fi nepotrivit fără să fie altcineva în preajmă?

– Atât timp cât stăm departe de colțurile întunecate și nu ne îndepărtăm prea mult de casă, nu văd de ce ar avea cineva ceva de comentat.

Nesigură, Juliette se luptă cu amalgamul de sentimente. Nu voia să-l insulte pe Florian refuzându-l. Însă nu putea nega admirația pe care i-o purta și nici atracția pe care o simțea față de el. Acum că știa ce însemna să fie ținută de el în brațe, voia să experimenteze din nou asta. Ceea ce era periculos.

Cu toate astea, o plimbare privată cu el era ocazia perfectă să vorbească despre ideea strângerii de fonduri pe care o plănuia. Era important, deoarece avea nevoie ca el să fie de acord cu licitația. Așa că își puse mâna pe brațul lui și îl lăsă să o conducă, conștientă din nou de puterea pe care o emana nu numai prin postură, ci și prin mers.

După ce făcură câțiva pași, iar ea se gândi la cele mai potrivite cuvinte, spuse:

– Am hotărât ca primul eveniment caritabil pe care o să-l găzduiesc pentru Spitalul St. Agatha o să fie o petrecere cu ceai la casa Huntley.

– Nu e mai obișnuită o petrecere în grădină?

– Poate, dar cred că, dacă fac cum vreau eu, evenimentul o să fie un succes. Făcu o pauză, după care spuse: Mai ales având în vedere obiectele pe care am de gând să le licitez.

– Poftim?

Vocea lui era joasă, senzuală și îi distrăgea atenția.

Ea se îndreptă de spate.

– Având în vedere popularitatea ta din ce în ce mai mare, cred că promisiunea unui dans cu tine ar fi un imbold grozav să...

– Poftim?

Florian se opri imediat și cumva ajunse mai aproape de ea. Stomacul lui Juliette se învolbură, iar un fior îi trecu pe șira spinării.

– Ei bine... Se strădui să-și revină, ca să poată vorbi. Cred că multe femei vor licita pentru a dansa cu tine.

– Nu.

– Mai ales dacă dansul respectiv este un vals, zise ea, ignorând refuzul lui. Îndrăznesc să spun că fiecare debutantă o să profite de o asemenea ocazie.

Bărbatul își lăsă capul în jos și îi șopti la ureche:

– Vorbești din experiență, milady?

Agitată din cauza flirtului și neștiind cum să abordeze situația, Juliette nu spuse nimic și continuă să meargă pe alee, distanțându-se de el în timp ce încerca să-și revină. Pașii lui se auzeau în spatele ei, atenți, dar fermi. Pulsul lui Juliette o luă razna.

Drumul din față se împărți în două direcții, iar când Juliette o luă spre stânga, Florian o prinse de cot și o îndrumă spre dreapta, în capătul grădinii.

– Credeam că ai spus că trebuie să stăm aproape de casă.

Bunul-simț se lupta cu entuziasmul anticipării.

– O să răspunzi la întrebare?

Florian îi vorbi mai aproape de ureche decât se așteptase, făcând-o să tremure ca răspuns.

– Mi-a plăcut foarte mult să dansez cu tine, Florian.

Asta o întrebase? Abia își putea aminti.

– Și mie cu tine, dar asta nu înseamnă că sunt nerăbdător să dansez cu altcineva.

Juliette recunoscu complimentul, dar știu că trebuia să se concentreze asupra ideii ei.

– E pentru o cauză nobilă.

– Îmi dau seama, dar chiar e necesar?

– Nu, bineînțeles că nu. Dacă nu vrei, pot să mă gândesc la altceva. E doar o idee.

Aleea se îngustă, așa că o trase mai aproape, destul ca ea să se bucure din nou de parfumul lui și să savureze senzația brațului lipit de al ei.

Se lăsă tăcerea între ei preț de câteva clipe, după care el spuse:

– O să mă gândesc și te anunț până mâine după-amiază.

– Dar...

– Ne confruntăm cu probleme mari, milady. E important să strângem cât mai mulți bani, așa că nu ar fi corect ca eu să stric șansa unui eveniment de succes doar pentru că nu vreau să valsez.

– Mulțumesc, Florian.

Nu putu să-și rețină un zâmbet. Sperând să-l facă să se relaxeze, Juliette apelă la umor.

– Știi, pentru un bărbat care susține că nu îi place, ești remarcabil de bun. Chiar dacă abilitățile tale de pe ringul de dans nu sunt cea mai bună calitate a ta.

– Nu sunt? întrebă el, în timp ce își înăbuși un hohot de râs, vocea lui fiind mai relaxată decât înainte.

Lui Juliette îi plăcu această latură jucăușă a lui Florian și îi aprecie deschiderea de a o lăsa să o vadă, așa că îi zâmbi în timp ce mergeau și aproape că se împiedică atunci când el îi zâmbi drept răspuns. Efectul fu devastator, deoarece, oricât de chipeș părea când avea o mină serioasă, era mult mai fascinant așa.

Începu să tremure și i se înmuiară picioarele. Îi luă o clipă ca să-și dea seama că nu îi răspunsese.

– Nu... Privi în altă parte, în întuneric, și spuse primul lucru care îi veni în minte: Ești un doctor foarte priceput. Se lăsă o tăcere grea când Juliette își dădu seama că spusese ceva evident, așa că se grăbi să adauge: Felul în care i-ai salvat pe acei trei băieți de la înec luna trecută, după ce un alt doctor îi declarase morți, a fost remarcabil. Cum ai reușit?

– Am folosit metode promovate de Humane Society. Munca lor despre resuscitarea victimelor înecului este incredibilă și a fost folosită cu eficiență decenii întregi. Unul dintre membri chiar a inventat un instrument care trimite șocuri la inimă, asta dacă respirația gură la gură și presiunea pe piept nu sunt îndeajuns.

Uimită și dorind să afle mai multe, Juliette întrebă:

– Așa i-ai salvat pe băieți? Cu un asemenea instrument?

– Parțial. Făcu o pauză, după care spuse: Numai unul dintre ei a avut nevoie. Ceilalți doi și-au revenit destul de repede când i-am ținut de nas.

– Au avut noroc că ai fost acolo, spuse ea. La fel de norocoasă ca Lady Ingram, când te-ai hotărât să o tai și să-i scoți copilul.

– Am făcut mai multe operații de cezariană, milady. Tonul lui sugera că se întorsese la expresia lui serioasă. Procedura nu este foarte complicată.

– Atunci cum rămâne cu operația pe care ai făcut-o pe inima unui bărbat viu acum câteva luni?

Florian se opri și îi dădu drumul la braț, ca să o poată privi în față. Cum drumul era foarte îngust, chipul lui era acum la numai câțiva centimetri, atât de aproape, încât Juliette putea vedea torțele din apropiere reflectate în ochii lui.

– Oricât de mult îți apreciez admirația, trebuie să știi că nu am operat direct inima, ci pericardul care o înconjoară. Nu am făcut

decât să-l copiez pe chirurgul spaniol Francisco Romero, care a făcut asta în urmă cu 20 de ani.

Juliette îl privi fix.

– De ce îți tot minimalizezi realizările?

Chiar voia să afle, deoarece, din punctul ei de vedere, Florian era incredibil.

– De ce ești așa de interesată de munca mea? replică el.

Lui Juliette nu îi plăcu schimbarea subiectului, așa că ridică din umeri și își coborî privirea.

– Citesc ziarele. Articolele despre oamenii care mă interesează. Când se uită în sus, fu șocată de intensitatea cu care o privea Florian. Simți cum obrajii încep să-i fie cuprinși de o fierbințeală care putea arde soarele. Nu sunt obsesivă, dacă la asta te gândești, dar cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât te respect mai mult. Eu... e motivul pentru care am vrut ca fondurile mele să-ți fie puse la dispoziție, deoarece cred că ești cel mai bun doctor în viață.

– Serios?

Îngrijorată că avea să o înțeleagă greșit, deși ar fi avut dreptate să facă asta, ea continuă, în speranța că îi putea distrage atenția de la ceea ce tocmai îi dezvăluise.

– Știu că mă consideri naivă și depășită de situație în ceea ce privește epidemia de tifos. Când Florian deschise gura, ca și cum ar fi vrut s-o contrazică, ea continuă repede: Și ai dreptate.

Florian închise gura, iar asta îi dădu lui Juliette șansa să continue. Juliette avu nevoie să se miște în timp ce vorbea, ca să scape de intensitatea privirii lui, așa că începu să se plimbe, urmată îndeaproape de el.

– Îmi lipsește experiența, așa că, dacă tu consideri că lucrul cel mai bun e să le ceri soldaților să împuște pe oricine încearcă să plece din St. Giles, nu o să mă mai cert cu tine.

– Apropo, nu am spus niciodată că ar trebui să-i împuște mortal.

– Ai dreptate, zise ea. Am făcut o presupunere prostească.

Mâna lui îi atinse brațul deasupra cotului și, deși purta mănuși, atingerea tot îi trimise un val de căldură în corp. Ritmul lent în care mergeau, lumina palidă a torțelor și aerul delicat al serii crea o atmosferă intimă, potrivită pentru dragoste.

„Stai! Ce anume?"

Inima ei tresări la acel gând, însă nu putea nega ce simțea. Întregul ei corp murmura, plin de așteptare, și totul din cauza atingerii lui. Acea atingere fu surprinzătoare, iar acum degetele lui o strângeau mai tare, trăgând-o din nou spre el. Senzația nu făcu decât să crească atunci când Florian spuse pe un ton jos:

– Nu cred că ești naivă, milady. Cel puțin nu mai cred asta.

Juliette îl privi, surprinsă de vorbele lui.

– Ești foarte sincer.

– M-ai crezut altfel?

Ea clătină din cap. Mâna lui încă era pe brațul ei, ca și cum ar fi uitat-o acolo.

– Nu.

Florian se apropie, copleșind-o cu statura lui.

– Mereu am încercat să fiu cât mai practic. Când lucrez, dau în mod conștient emoțiile la o parte, permițându-mi să fiu critic, logic și etic. Rareori îmi pierd cumpătul și, cu toate astea, ai reușit să mă provoci să fac asta. Chiar în public.

– Îmi cer scuze.

– Nu sunt decât un bărbat, iar ca majoritatea bărbaților, am defectele mele, așa cum sunt sigur că ți-ai dat seama. Așa că te îndemn să nu mă pui pe un piedestal pe care nu-l merit. Pur și simplu suntem doi oameni diferiți. Nici unul nu merită mai multă sau mai puțină atenție decât celălalt.

– Eu...

– Permite-mi să termin! Degetul lui îi mângâie pielea, în încercarea de a o liniști, însă nu făcu decât să-i provoace fiori. Florian începu să meargă, însoțind-o pe o alee mai scurtă, care ducea direct spre casă. Nu ai avut o viață ușoară, continuă el, însă experiența nu ți-a diminuat bunătatea. Ba chiar te-a transformat într-o femeie care vrea să salveze oamenii cu o disperare pe care nu am mai văzut-o vreodată. Înseamnă că nu ai nevoie de îndrumare? Bineînțeles că nu, dar poate fi obținută foarte ușor. Ce contează cel mai mult e ambiția cu care înfrunți adversitatea, deoarece e ceva ce nu poate fi învățat. Fie e în tine, fie nu.

– Mulțumesc.

Merseră puțin în tăcere, după care el adăugă:

– Trebuie să știi că te respect foarte mult, milady..

Când ajunseră la treptele care duceau către casă, Florian se uită spre terasă, ca şi cum s-ar fi asigurat că nu erau priviţi. Îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas în spate.

– Ar trebui să ştii că ăsta e singurul lucru care mă opreşte să te sărut cu pasiune.

Juliette îl privi de parcă nu auzise bine.

Înainte să-l întrebe, Florian făcu o plecăciune şi îi ură o seară plăcută. Apoi plecă brusc, lăsând-o singură şi mai confuză decât fusese vreodată în viaţa ei.

Capitolul 10

Florian părăsi reşedinţa Brand în grabă. Trebuia să ajungă acasă cât mai repede posibil, ca să se închidă în birou şi să găsească alinare în sticla de brandy care îl aştepta acolo. Dumnezeule, ce haos era în viaţa lui!

Lady Juliette fusese încântătoare în acea seară, ca de obicei, rochia ei albă diafană îmbrăţişându-i corpul delicat într-un fel făcut să atâţe. Asta şi făcuse. Abia reuşise să-şi ia ochii de la decolteul ei voluptuos sau de la dantela care îi susţinea rochia. Cât de uşor ar fi fost să o tragă în jos, peste umeri, şi să o desfacă... Fusese imposibil să se gândească la altceva după ce o ţinuse în braţe. Lipită de el, chiar din întâmplare, Lady Juliette îl făcuse conştient de delicateţea ei feminină şi de parfumul captivant care o însoţea mereu.

Iar el o ţinuse aproape mai mult decât fusese necesar, alarmant de dornic să nu-i dea drumul. Spre uimirea lui, simţise că şi ea fusese cuprinsă de aceleaşi emoţii, ritmul rapid al inimii ei şi respiraţia ţinând ritmul cu al lui, spunându-i că amândoi erau la fel de conştienţi de situaţie şi împărtăşeau aceeaşi dorinţă. Iniţial, nu fusese clar, însă mai târziu, când Florian o atinse impulsiv şi scandalos pe braţ şi îi mângâiase pielea cu degetul mare, îi observase respiraţia întretăiată şi îi văzuse privirea coborâtă spre gura lui şi buzele întredeschise, pregătindu-se pentru sărutul care nu mai venise.

Se întrebă dacă Lady Juliette era conştientă de cât de pregătită fusese să îi accepte avansurile. Puţin probabil, având în vedere cât de tânără era. Cu siguranţă, nu avea deloc experienţă în arta seducţiei. Mai ales la cât de protector fusese fratele ei până atunci. Se părea însă că avea încredere în familia Warwick că o să aibă grijă de ea, însă tânăra reuşise să scape privirii lor atente când se strecurase în grădină. Nimeni nu venise să o caute, poate pentru că se gândiseră că stătea cu domnişoara Saunders. Florian le văzuse pe cele două femei

împreună în timp ce se îndreptase spre terasă și se hotărâse să nu le abordeze.

În schimb, îl găsise ea, chiar dacă din întâmplare.

Însă intimitatea pe care o împărtășiseră nu numai prin atingere, ci și prin conversație trezise în el o senzație pe care nu o mai experimentase în compania altcuiva. Fusese surprins să descopere cât de multe știa despre el și fusese flatat de complimentele lui Lady Juliette.

Inițial, începuse să practice medicina cu intenția de a îndrepta o parte din răul pe care îl făcuse tatăl lui în lume. Pur și simplu, dorise să echilibreze balanța. Însă apoi începuse să o practice cu ușurință, fascinația lui pentru descoperiri medicale și noi metode chirurgicale ambiționându-l să afle mai multe. Învățase din greu, impresionându-și mentorii cu insistența de a găsi cel mai bun tratament disponibil pentru pacienții lui.

Faptul că observase aprecierea lui Lady Juliette pentru realizările lui și că interesul ei mergea dincolo de o conversație politicoasă nu făcuse decât s-o dorească mai mult. Era întruchiparea tentației, chiar dacă părea o femeie pe care nu avea de ce să o dorească, nici măcar după ce titlul avea să fie al lui. În mod ironic, societatea ar fi spus că tânăra nu era destul de bună pentru el. Mai ales după ce devenea duce.

Însă nu ar fi avut dreptate.

Acei oameni îl știau drept nepotul unui conte, un membru integru al societății și doctorul la care apelau majoritatea când erau bolnavi. Nu știau nimic despre monstrul care îi fusese tată și despre felul groaznic în care se întâmplase totul. Ar fi fost dincolo de cruzime să o supună pe Lady Juliette unei asemenea rușini stânjenitoare. Era mai bine să o uite înainte să fie prea târziu.

Ceea ce ar fi fost mai ușor de spus decât de făcut din moment ce acum lucrau împreună.

Gemând, își trecu degetele prin păr și chemă o birjă. Peste zece minute, ajunse acasă, intră pe ușa principală și o închise după el. Avea în total trei servitori: Baker, bărbatul care se ocupa de treburile lui, care era și majordom, Jillian, menajera, și doamna Croft, bucătăreasa, însă nici unul nu stătea peste noapte. Două scrisori erau aruncate pe podea, una cu sigiliul unchiului său. Le ridică pe amândouă, își aruncă mănușile pe masa din apropiere și se îndreptă spre birou.

Aprinse focul în șemineu și căută sticla de brandy pe care abia aștepta să o savureze. Bău un pahar plin, după care îl umplu din nou și se lăsă în cel mai apropiat scaun.

Lăsă paharul deoparte, își întinse picioarele și luă scrisoarea unchiului său, deschizând sigiliul și studiind foaia albă.

Florian,

Afacerile mele sunt acum în ordine. Au fost puse deoparte fonduri pentru mătușa ta, iar secretarul meu a trimis scrisori administratorilor proprietăților mele, instruindu-i pe îngrijitori și pe servitori ce să facă după ce mor. Sper că asta o să-ți ușureze tranziția.

Cu sinceritate,

George Talcott

Trăgând aer în piept, Florian deschise a doua scrisoare și îngheță.

Intenția ta de a salva St. Giles îmi încurcă planul de a distruge locul acela. Uită de oamenii care locuiesc acolo, Florian! Altfel, cei mai apropiați și dragi ție vor suporta consecințele.

Bărbatul se îndreptă de spate, apoi se aplecă și citi din nou biletul, după care îl mototoli și îl aruncă în foc. Un singur bărbat îl putea amenința așa, doar că nu avea cum să fie el. Era posibil? Nu avea cum. Era absurd să creadă că William Mortedge, investitorul american pe care oamenii îl primiseră cu brațele deschise, și Bartholomew erau una și aceeași persoană. Orice asemănări existau între cei doi bărbați erau mai mult ca sigur coincidențe. Ceea ce îl făcu pe Florian și mai curios să afle cine trimisese scrisoarea și de ce acea persoană voia ca oamenii din St. Giles să sufere.

În dimineața următoare Florian se trezi la ora șapte fix. După ce se îmbrăcă, coborî în salon, unde devoră două ouă, niște șuncă, o roșie și o felie de pâine prăjită, după care bău o cană de ceai și se îndreptă spre birou. Poate ar fi trebuit să-i spună lui Baker despre amenințare.

Tocmai se gândea la asta când o bătaie puternică în ușa din față îl opri. Florian o deschise și îl văzu pe fratele lui, cu o expresie fericită pe chip.

– Bună dimineața, Henry.

Deschise ușa ceva mai mult și se dădu într-o parte, ca Henry să poată intra.

– Sunt surprins să te văd așa devreme. Puteam să pariez pe o mie de lire că încă ești în pat.

Henry zâmbi.

– Încă nu am dormit.

Începu să își scoată mănușile, în timp ce-l urma pe Florian în birou, unde Baker era ocupat cu registrele contabile.

– Poți să ne lași singuri? îi ceru Florian servitorului său.

Baker era deja în picioare și strângea hârtiile. Peste o clipă era plecat, lăsându-i pe Florian și pe Henry singuri.

– Noapte plină la club?

Florian îi făcu semn lui Henry să ia loc.

– E nevoie de devotament ca să conduci o afacere. Sigur înțelegi asta, având în vedere cât de ocupat ești.

Henry se așeză, ca și Florian.

– În plus, era imposibil să mă odihnesc după ce am citit titlul din *Mayfair Chronicle* din dimineața asta. L-ai văzut?

– Nu încă, răspunse Florian.

Henry zâmbi.

– Ai fost numit în mod oficial cel mai eligibil burlac al sezonului.

Florian se înecă.

– Poftim?

Ochii fratelui său erau plini de amuzament.

– Nu te-ai gândit că o să fii, la cât de nerăbdătoare erau tinerele să danseze cu tine? În scurt timp, o să fii singurul duce necăsătorit din țară. Dacă adaugi la asta tinerețea ta și – Henry ridică din sprâncene – faptul că ești chipeș, cred că deja le-ai creat multora fluturi în stomac. Sincer, o să fie o ușurare să scap de o parte din atenție.

– Da, îi răspunse Florian sec. Ce greu trebuie să fie pentru tine să fii urmărit de toate acele femei!

Henry oftă teatral.

– Poate să fie epuizant, trebuie să recunosc. Dar divagăm. Ce vreau să știu e care este planul tău.

– Planul meu?

Florian clătină din cap, ameţit de tonul fratelui său.

– Nu am nici un plan, doar să caut o soluţie pentru problema epidemiei.

– Aşa e, încuviinţă Henry. Sunt de acord că asta trebuie să fie o prioritate, dar nu înseamnă că nu poţi să începi să te gândeşti la urmaşi.

– Poftim?

Henry ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi sugerat ca Florian să-şi întoarcă viaţa pe dos.

– Eşti moştenitorul unchiului George.

– Sunt conştient de asta, zise Florian.

Nu îi plăcea direcţia în care o luase conversaţia.

– Atunci ştii că ai responsabilităţi pe care nu le aveai înainte. E limpede că unchiul George vrea moştenitori, altfel nu s-ar fi sinchisit să facă tot acest efort, ceea ce înseamnă că trebuie să te căsătoreşti şi să ai copii, ca favoarea pe care i-a cerut-o regelui să nu fie degeaba.

„La naiba!"

Florian se uită la Henry. De multe ori, uita cât de perspicace putea fi fratele lui, deoarece ascundea asta în spatele unei faţade de indiferenţă şarmantă.

– Poate că ar trebui să te gândeşti la propriul tău viitor matrimonial. Doar eşti mai mare decât mine. Nu ar trebui să te grăbeşti la altar înaintea mea?

– Ai dreptate, Florian. Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Afirmaţia lui fu surprinzătoare. Problema e că vreau o potrivire din dragoste, iar asta nu e uşor de găsit.

Florian clipi. Ce naiba se întâmpla?

– Doar nu vorbeşti serios?

– De ce?

– Pentru că eşti cine eşti! Ai făcut eforturi să-ţi creezi o anumită reputaţie, fiind cunoscut drept cel mai notoriu crai din Londra. Iar acum spui că vrei să te îndrăgosteşti şi să pregăteşti o cameră pentru copii?

Se întorsese lumea cu fundul în sus?

– Trebuie să ne maturizăm la un moment dat, Florian, şi să devenim responsabili. În curând, o să împlinesc 33 de ani, în timp ce tu te apropii de 31. Odată ce o să revendici titlul pe care ţi-l lasă unchiul George, lumea ta o să se schimbe. O să vezi.

Exact de asta se temea Florian.

– Am fost asigurat că nimic nu o să se schimbe, că o să pot practica medicina în continuare, în timp ce angajații mei se ocupă de treburile ducale.

– Ce amăgire fermecătoare!

Henry zâmbi, dar Florian simți o strângere în piept. Amuzamentul din privirea lui Henry dispăru, iar dintr-odată deveni extrem de serios.

– Ești un bărbat de onoare, Florian, și tocmai de asta știu că o să-ți faci datoria. Și cu femeia potrivită alături, nu ar trebui să fie mai greu. Ba dimpotrivă.

O imagine cu Lady Juliette înconjurată de lumina aurie a torțelor îi veni în minte. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Henry spuse:

– Am auzit că ai început să colaborezi la spital cu sora ducelui de Huntley, Lady Juliette.

Controlându-și trăsăturile pentru a nu dezvălui nici o urmă de emoție, Florian îi aruncă fratelui său cea mai sinceră privire.

– Așa e.

– Și?

Dumnezeule! Uneori, Henry era mai rău decât femeile care bârfeau. Bărbatul adora intrigile și nu avea stare până când nu obținea destule informații care să-i satisfacă curiozitatea.

– Și ce?

– Ei bine, te-am văzut valsând cu ea de două ori.

– Și ce?

Florian hotărî că modul cel mai bun de a aborda situația era să simuleze ignoranța.

Henry clătină din cap, ca și cum Florian ar fi fost cea mai imposibilă persoană cu care vorbise vreodată.

– Ai continuat să îi ții companie după ce s-au terminat dansurile.

– Doar pentru că mi s-a părut captivantă.

– Și superbă. Henry zâmbi, cu un licăr cunoscător în ochi. Să fim serioși! Trebuie să recunoști că e incredibil de frumoasă. Când mă gândesc că acum ai plăcerea de a fi alături de ea în mod regulat, aproape că sunt gelos.

Florian se încruntă. Nu-i plăcu deloc comentariul lui Henry, deoarece sugera interes. Asta nu putea însemna decât că... Se îndreptă

de spate, atent să nu dezvăluie sentimentul de posesivitate subit care îl cuprinsese, folosind un ton nonşalant.

- Recunosc că e plăcută privirii, dar asta nu e suficient când e vorba de un ataşament permanent.

- Nici măcar nu sugeram o asemenea posibilitate. Ciudat că ai făcut tu asta!

Se aplecă în faţă, iar Florian se blestemă pentru că nu-şi alesese cuvintele mai cu atenţie.

- Deci ţi se pare atrăgătoare şi, cu toate astea, sugerezi că pentru o căsătorie e nevoie de mai mult decât de calităţi fizice. Oare şi tu visezi la o potrivire din dragoste?

- Nu.

Enervat, Florian se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră. Îşi strânse pumnii şi încercă să-şi recapete controlul.

- Henry, dacă aş căuta o mireasă, ceea ce nu e cazul, Lady Juliette nu ar fi candidată pe lista mea. E prea tânără, felul ei de a fi e prea blând şi cuminte pentru un bărbat ca mine. Ar fi incredibil de nefericită dacă ar deveni soţia mea, în timp ce eu...

- Da?

„Aş distruge-o."

- Nu contează, din moment ce asta e doar o noţiune ipotetică.

Cu toate acestea, când rosti acele vorbe, dând glas gândurilor lui, ideea de a o curta deveni reală. Oricât de nepotrivită i se păru, îl umplu pe Florian de senzaţia pierderii a ceva ce nu avusese niciodată. În ciuda trecutului ei, era perfectă, în timp ce el era pătat de faptele lui. Şi asta fără să ia în considerare potenţialele implicaţii ale întoarcerii lui Bartholomew. Nu. Ar fi fost egoist din partea lui să o curteze.

- Ei bine, ar putea fi mai mult. Henry se uită fix la Florian. Am văzut cum se uită la tine când vorbeşti.

Florian încercă să nu-i ceară fratelui său să detalieze, însă nu reuşi.

- Ce vrei să spui?

- Te admiră.

- Ah!

Nu era nimic nou. Până şi ea recunoscuse asta cu o seară în urmă.

– Recent însă, ceva din ea s-a schimbat. Am observat la balul Brighton.

Florian se uită la Henry, care părea încântat de el însuși, și în cele din urmă întrebă:

– Ce anume?

Henry se ridică și îl privi pe fratele său. Râse.

– Pentru un bărbat care insistă că nu e interesat, pari să te aprinzi destul de mult din cauza asta.

Florian scrâșni din dinți și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, rugându-se să aibă răbdare.

– Să spunem doar că m-ai făcut curios.

Henry râse la acel comentariu acid și se întoarse spre ușă. Acolo se opri și îl privi.

– Strălucește când e în preajma ta, Florian. Niciodată nu am văzut o lady care să facă asta.

Făcu un semn cu capul și ieși din cameră, lăsându-l pe Florian fără cuvinte. Acesta se uită la ușa pe care ieșise fratele lui și încercă să înțeleagă ceea ce tocmai îi spusese. Deși întâlnirea de seara trecută îl făcuse să creadă că Lady Juliette reacționa la prezența lui în același fel în care o făcea el lângă ea, confirmarea lui Henry transformă asta în certitudine. Bucuria îi curse prin vene, ca niște raze de soare care se revărsau printre norii gri.

Își dădu seama cât de nerăbdător era să o vadă din nou, să îi audă părerile și să o înfrunte. Într-un timp atât de scurt, devenise persoana de care îi era cel mai dor când nu erau împreună. Tocmai asta îi dădu și mai multe motive să o evite. Mai ales având în vedere biletul amenințător pe care îl primise.

Cu acel gând neplăcut în minte, Florian se duse să-și strângă lucrurile ca să plece la spital. Avea de lucru și nu-și permitea să fie distras.

Juliette își plimbă degetele pe mătasea rochiei, bucurându-se de senzația alunecoasă și de culorile vibrante. În cealaltă parte a camerei, sora ei studia o muselină crem.

– Ce crezi? întrebă Amelia, după ce una dintre vânzătoare tăia câțiva metri. Bucata era acum pe tejghea, împreună cu o selecție de garnituri. Pe care le-ai alege?

Juliette ridică o bucată îngustă de fundă din dantelă de culoarea fildeșului și o ridică în dreptul materialului.

– O să arate drăguț.

Cu numai trei săptămâni până la naștere, Amelia dădea comandă pentru o rochie de botez. Având în vedere starea ei, era imposibil să iasă fără să fie ținta unor încruntături și comentarii șoptite, însă detesta ideea de a sta în pat sau de a rămâne în casă. Voia să fie activă și, cum Florian fusese de acord cu acea idee, asigurând-o că femeile din majoritatea celorlalte culturi decât cele occidentale nu făceau schimbări majore în viețile lor când erau însărcinate, se hotărâse să facă și ea asta.

– Sunt de acord, spuse Amelia despre alegerea lui Juliette.

Croitoreasa tăie garnitura, în timp ce Juliette privi. Îi veni o idee și își mușcă buza, întrebându-se dacă putea să îi ceară ajutor femeii. Având în vedere câți oameni se bazau pe spital, se hotărî măcar să încerce.

– Mă întrebam... O să găzduiesc un eveniment de strângere de fonduri în câteva zile, ca să-i ajut pe bolnavii din Londra. Ai vrea să donezi ceva pentru licitație?

Croitoreasa făcu o pauză. Se gândi o clipă, timp în care Juliette își ținu respirația. În cele din urmă, zâmbi.

– Am o rochie în spate, făcută de una dintre croitoresele mele când i-am testat abilitățile ca s-o angajez. Ești bine-venită să o iei, atât timp cât spui de unde a venit.

– Bineînțeles.

Juliette îi mulțumi femeii și ieși din magazin entuziasmată. După ce avea să o ducă pe Amelia acasă, voia să intre și în alte magazine, în speranța că putea obține și alte obiecte care i-ar interesa pe participanții la eveniment.

– Julie, știu că ai multă energie, dar poți să mergi mai încet? o întrebă Amelia în timp ce mergeau spre casa Coventry.

– Bineînțeles. Juliette încetini și se uită la sora ei. Cum te simți?

– Sunt mai mult decât pregătită să nasc. Mă doare spatele de câteva săptămâni și nu-mi place că nu-mi pot atinge picioarele.

Juliette zâmbi.

– O să fie minunat să-ți întâlnești fiul sau fiica.

– Thomas o să fie din nou tată, iar eu o să devin mama unui copil născut de mine. Încă nu sunt pregătită.

– După cum spune Gabriella, o să fii în clipa în care o să-ți ții copilul în brațe.

Cotiră pe Picadilly, iar Amelia o luă de braț pe Juliette.

– Nu visezi și tu să devii mamă într-o zi?

– Bineînțeles că da. Doar că nu-mi place atitudinea „căsătorește-te acum sau o să fii distrusă" pe care o are toată lumea. Asta face toată experiența neplăcută.

– Știu ce vrei să spui. Asta mă face și mai recunoscătoare pentru cât de repede am reușit să mă căsătoresc cu bărbatul visurilor mele. Ochii Ameliei licăriră de fericire. Însă Raphe a fost de acord să nu pună presiune pe tine să-ți găsești pe cineva cât mai repede, deci asta o să facă sezonul și mai plăcut pentru tine.

– Așa e. Mai ales că acum mă pot concentra asupra altor lucruri fără să simt că-l dezamăgesc. Își privi sora. Ai primit invitația pe care am trimis-o pentru evenimentul de strângere de fonduri?

– Da.

– Organizarea a implicat multă muncă, pregătirea coșurilor cu cadouri și comandarea florilor pentru mese. Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi ales să țin evenimentul săptămâna viitoare, dar având în vedere nevoia spitalului de fonduri, m-am grăbit și... Ah, sper că o să fie un succes!

– Sunt sigură că o să fie. Amelia ezită înainte să întrebe: Florian te ajută cu organizarea?

– Nu chiar. A fost prea ocupat cu ridicarea unei clinici în St. Giles și tratarea pacienților. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Vivien s-a oferit să mă ajute, iar experiența ei în asemenea lucruri a fost valoroasă. Nu mai avem nevoie decât de niște retușuri până să fim cu totul gata.

– Deci nu l-ai văzut pe Florian prea mult?

Alertată de interesul surorii ei, Juliette spuse:

– Nu mai mult decât te-ai aștepta în asemenea circumstanțe.

– Hm...

– Ce e?

Amelia ridică din umeri.

– Nu știu. Începusem să mă gândesc că poate e vorba de un fel de curtare neobișnuită.

Juliette se opri.

- Doar nu vorbești serios. Încercă să rădă, în încercarea de a face să pară stupidă o asemenea idee. Să mă curteze? Serios?

Însă, în timp ce spuse asta, își dădu seama cât de mult își dorea ca sora ei să aibă dreptate. Iar gândul acela îi alungă entuziasmul și îi provocă un nod în stomac.

- Nu e o idee chiar așa de stupidă, rosti Amelia. Mai ales că interacțiunea ta cu el nu a fost limitată doar la muncă. Gabriella spune că ai valsat cu el în două ocazii. A mai zis că păreai să te simți foarte confortabil în compania lui.

- Și? Asta nu înseamnă nimic, Amelia.

- Ar trebui să însemne, când te gândești la bărbatul despre care vorbim. E cunoscut pentru faptul că e intimidant și, cu toate astea, ai fost văzută prinsă în conversație cu el și...

- Văd că povestea Gabriellei nu s-a limitat doar la dans.

Când Amelia făcu un semn cu mâna, Juliette dădu din mână.

- Te concentrezi prea mult asupra unor detalii minore.

- Serios? întrebă Amelia.

- Da. De ce trebuie să se tragă atâtea concluzii când o femeie vorbește mai mult cu un bărbat? Florian e pur și simplu mai fascinant decât orice alt bărbat pe care l-am întâlnit. Știi că îmi place să învăț lucruri noi. Mereu am fost așa. Deci de ce ar fi surprinzător interesul meu pentru el?

- Probabil nu ar fi dacă ai putea să vorbești despre el fără să roșești.

Juliette o privi pe sora ei, iar în cele din urmă o luă înainte în timp ce spuse:

- E cald afară. Îi aruncă o privire ezitantă Ameliei și observă că sora ei părea curioasă, ceea ce o făcu să adauge: Nu e nimic mai mult.

Cu excepția senzațiilor jucăușe pe care le trezea Florian în ea când era aproape, accelerându-i pulsul și înfiorându-i pielea.

- Ești sigură de asta?

„Deloc."

- Absolut.

- Hm... Amelia afișă o expresie care putea însemna orice. M-am gândit.

- La ce?

La altceva, speră Juliette. Dintr-odată, era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Poate că tu, Raphe și Gabriella ar trebui să veniți la cină mâine-seară.

– Ar fi minunat!

– Mi-e dor să socializez. Thomas cel puțin mai iese. Merge la parlament, chiar dacă spune că nu-i place, însă discuțiile de acolo îi stimulează gândirea, în timp ce eu mă simt ca un buștean mai tot timpul.

Juliette râse.

– Îți stă bine, Amelia.

Râse și sora ei.

– O să-l invit și pe Florian.

Inima lui Juliette tresări.

– O să-mi dea ocazia să îl cunosc mai bine, iar acesta e un lucru bun din moment ce el o să mă ajute să nasc.

Juliette putu doar să încuviințeze și nu dezvoltă subiectul. În schimb, Amelia începu să descrie cum fusese decorată camera copilului și de ce mai era nevoie pentru sosirea acestuia.

Juliette încercă să se concentreze la asta, dar odată ce fusese menționat Florian, îi fu aproape imposibil. Deoarece acum nu se putea gândi decât la cât de bine se simțise când o ținuse în brațe și la faptul că spera să simtă asta din nou.

Capitolul 11

– Pari distras.

Viola își înclină capul și îl privi pe Florian cu atenție.

Bărbatul o privi, conștient că femeia spusese ceva, dar nu știa ce anume.

– Iartă-mă, am multe pe cap.

Fusese sincer cu ea și îi spusese despre amenințarea pe care o primise. Doar era angajatoarea lui și merita să afle dacă exista ceva care îl distrăgea.

– Știu. Se întâmplă foarte multe în viața ta în momentul de față, zise Viola. Cum se simte unchiul tău?

– Cât de bine poate să se simtă un bărbat pe patul de moarte. Nu mai are mult. O săptămână, poate mai puțin. Sincer, nu pot fi sigur.

– Îmi pare rău. E dificil să pierzi oameni la care ții. Indiferent cât de pregătit crezi că ești și oricât de obișnuit ești să ai de-a face cu moartea. Florian...

– Te rog, nu. Prefer să nu vorbesc despre asta.

Urmă o scurtă pauză.

– Atunci despre ce ai vrea să vorbim? E clar că nu te interesează dacă primim sau nu ajutoare aici.

Despre asta vorbiseră?

– Iartă-mă! Mintea mea e ocupată cu găsirea soluțiilor pentru epidemia de tifos. Cum trei oameni au murit de la întâlnirea comitetului și alți zece au simptome, putem spune că se extinde rapid. Trebuie s-o limităm cât mai urgent, iar pentru asta trebuie să mă concentrez.

Nu vru să pară iritat, dar, la naiba, îi era greu să se controleze având în vedere situația.

Viola tăcu, ca și cum ar fi așteptat să vadă dacă Florian mai avea ceva de adăugat. Când el nu mai spuse nimic, întrebă curioasă:

– Și Lady Juliette?

Întregul lui corp reacționă la auzul acelui nume. Însă nu era doar un nume.

– Ce e cu ea?

– Îmi fac griji că o să-ți distragă atenția mai mult decât faptul că devii duce sau primești amenințări. Să nu crezi că nu am observat felul în care i-ai vorbit la ultima întâlnire. Căldura din cameră emana din acel colț.

– Nu fi absurdă!

– Nu te minți. Fii sincer!

Își încleștă pumnii când se uită la femeia care intrase într-o familie care o ura, o ridiculiza, o dădea la o parte. Însă, în loc să devină o victimă, așa cum ar fi vrut ei, folosise fondurile soțului ca să vindece bolnavii și să aline suferința. Viola pierduse atât de multe și, cu toate astea, continua să ofere.

– Nu e de mine, Viola.

– De ce?

– Știi foarte bine de ce.

Se ridică în picioare și avea palmele pe birou când se aplecă spre ea.

Postura lui intimidantă nu avu nici un efect asupra ducesei văduve.

– Nu ești vinovat pentru păcatele tatălui tău.

– Știu, Viola, dar să trag o femeie inocentă în viața mea ar fi nechibzuit.

– Vorbești despre ea ca și cum ar fi un copil, când e departe de a fi așa.

De parcă el nu ar fi fost conștient de asta! Felul în care se purtase în urmă cu două nopți și delicatul oftat de plăcere pe care îl scosese ca reacție la atingerea lui confirmară că era femeie. Însă asta nu făcea ca dorința pe care o simțea pentru ea să fie ceva potrivit.

– Are ocazia să se căsătorească cu cineva respectabil. Nu o să distrug asta.

– Și tu ești respectabil, iar în curând o să fii duce. Orice femeie ar fi norocoasă să te aibă.

Prima lui reacție fu un râs amar.

– Acum cine e absurd? Când Viola își încrucișă pur și simplu brațele la piept și îl provocă cu o privire fermă, Florian adăugă: Demonii mei o să-i distrugă sufletul, Viola. Tu mă consideri un bărbat

bun, pentru că am ales să devin doctor și pentru că mereu îmi amintesc jurământul pe care l-am făcut, de a-i ajuta pe cei care au nevoie. Dar uiți că motivul pentru care am făcut asta nu are legătură cu bunătatea.

Viola clătină din cap și se ridică.

– Asta e doar o poveste pe care ți-o spui pentru că insiști că nu meriți ceva mai bun. Dar nu ești Bartholomew. Ești propria ta persoană și ai dreptul la fericire.

– Pot spune același lucru despre tine.

Așa cum se așteptase, expresia ei se schimbă, iar Viola se întoarse spre ușă, ieșind din birou fără să privească în urmă. Vorbise despre soțul ei o singură dată în toți anii de când o cunoștea Florian. Întristat de gândul că femeia își dedicase viața numai spitalului, Florian oftă și se uită la ceasul de buzunar. Sora lui Lady Juliette și cumnatul ei, împreună cu ducele și ducesa de Coventry, îl invitaseră la cină în acea seară. Dacă se grăbea acasă, avea timp să se spele și să-și schimbe hainele înainte să meargă la ei.

Juliette bău din șampanie, în timp ce le asculta pe Amelia și pe Gabriella vorbind despre educația copiilor. Era mult mai interesantă discuția dintre Raphe și Coventry, care se aflau în cealaltă parte a camerei, deoarece vorbeau despre discursul pe care îl ținuse Florian în parlament în ziua anterioară. Doctorul subliniase simptomele tifosului, evoluția bolii și ce o putea opri.

Panica păru să apară printre oameni, ceea ce era de așteptat. Voiau să știe ce amenințare reprezenta boala pentru ei și familiile lor, dar Florian nu le putu răspunde. În schimb, le dădu niște sfaturi despre igienă, iar sugestia lui de a informa publicul fu bine primită.

Ușa de la salon se deschise, iar Jones, majordomul casei Coventry, intră.

– Domnul Florian Lowell a sosit.

Bărbatul făcu anunțul și se dădu la o parte, făcându-i loc lui Florian să intre.

Juliette îl privi în timp ce bărbatul făcu o plecăciune impecabilă și veni să salute pe toată lumea. Era îmbrăcat formal, așa cum fusese când dăduse peste el în grădina casei Brand. Se uită instinctiv spre sora ei, doar ca să o vadă pe Amelia privind-o cu o curiozitate crescândă.

Mai tulburată fu însă de fluturii pe care începu să îi simtă în stomac și de faptul evident că acum în încăpere erau un număr egal de bărbați și de femei. Juliette încercă să nu se gândească la asta, însă o parte ascunsă din ea, cea care se trezise în urmă cu câteva zile, când Florian o ținuse în brațe, voia să fie din nou aproape de el.

El se plecă în fața femeilor, iar ea se ridică în picioare, odată cu Amelia și Gabriella. Florian îi mulțumi solemn gazdei pentru invitație și își ceru scuze pentru întârziere, apoi o complimentă pe Gabriella pentru cât de bine arăta. Ambele doamne străluciră de plăcere și îi mulțumiră pentru bunăvoință.

– Te rog să mă scuzi, spuse Amelia, trebuie să vorbesc cu soțul meu. Vrei să mi te alături, Gabriella?

Un scurt răspuns afirmativ o lăsă pe Juliette singură cu Florian. Până la urmă, ar fi fost nepoliticos dacă ar fi plecat și ea. Așa că rămase, luptându-se cu tulburarea provocată de apropierea lui Florian.

Încet, Florian își întoarse privirea de un albastru întunecat spre ea, cu o asemenea intensitate încât se temu că putea începe să ardă.

– Lady Juliette.

Era o senzualitate stranie în felul în care îi pronunță numele. Sau poate că își imaginase asta.

– Florian.

Încercă să zâmbească, lucru pe care el nu îl făcu, însă intensitatea privirii lui o făcu să simtă că era singura femeie din lume. Inima îi tresări.

– Arăți... Își lăsă privirea să alunece peste ea fără jenă, gest ce îi înfioră pielea. Un mușchi tresări în obrazul lui drept. Arăți minunat!

– Mulțumesc.

Pentru o clipă, cei doi pur și simplu stătură acolo, uitându-se unul la altul, până când deveni stânjenitor, iar ea îi spuse repede:

– Și tu arăți... bine.

Cât de banal din partea ei! Închise ochii și își blestemă lipsa de pricepere în alegerea cuvintelor și puterea lui de a o tulbura.

– Milady?

Juliette deschise ochii și îl văzu privind-o cu curiozitate. Însă mai era ceva în ochii lui, ceva care semăna suspicios de mult cu amuzamentul. Îi încălzi sufletul și îi dădu speranță. Poate că într-o zi avea să îl audă râzând. Îl studie fascinată, surprinsă să îi vadă trăsăturile mai relaxate și chiar o licărire în ochi.

– Da? spuse ea în cele din urmă, deşi ştia că exitase.

Florian se apropie puţin mai mult, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un secret.

– Nu e nimic în neregulă cu a arăta bine. Mă străduiesc să fac asta cât de des posibil.

Buzele lui se arcuiră uşor.

Juliette se încruntă.

– Glumeşti?

Bărbatul îşi duse mâna la inimă şi afişă din nou o expresie serioasă.

– Nu aş îndrăzni.

Tocmai atunci, Amelia anunţă că era servită cina, iar Florian îi întinse braţul lui Juliette.

– Pot să te însoţesc în salon?

Ea încuviinţă, deoarece voia sa simtă din nou forţa lui, să savureze ocazia unei asemenea apropieri. Aşa că făcu un pas mai aproape, inima bătându-i cu putere în piept, şi îl luă de braţ. În timp ce deveni din ce în ce mai conştientă de simţurile ei, intensificate de parfumul masculin de lemn de santal şi de bergamotă, se întrebă cum ar fi fost să îl aibă alături pentru totdeauna.

Acest gând, deopotrivă uimitor şi înfricoşător, o făcu să se dezechilibreze. Florian o ajută să-şi revină şi o trase mai aproape. Atât de aproape, încât Juliette fu tentată să se aplece direct spre căldura pe care o emana el. Însă asta ar fi fost teribil de scandalos şi ar fi dezvăluit prea multe. În orice caz, acum erau la masă, iar Florian îi trăgea scaunul.

– Felicitări din nou pentru că ai devenit moştenitorul ducelui de Redding, spuse Coventry după ce li se umplură paharele cu vin tuturor şi fură servite primele feluri.

Florian înclină capul.

– Nimeni nu merită asta mai mult decât tine, adăugă Raphe.

Felul în care Florian se încordă şi strânse lingura de supă ca şi cum aceasta i-ar fi salvat viaţa fu observat de Juliette.

– Nu te consideri vrednic de asta? întrebă ea încet, în timp ce restul celor de la masă erau prinşi în conversaţie.

Florian se opri şi, pentru o clipă lungă, nu spuse nimic. Apoi puse lingura într-o parte şi se întinse după vin.

– Ai un spirit de observaţie foarte bun, îi zise el.

– Sunt atentă, replică ea râzând.

– Hm...

Bărbatul puse paharul pe masă și se dădu mai aproape, fără să observe ceilalți, dar destul ca ea să știe că fusese întrecută o limită.

– Poți să-mi spui ce vezi când te uiți la mine?

Era o provocare, una periculoasă, din fața căreia ar fi fost înțelept să se retragă. Deoarece felul în care vorbise dezvăluia un lucru clar: voia ceva de la ea, ceva ce nu avea de-a face cu întrebarea pe care tocmai o pusese.

Tânăra își linse buzele și îl analiză pe bărbatul de care era atrasă.

– Pot să fiu complet sinceră?

Juliette observă încruntătura de pe chipul lui și aproape că se așteptă ca el să-i spună să uite de întrebarea lui. Însă Florian încuviință scurt.

– Bineînțeles.

După o clipă în care își adună gândurile, Juliette continuă:

– Viața ta e lipsită de plăcere și de fericire. Zâmbești rareori și nu te-am văzut niciodată abandonându-te unui zâmbet, ceea ce mă îndeamnă să-ți tot dau ghionturi până când o s-o faci. Când buzele lui tresăriră, inima ei bătu cu putere. Tușind pentru a-și ascunde reacția, ea adăugă: Ești un bărbat și un doctor extraordinar, dar niciodată nu te mândrești cu realizările tale. Le tratezi ca și cum ar fi unele obișnuite, chiar dacă lucrurile nu stau așa. Îi susținu privirea, ochii lui albaștri atrăgând-o în profunzimile lor. Mă întreb de ce faci asta și ajung la concluzia că ți s-a întâmplat ceva în trecut, ceva care ți-a afectat atât de mult părerea despre tine, încât lumina interioară aproape că a fost stinsă. Nu știu ce anume, dar trebuie să fi fost extrem de important dacă te-a influențat așa mult.

– Așa e.

Cei doi fură distrași de servitorii care puseră pe farfurii carne de vânat, piure și morcovi caramelizați. Juliette mâncă încet, gândindu-se ce să spună. Nu dorise să critice ori să fie băgăcioasă, însă simți că tocmai asta făcuse.

După ce luă o gură de vin, îi acordă lui Florian din nou toată atenția ei.

– Ești foarte dedicat și loial. Ai demonstrat asta prin felul în care ai ajutat-o pe Viola să conducă St. Agatha, atenția pe care le-o oferi

pacienților tăi și demnitatea cu care ai acceptat moștenirea unchiului tău.

– Încerc doar să fac ce e mai bine.

– Admir asta. Mai ales abilitatea ta de a ști care e cea mai bună opțiune.

– Nu e dificil. Pur și simplu pun în balanță toate variantele posibile și aleg drumul care duce la cea mai favorabilă.

Juliette îl privi și clătină din cap.

– Poate că pentru tine e ușor să faci asta, dar pentru mine nu e. Eu fac ce îmi spune inima.

– Probabil pentru că lași anumite lucruri să-ți întunece judecata. Dacă le înlături, o să vezi mai clar.

Ea alese să îl contrazică, deși nu era de acord. Ar fi fost nevoie de un efort deosebit ca să fie atât de obiectivă, și chiar și atunci se îndoia că ar fi fost posibil.

Terminară felul principal, fu turnat vinul dulce și adus desertul – prăjituri glazurate și marțipan în formă de fructe. Juliette mușcă o bucată și scoase imediat un sunet de plăcere.

Fu nevoie de multă stăpânire de sine din partea lui Florian ca să nu se întindă și să o atingă. Dumnezeule, femeia era tentantă! Se întrebă dacă era conștientă de asta, de cât de seducătoare arăta în timp ce își mânca prăjitura. Rochia ei din acea seară era castă, dezvăluia mai puține decât cele în care o văzuse la baluri, iar asta îl atâța și mai mult. Fanteziile obraznice pe care le provoca, să dea materialul la o parte, de preferat cu dinții, ca să-i dezvăluie sânii, începeau să-i provoace o durere fizică.

Nu ar fi trebuit, după tot ce îi spusese Juliette. Agerimea cu care observase că un lucru important îi influențase viața ar fi trebuit să alunge gândurile erotice legate de ea. Ar fi trebuit să provoace aceeași ură de sine pe care o simțea de fiecare dată când era creată o legătură între el și Bartholomew.

Dar nu se întâmplă asta. Nu de data asta. Observația ei i se părușe mai degrabă fascinantă.

Florian îi inhală parfumul și își dădu seama că nu mai putea suporta. Trebuia să afle.

– Cu ce parfum te-ai dat?

Ea se strădui să-și înghită mâncarea ca să poată răspunde, făcând ochii mari. Poate din cauza felului în care Florian pusese întrebarea, șoptind-o ca și cum ar fi fost interzis să-i răspundă.

Privirea lui coborî spre buzele ei, acum întredeschise și tremurând ușor. O dorință incredibil de puternică îi alergă din nou prin vene fără vreo avertizare, iar în acel moment singurul lucru la care se gândi fu cât de mult își dorea să o sărute.

Oricât de atrăgător era acel gând, își dădu seama că era periculos și se lăsă ușor pe spate. Încercând să se controleze, o privi cu o expresie goală și îi așteptă răspunsul.

– Bujori, îi zise ea simplu. Îi aveam în grădină când eram copil. Mereu mi-a plăcut parfumul lor.

– Înțeleg de ce. Vocea lui era lipsită din nou de orice urmă de intimitate, lucru pentru care fu recunoscător. E un parfum foarte plăcut. Cum nu știa ce să mai spună despre asta fără să se simtă din nou plin de dorință, se întoarse la un subiect mult mai confortabil, adăugând: Dacă ai terminat de citit *Medicina de familie* și ești interesată de subiect, îți pot împrumuta și alte cărți.

– Am găsit în bibliotecă un exemplar din *O perspectivă asupra teoriei în medicină* de James Gregory, așa că în ultimele zile asta am citit.

– Gregory e un doctor bun. Am avut onoarea să-l întâlnesc o dată.

– Având în vedere ce am citit până acum, ideile lui seamănă cu ale lui Buchan în ceea ce privește igiena, dar ce mi s-a părut cel mai interesant a fost menționarea mâncării proaste și a băuturii drept cauză a bolilor. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva din acest motiv mă îmbolnăveam mereu când locuiam în St. Giles.

Florian se gândi la asta. Interesul ei față de textele medicale și faptul că citise nu numai cartea pe care i-o împrumutase, ci căutase singură materiale în plus îi dădeau o satisfacție enormă.

– E posibil, având în vedere ce bine te-ai simțit de când te-ai mutat în Mayfair.

– Mâncarea de aici e mult mai bună decât supa pe care ne-o permiteam înainte. Nu că mă plâng, adăugă ea, uitându-se repede la Amelia și Raphe. Fratele și sora mea au făcut ce au putut ei mai bine ca să aibă grijă de noi.

Regretul cu care spuse ultima parte nu putu fi trecut cu vederea. Înțelegând ce voia să spună, Florian o liniști:

– Erai un copil. Era datoria lor să facă asta, iar datoria ta era să le permiți să o facă.

– Știu.

Dar era limpede că nu-i plăcea.

– Acum că ești mai mare și constituția ta s-a înzdrăvenit, ai ocazia să faci mult bine. Faptul că citești aceste cărți și te educi cât poți de mult în legătură cu problema în care ai ales să te implici e un început excelent.

Ochii i se aprinseră de plăcere, iar Florian nu ar fi putut să-și mute privirea de la ei nici dacă i-ar fi dat cineva un milion de lire.

– Mi-ai spus că sunt vrednic de admirație, zise el, dar și tu ești. Eforturile pe care le faci ca să-i ajuți pe cei nevoiași sunt impresionante.

Ea păru surprinsă și roși.

– Mulțumesc. Am făcut tot ce am putut ca evenimentul de strângere de fonduri de mâine să aibă un succes cât mai mare, dar încă îmi fac griji că totuși ceva o să meargă prost.

– Cum ar fi?

– Nu știu, dar am emoții.

Ea își mută privirea cu timiditate, gest care pe el îl făcu să aibă o inexplicabilă dorință de a o proteja.

– E atât de important pentru mine să fie un succes! Habar n-ai cât de greu a fost să îi conving pe cei de la magazine să ofere premii. Și nici unul dintre domnii cu care am vorbit nu a fost dispus să ofere dansuri, nici măcar o plimbare în parc. Unii chiar au râs când au auzit sugestia mea.

– Relaxează-te, milady. Inspiră adânc! Nu am nici o îndoială că acest eveniment o să fie un triumf.

Dorința de a o lua de mână era tentantă, însă Florian se luptă să nu o facă. Atracția pe care o simțea față de ea era un instinct masculin primar, pe care probabil îl trezea în majoritatea bărbaților. Însă acea nevoie de a o alina și de a o face să se simtă în siguranță era cu totul altceva. Era ceva *periculos*.

Capitolul 12

După cină, bărbații se strânseră în bibliotecă la un pahar, în timp ce femeile băură ceai în salon. Deși discuția care începu era interesantă, despre responsabilitatea față de rândași, capitol la care Florian devenise expert din moment ce nu avea de gând să lase totul pe mâinile altcuiva, cum îi sugerase unchiul său, nu putea să se concentreze. Ochii căprui și pletele blonde îi ocupau mintea și se simți ușurat când veni momentul să se reîntâlnească cu doamnele în camera de muzică. Florian evită să se așeze în partea în care stătea Lady Juliette. Dacă s-ar fi apropiat, nu ar fi făcut decât să atragă atenția și să îi facă pe toți să creadă că era interesat de ea.

Așa că se așeză în apropierea ușii. Era locul perfect, deoarece îi permitea să o privească discret, în timp ce se bucura de vocea ducesei de Huntley, care cânta. Florian observa că soțul acesteia o privea cu adorație. Era limpede că uniunea lor era una fericită și că se iubeau foarte mult, lucru care îl făcu pe Florian să fie din nou atent la Lady Juliette.

Aceasta vorbea cu sora ei și cu Coventry, iar zâmbetele ei ocazionale și râsetele îi provocară o durere în suflet când își dădu seama că voia totul numai pentru el.

Privirile li se întâlniră, iar în clipa următoare, ea se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre el ca Thisbe atrasă de Pyramus. Și ei formaseră o pereche imposibilă, suferind morți tragice din cauza iubirii lor. Nu era un lucru chiar încurajator, dacă făcea o analogie.

Florian se ridică și o așteptă.

– Dacă preferi să stai singur, spune-mi și nu o să te mai deranjez, zise ea și aruncă o privire spre cele două scaune goale cu o masă mică și rotundă între ele.

– Dimpotrivă. Bărbatul arătă spre unul din scaune. Compania ta o să fie apreciată.

În loc să se aşeze, Juliette rămase unde era. Ba chiar făcu un pas mai aproape, iar el simţi o mare de fiori în piept.

– Ar fi potrivit să spun că suntem prieteni?

Inima lui bătu cu putere, ca răspuns la dulceaţa cu care îi pusese întrebarea.

– Bineînţeles.

Ea încuviinţă uşor.

– Bine. Se aşează pe scaun, aşteptând ca el să facă la fel. Sunt încântată să ştiu că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Licărul de amuzament din ochii ei îl făcu să zâmbească, lucru care pe el îl făcu să simtă o tensiune neobişnuită a unor muşchi nefolosiţi, iar pe ea o făcu să se holbeze. Asta îl determină să râdă, ceea ce era şi mai ciudat, însă expresia ei era prea amuzantă ca să provoace altă reacţie.

Lady Juliette începu şi ea să râdă.

– Ar trebui să-ţi dai voie să zâmbeşti mai des, Florian.

Trăsăturile bărbatului reveniră la seriozitatea obişnuită.

– Nu prea am motive să zâmbesc, milady. Durerea mă urmează oriunde merg.

– Sigur trebuie să găseşti bucurie în uşurarea durerii pacienţilor tăi, salvarea vieţilor şi aducerea unor noi vieţi pe lume.

– Bineînţeles, dar clipa în care permit unor asemenea emoţii să mă invadeze e ucisă de mâna inevitabilă a morţii.

Şi de amintirea faptului că era un impostor.

– Îmi pare rău. Niciodată nu m-am gândit că profesia ta e aşa de dificilă, că îţi răpeşte atâtea lucruri.

Lui Florian nu îi plăcu tonul deprimant al conversaţiei lor, aşa că făcu un efort să îl schimbe, încercând să o cunoască mai bine.

– În afară de atenţia pe care o dai medicinei zilele astea, ce altceva te interesează?

Ea îşi puse mâinile în poală şi se întoarse ca să îl vadă mai bine.

– Mereu mi-a plăcut să citesc. Când am crescut, cărţile erau deseori singurii mei tovarăşi. Iar cum Raphe le tot schimba, mereu erau disponibile unele noi. Ne-a obligat să citim lucruri la care altfel nu ne-am fi gândit, cum ar fi un discurs despre pescuitul mediteranean. Expresia ei deveni gânditoare şi îşi muşcă buza, după care clătină din cap şi spuse: Presupun că o să-mi fie de folos dacă o să mă mut vreodată în Spania.

Pentru a doua oară în acea seară, Florian își dădu seama că zâmbea. Nu din politețe, ci pentru că se simțea bine. Efectul pe care ea îl avea asupra lui era dincolo de cel carnal. Îi făcea să-și dorească genul de fericire la care crezuse că nu putea avea acces. Iar acum își dădu seama că o putea avea atât timp cât o ținea pe Juliette aproape, iar asta fu o revelație uimitoare, una la care nu putea să se gândească prea mult în prezent.

Așa că alungă acel gând și o întrebă:

– Și dintre toate aceste cărți, care sunt preferatele tale?

Un zâmbet discret îi lumină ochii, ca și cum ar fi aprins o mie de lumânări.

– *Poeme diverse* a lui Andrew Marvell.

Inima lui Florian se opri sau cel puțin asta fu senzația. Logica nega o asemenea posibilitate, fiindcă știa că încă trăia.

– Serios?

Câte lucruri puteau avea în comun?

– Pur și simplu ador *Amantei timide*. Ai citit-o cumva?

Dacă în urmă cu două săptămâni i-ar fi spus cineva că urma să descopere că avea mai multe în comun cu Lady Juliette decât cu oricine altcineva în lume, ar fi zis că acea persoană e nesăbuită. Și, cu toate astea, tânăra studia oamenii cu același spirit de observație tăios ca al lui, era avidă după informații cu o tenacitate neiertătoare, se lupta pentru ce credea și îi plăcea Andrew Marvell. Cine ar fi crezut?

Incapabil să reziste, Florian recită din memorie.

– *Dacă am avea o lume îndeajuns de mare și timp, această sfială, lady, nu ar fi o crimă.*

Cuvintele lui fură șoptite pe notele muzicale ale pianului, pe o voce atât de joasă, încât nimeni nu le auzi, cu excepția lui Lady Juliette.

– *Ne-am așeza și ne-am gândi încotro să mergem și să ne petrecem ziua lungă a iubirii*, continuă ea.

Făcu o pauză, privirile li se intersectară, iar ea își dădu după ureche o șuviță rebelă de păr.

Florian se strădui să respire. Simți că ea i se adresase direct, în loc să recite versul pe care îl cunoștea așa de bine. Se gândi să alunge stânjeneala care o cuprinse și spuse:

– E o poezie minunată, plină de imagini vii și metafore perfecte. Mi-a plăcut din clipa în care am citit-o în primul an la Eton. De obicei,

prefer poezia, nu proza, datorită talentului de care e nevoie ca să redai un gând clar, un concept sau o emoție în limitele unei structuri predeterminate. Cred că e mai dificil decât să scrii un roman. Oricum, e limpede că eu nu mă pricep.

Juliette zâmbi.

– Deci ai încercat?

Bărbatul ridică din umeri, nu tocmai nerăbdător să discute despre eșecurile lui poetice.

– În tinerețe, dar mi-am dat seama repede că e mai bine să mă concentrez asupra altor lucruri și să las poeziile poeților.

– Așa a fost experiența mea cu pictura. Îmi place, deoarece e foarte liniștitor să pictezi, dar nu pot să zic că am vreun talent.

– Atunci pictează numai pentru bucuria care ți-o aduce și uită de restul! Nu contează cât de bună ești la pictat, de vreme ce ai găsit altă vocație la care excelezi.

Îl privi consternată.

– Mă flatezi, domnule.

– Doar spun adevărul.

Plăcerea îi îmblânzi trăsăturile lui Lady Juliette, în timp ce lumina difuză a lămpii dintre ei aruncă o strălucire minunată pe obrajii ei. Dacă ar fi fost surprinsă pe un șevalet, ar fi semănat cu un tablou de-al lui Adam de Coster. Din păcate însă, numai ochiul minții lui avea să-i picteze înfățișarea, și nu etern, precum merita.

Juliette își înclină capul și își mișcă buzele, animându-și expresia și risipind tabloul imaginat de el.

– Pari adâncit în gânduri, îi zise ea.

O descriere interesantă a stării lui din acea clipă.

Bărbatul dădu din cap și se lăsă pe scaun, privind-o cu coada ochiului.

– Era cât pe ce să nu vin în seara asta. Sunt multe lucruri de care trebuie să mă ocup, iar cina cu prietenii pare o inutilă distragere a atenției.

– Mai mult decât participarea la baluri?

El tresări.

– Evenimentele sociale pot aduce donații în plus. Niciodată nu merg pentru propriul meu divertisment.

– Atunci de ce ai făcut o excepție în seara asta?

Ea nu se mai uită la el, concentrându-se asupra familiei, care se afla în partea cealaltă a camerei. Florian se întrebă cât de sincer ar fi trebuit să fie, cât să dezvăluie. Dacă i-ar fi spus că era acolo pentru ea, Juliette s-ar fi întrebat probabil care erau intenţiile lui, şi pe bună dreptate. Dacă nu voia să o curteze ori să o ia de nevastă, nu ar fi trebuit să o încurajeze în acea direcţie. Prin urmare, răspunse:

- Mereu am fost precaut, milady. Mă tem că adevărul ar putea scoate la iveală lucruri care ar trebui lăsate în pace.

- Înţeleg.

Oare chiar înţelegea? Nu-şi putea da seama.

- Se face târziu.

Era timpul să pună distanţă între ei. Deja spusese prea multe, exprimase prea multe emoţii, îşi permisese s-o atingă. Se ridică, făcu o plecăciune în faţa ei, apoi se îndreptă spre gazde, să le mulţumească pentru o seară minunată. Singurul lui regret când plecă fu să o vadă pe Lady Juliette privindu-l ca şi cum absenţa lui avea să-i provoace durere.

Fusese fermecător. Minunat de fermecător. Şi răsese, chiar dacă numai puţin. Însă asta îi dăduse speranţă şi trezise în ea o căldură care rămăsese mult după plecarea lui. Mergând spre casă cu Raphe şi Gabriella în trăsura Huntley, Juliette îşi aminti conversaţia. Un zâmbet îi atinse buzele când se gândi la complimentele lui, iar căldura îi cuprinse obrajii când îşi aminti poezia pe care o recitaseră. Anumite părţi erau îndrăzneţe, precum pomenirea sânilor şi a dorinţei ori sugestia că era mai bine să se lase pradă dorinţei înainte să treacă momentul. Aşa că Juliette se bucură că el nu continuase de unde se oprise ea, deoarece asta probabil i-ar fi făcut faţa să ia foc.

- Ai vorbit destul de mult cu Florian în seara asta.

Remarca lui Raphe îi alungă gândurile şi o readuse în prezent.

- Îmi place compania lui.

- Serios?

Juliette îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

- Da, Raphe. E un bărbat inteligent, prin urmare mai mult decât capabil să-mi trezească interesul.

- Hm...

- Mi s-a părut sau l-am auzit râzând la un moment dat? întrebă Gabriella.

– Florian a râs? întrebă Raphe înainte ca Juliette să răspundă. Imposibil. Bărbatul are expresia unei statui de marmură.

– Ba nu, replică Juliette. Ceva din interiorul ei se revoltă la auzul unei descrieri așa de seci a unui bărbat complex. Deși e serios în majoritatea timpului, exprimă mai multă emoție decât ar putea s-o facă vreodată marmura.

Gabriella și Raphe o priviră tăcuți, iar Raphe spuse încet:

– Studierea lui e cu siguranță fascinantă.

– Nu, răspunse ea. Fac la fel ca majoritatea oamenilor când vorbesc. Mă uit la persoana cu care discut. Dacă ar fi să descriu expresia altcuiva, aș face-o cu la fel de mult fler.

– Nu am nici o îndoială, șopti Raphe.

Privirea lui se opri asupra lui Juliette pentru câteva secunde, după care se uită în altă parte și schimbă subiectul, vorbind despre un meci de box la care voia să meargă săptămâna următoare.

Juliette respiră ușurată, recunoscătoare că nu mai era în centrul atenției. Îi acordase mai multă atenție lui Florian decât o făcuse cu oricine altcineva. Iar interesul pe care îl avea față de el era bazat pe respect, admirație și un număr surprinzător de interese comune. Asta se întâmpla și datorită felului în care o făcea să se simtă, acelei dorințe de a se apropia de el. Nu-și putea explica acest lucru, doar că era ceva dincolo de fizic și intelect. Exista adânc în sufletul ei și, Dumnezeu s-o ajute, refuza să fie negat.

De asemenea, o împiedica să se gândească la altceva, distrăgându-i atenția de la ce spuneau Gabriella și Raphe. Cu fiecare secundă care trecea, gândurile ei erau mai adânci. O urmăriră până acasă, în patul ei, invadându-i mintea până când deveni neliniștită.

– Florian.

Îi șopti numele în întuneric, în timp ce savura sărutul pe care i-l dădu în mintea ei. Scântei i se aprinseră pe piele când se gândi la acel moment perfect, iar căldura îi umplu venele când el o trase în brațe.

– Juliette, și-l imagină ea șoptindu-i la ureche în timp ce o ținea strâns.

Își imagină mâna plimbându-i-se pe șold și forța cu care o ținea.

Cu un oftat de plăcere, își lăsă cele mai intime dorințe să iasă la suprafață, după care îl urmă pe tărâmul viselor, unde o așteptau și mai multe săruturi și mângâieri.

•

Bartholomew se rezemă de şemineu şi se aplecă în faţă, lăsând ca toată căldura flăcărilor să îi sărute pieptul gol.

–Zi-mi că ai aflat slăbiciunea fiului meu, îi spuse el domnului Smith, care stătea cu câţiva paşi în spate.

– E mai greu decât anticipasem, răspunse domnul Smith. Hotărârea cu care se aruncă în muncă e aproape obsesivă. Din ce am văzut, o face în mare parte din obligaţie.

– Cu alte cuvinte, distrugerea carierei nu o să-i provoace suferinţă.

– Ba da, dar nu la nivelul la care vrei. Pentru asta, trebuie să ţinteşti spre ceva ce iubeşte mai mult decât însăşi viaţa. Asta o să fie dificil, deoarece Florian nu lasă pe nimeni destul de aproape ca să-i fure inima.

Bartholomew se întoarse şi se uită la cele două femei goale care se mângâiau în patul lui. Aşteptase cu nerăbdare să-şi satisfacă nevoile cu trupurile lor tinere şi ademenitoare, însă acum trebuia să aştepte.

– Plecaţi, le zise, cele două ieşind imediat din cameră, iar zâmbetele cu subînţeles pe care i le aruncară îl încurajară să termine cât mai repede conversaţia cu domnul Smith.

– Cum rămâne cu ducesa văduvă de Tremaine? Am auzit zvonuri că o place.

– Nu e încă limpede dacă aşa stau lucrurile. Oricum, interacţiunea dintre ei nu sugerează ceva mai mult decât prietenie şi parteneriat profesional. Vorbeşte cu ea în mod regulat, probabil i se destăinuie, dar nu ar fi distrus dacă ar pierde-o. Pe de altă parte, mama lui poate...

– Nu, nu o s-o bagi pe Claire în asta.

Nu pentru că ar fi ţinut în mod special la ea, ci pentru că povestea lor născuse o legătură specială. Era mama copilului lui şi nu greşise cu nimic. Ba chiar făcuse exact ce dorise el, chiar dacă susţinuse că doar voia să-şi salveze fiul.

– Atunci poate că ar trebui să te răzgândeşti şi să nu mai fie ţinta ta, şopti domnul Smith.

Bartholomew tresări.

– Nu. Chiar dacă e sângele meu, Florian m-a trădat. A adus legea asupra mea şi mi-a negat şansa de a ocupa teritoriul lui Guthrie.

– Cel puţin ai acum ocazia să o faci.

– Da, dar nu câtă vreme îmi stă Florian în cale. Dacă oprește extinderea tifosului și îi salvează pe oamenii din St. Giles de la moarte, o să fie foarte dificil să obțin acea zonă.

– Deci ce propui să facem?

Bartholomew vorbi fără să gândească.

– E timpul să-l distrugem pe Florian înainte să încerce din nou să mă distrugă.

– Lady Armswell probabil o să te vâneze chiar ea dacă te atingi de un fir din părul lui.

– Nu mi se pare deloc neplăcut. La un moment dat, furia față de mine s-a transformat în pasiune intensă. Poate că o să se întâmple din nou asta.

– Asta vrei?

Bartholomew ridică din umeri.

– Nu-mi displace ideea.

– Atunci poate că ar trebui să reiei legătura cu ea. Dacă află Florian, informația asta probabil l-ar înnebuni.

– Nu am nici o îndoială, dar atunci nu ar fi singurul cu care aș avea de-a face. Chiar dacă Armswell e slab, Lowell nu e. Nu sunt sigur că vreau să-i trezesc furia. Află altceva despre Florian. Trebuie să existe ceva ce nu ai descoperit. Iar între timp, trimite-le pe gemene înapoi. Toată vorbăria asta despre Claire mi-a făcut poftă de puțin sport în pat.

Capitolul 13

Grăbindu-se de la masă la masă, Juliette puse câte un trandafir din mătase pe fiecare farfurie și se asigură că trandafirii adevărați din centrul meselor arătau cât mai proaspăt posibil.

– Cred că trebuie să le schimbăm pe astea, îi spuse lui Vivien, care era ocupată să aranjeze coșurile cu cadouri pe o masă lungă. Juliette rupse câteva petale ofilite și făcu un pas în spate, ca să-și admire munca.

– Nu contează, am rezolvat problema.

Vivien puse o cutie mare legată cu fundă lângă un teanc de cartonașe.

– Juliette, relaxează-te! Totul arată perfect.

– Poate, încuviință Juliette, dar voia să se asigure de asta.

Până la urmă, era primul eveniment pe care îl găzduia și, cum unii oameni tot nu erau convinși de locul ei în societate, voia să impresioneze. Mai ales că era sigură că mulți nu credeau că poate face o treabă bună.

O sută de invitați erau așteptați să vină în mai puțin de o jumătate de oră și, deși familia ei avea să se afle acolo ca să-i ofere susținere, tot avea emoții și tremura din cauza nerăbdării.

Și nu se calmă când primii oameni intrară pe ușă. Ba dimpotrivă.

– Te descurci bine, șopti Raphe.

Cum era casa lui, el și Gabriella o ajutau să întâmpine pe toată lumea, ceea ce era o ușurare. Gândul că ar fi făcut asta singură...

– Abia aștept licitația pentru valsul cu Florian, spuse o femeie în vârstă care trecu de Juliette și intră în sala de bal, unde erau aranjate mesele.

Prietena ei adăugă:

– E partea cea mai bună în întreaga situație. Dar ai grijă, am de gând să licitez mai mult decât tine!

Juliette mormăi. Poate că greşise oferind un asemenea premiu. Făcuse asta cu cele mai bune intenţii, dar, din ce văzuse, ameninţa să devină lipsit de gust. Supărată din cauza acestei posibilităţi, se întrebă dacă trebuia să retragă valsul cu Florian. Încă avea timp. Doar că menţionase asta pe invitaţii, pentru a le încuraja pe femei. La fel cum promisiunea obţinerii unui coniac ce fusese al lui Napoleon trebuia să atragă bărbaţii.

Judecând după prezenţă, funcţionase, dar cu ce preţ?

– Trebuie să recunosc, sunt impresionat, spuse Florian când sosi şi o însoţi în sala de bal.

Oamenii se întoarseră să-i privească – ori să-l privească – şi începură să şuşotească.

– Nu trebuie să faci asta, spuse ea jenată.

Florian îşi încleştă maxilarul când le studie pe femeile care veniseră pentru şansa de a obţine un dans cu el. Dar apoi o privi pe Juliette şi îi zâmbi.

– E un preţ mic, dacă înseamnă că o să ne permitem o carantină potrivită. Zâmbetul îi dispăru. Fondurile tale au fost deja folosite pentru clinica pe care am deschis-o şi pentru tratarea pacienţilor de la spital. Fondurile suplimentare pe care o să le strângi azi sunt bine-venite.

Alinată de dorinţa lui de a ajuta, Juliette lăsă grijile la o parte şi îl conduse la masă. Amelia, Coventry, Raphe şi Gabriella ocupau deja restul locurilor, împreună cu Lady Everly.

Înainte ca Juliette să se întoarcă, Amelia o prinse de mână.

– Noroc! îi şopti. Ştiu că o să ai succes.

Sperând că aşa urma să fie, Juliette se îndreptă spre locul unde stătea Vivien. Cele două aşteptară ca servitorii să ofere ceai şi alte băuturi. Conversaţia umplu aerul, ca un roi de albine care zbura deasupra stupului. Juliette era neliniştită. Inima începu să-i bată cu putere şi inspiră adânc pentru a-şi linişti emoţiile.

– Eşti pregătită? o întrebă Vivien când păru că toţi invitaţii îşi primiră băuturile.

– Nu. Dar cu cât încep mai repede, cu atât o să se termine mai iute.

Vivien zâmbi.

– Uită-te la o singură persoană şi ignoră-i pe ceilalţi! Eu asta fac mereu.

Juliette se uită la mesele din cameră și privirea i se opri instinctiv la bărbatul a cărui atitudine serioasă era o ancoră bine-venită. Îi vorbi lui, sunetul vocii ei făcând liniște în cameră.

– Bun venit, doamnelor și domnilor! Așa cum știți, viețile vecinilor noștri sunt amenințate de o boală groaznică, iar fondurile pentru a-i ajuta sunt prea puține pentru a schimba ceva. Îi aruncă o privire lui Vivien, care o încurajă să continue. Relaxându-se puțin, Juliette se întoarse din nou spre mulțime, inspectând camera să vadă ce efect produsese. De aceea v-am invitat azi aici. Prezența voastră este o mărturie a bunătății voastre și a dorinței de a-i ajuta pe cei care au nevoie. Făcu un semn către masa din spatele ei. Avem douăzeci de donații minunate, care vor fi scoase la licitație azi. Doamnelor și domnilor, vă încurajez să oferiți cât de mult puteți și să faceți asta știind că banii voștri vor fi cheltuiți pentru cei care au nevoie de ei. Pentru început, ofer două cărți scrise de Benjamin Franklin, donate de The Book Company. E vorba de autobiografia lui și *Poor Richard's Almanac*. Cea din urmă e semnată chiar de autor, cele două opere având o valoare estimată la 100 de lire. Juliette inspiră adânc înainte să întrebe: Vrea cineva să ofere 110?

Mâinile începură să se ridice, ridicând prețul de licitație. Pulsul lui Juliette o luă razna, crescând când cineva strigă:

– 250!

– 300!

Copleșită de răspunsul pozitiv, Juliette ascultă uimită în timp ce prețul ajunse la 480 de lire, moment când licitația fu câștigată de Lord Yates. Acesta îi făcu cu ochiul când se așeză la loc, atitudinea lui binevoitoare arătând că nu-i purta ranchiună.

Recunoscătoare, îi mulțumi cu un zâmbet și trecu la următorul obiect. Rochia de mătase de la Madame Lizette ajunse la 200 de lire, iar o tabacheră cu perle aduse 230 de lire.

Coșurile cu daruri avură mai puțin succes. Conținând săpunuri și parfumuri, majoritatea fură vândute cu 50 de lire, cu excepția unuia cu un cățeluș în el, care fu câștigat de baronul Hawthorne pentru 600 de lire.

– Am căutat un ogar exact ca acesta! exclamă el entuziasmat. Îmi amintește de cel pe care l-am avut când eram mic. Are exact aceeași culoare.

Juliette zâmbi când ridică sticla de coniac. Camera se cufundă în tăcere, apoi vorbi Lord Wilmington.

– O să încep licitația de la 500 de lire, dacă e acceptabil pentru tine.

Mâinile lui Juliette începură să tremure când auzi prețul incredibil sugerat de bărbat. Temându-se că putea scăpa sticla, o puse cu atenție deoparte și încuviință.

– Da, e mai mult decât rezonabil.

Avusese de gând să înceapă de la 200.

– O să dau 600, strigă alt domn.

Entuziasmul crescu în timp ce vocile strigau, ridicând prețul până când Juliette simți cum o ia amețeala. Ajunseră la 1 000 de lire! Se uită la Vivien, care părea la fel de șocată ca ea.

Abia când prețul ajunse la 1 500 mai slăbiră vocile și participară mai puțini oameni. În cele din urmă, sticla se duse la Wilmington, care licită 1 600 de lire pe ea.

Juliette clipi, surprinsă de ceea ce se întâmplase. Se uită la biletul de pe masă care promitea un dans cu Florian. Ezită, însă îl ridică, pieptul strângându-i plămânii în timp ce se întrebă care dintre acele femei avea să danseze cu el. Și nu orice dans, ci un vals. Inima îi bătu cu o disperare aproape absurdă. Doar nu era logodnicul ei, ci pur și simplu un prieten, poate un coleg, deci era ridicol să o deranjeze ideea că ar putea valsa cu altcineva. Și, cu toate astea, știa cum era să fie ținută în brațele lui, iar ideea de a împărți acea experiență cu altă femeie rupse ceva în ea.

Se lăsă tăcerea în timp ce toată lumea aștepta ca ea să spună ceva. Trebuia s-o facă. Bineînțeles că trebuia. Florian îi spusese asta. Spitalul avea nevoie de fonduri. Nu putea fi egoistă.

Juliette se îndreptă de spate și se hotărî că putea face asta.

– Așa cum domnii au fost nerăbdători să liciteze pentru coniac, cred că sunt multe doamne care vor să liciteze pentru ocazia rară de a valsa cu Florian, viitorul duce de Redding.

Se auziră șușoteli, iar Juliette strânse mai tare biletul în mâini.

– La fel ca în cazul coniacului, propun să începem licitația tot de la 500 de lire.

O auzi pe Vivien icnind și se uită la ea.

– Ce faci? întrebă aceasta.

Juliette nu era sigură, însă se gândise că o sumă destul de mare avea să descurajeze femeile să liciteze, iar asta era ca și cum le-ar fi spus că valsul nu era disponibil.

Disperată să-și calmeze emoțiile, își căută ancora și îi găsi privirea lui Florian, fixată asupra ei. Tresărirea din stomac, care dispăruse de ceva timp, se întoarse cu forță, lăsând-o fără aer.

– 550, spuse cineva.

Vivien icni din nou, ca și Juliette, care își mută atenția de la Florian spre persoana care vorbise. Era femeia mai în vârstă, care îi spusese prietenei ei că avea de gând să câștige.

– 550 de lire, repetă Juliette, în caz că era cineva care nu auzise asta.

– 560, spuse o doamnă din capătul celălalt al camerei.

Juliette o recunoscu – era una dintre debutantele pe care le văzuse în camera de toaletă a doamnelor, la balul Hawthorne.

– 570, zise femeia mai în vârstă.

Prietena ei adăugă încă 10, apoi se implicară și alte femei, urcând prețul din ce în ce mai sus, până când depășii 1 000.

Era foarte ciudat să se simtă fericită și îngrozită în același timp.

– E incredibil! spuse Vivien când se ridică miza cu încă 100 de lire.

Juliette era de acord. Se uită la Florian și văzu că era la fel de nedumerit. Apoi privirea ei o surprinse pe Amelia înainte ca aceasta să îi șoptească ceva soțului ei. Coventry se încruntă, ezită o clipă, după care încuviință.

– 2 000 de lire, spuse Amelia.

Juliette nu mai putu să respire. Amelia își pierduse mințile?

Se așternu tăcerea, reflectând confuzia celor prezenți. Apoi cineva spuse:

– Nu poate să facă asta. Nu e corect!

– Ducesa e deja căsătorită. Ce nevoie are ea de un vals cu Florian?

Începură șușoteli de dezaprobare, reduse la tăcere de o singură replică.

– 2 500!

Era din nou femeia în vârstă, vocea ei auzindu-se tare și clar.

Juliette se rezemă de marginea mesei. Biletul îi tremura în mână la unison cu bătăile inimii.

Dacă ar fi avut banii necesari, ar fi fost fericită să-i dea...

– 3 000, continuă Amelia, apoi îi aruncă o privire convingătoare lui Juliette, îndemnând-o să reacționeze repede.

Ea vorbi cât de repede putu.

– 3 000 de lire oferite de ducesa de Coventry. O dată. De două ori. Vândut.

Aerul îi părăsi plămânii în timp ce unii o felicitară pe Amelia, iar alții pur și simplu plecară nemulțumiți.

– Chiar s-a întâmplat asta? întrebă Vivien.

Juliette clătină din cap. Tensiunea începu să iasă la suprafață, apoi râse, șocul și absurditatea momentului transformându-se în veselie.

– Așa se pare, reuși să spună ea, în timp ce încerca să înțeleagă gestul extravagant al surorii ei.

Uitându-se spre masa la care era aceasta, privirea lui Juliette fu atrasă de Florian. Se întrebă că părere avea despre asta, dar era greu să-și dea seama când bărbatul vorbea cu Raphe și Coventry.

Juliette știa că trebuia să se ocupe de câteva treburi practice înainte să li se alăture și luă o foaie pe care trecu fiecare premiu. Scrise numele câștigătorilor și sumele oferite.

– Cum arată? întrebă Vivien.

Juliette puse peniță jos și o privi. Entuziasmul îi alerga prin vene.

– 4 760 de lire.

Vivien se uită la ea. Privirea îi coborî spre hârtie.

– Arată-mi!

Juliette îi înmână calculele și o văzu pe Vivien cum le studia.

– Incredibil, șopti aceasta. Și când te gândești că îți făceai griji!

Clătină din cap și îi dădu foaia înapoi lui Juliette, care o împături cu atenție și o puse în săculeț.

Juliette se uită spre masa la care se aflau familia ei și Florian.

– Mergem să bem ceva, ca să sărbătorim?

– Oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să plec, spuse Vivien. I-am spus mătușii mele că o să mergem la o plimbare în după-amiaza asta, dacă nu ajung acasă prea târziu.

– Atunci mă vizitezi mâine? întrebă Juliette. Știa că în ultimul timp nu petrecuse prea mult timp cu prietena ei, decât când avusese nevoie de ajutorul ei, așa că se hotărî să îi ofere mai multă atenție. Putem să jucăm badminton în grădină dacă e frumos afară și să bem ceai după. Așa o să avem ocazia să vorbim pe îndelete.

– Mi-ar plăcea, zise Vivien.

Mulțumindu-i încă o dată pentru ajutor, Juliette o rugă să-i transmită salutări mătușii ei. Apoi trase un scaun gol lângă Amelia și Gabriella, care îi făcură loc să stea între ele.

– Felicitări pentru succes, Juliette, spuse Raphe, care ridică cana cu ceai în cinstea ei. Sunt atât de mândru de tine!

– Te-ai descurcat bine, încuviință Florian. O privea atât de atent, încât pe Juliette începură s-o ardă obrajii. Fondurile pe care le-ai strâns azi vor fi de ajutor.

– Adevărul e că trebuie să-i mulțumesc Ameliei, zise Juliette. Ce ți-a venit să oferi o sumă așa de mare? Nu că un vals cu Florian nu ar merita, se grăbi ea să adauge, înroșindu-se, dar...

– Nu e vorba de dans, ci de cauză, spuse Amelia, care apoi șopti: Deși mă gândeam și la tine, și la Florian. Ridică vocea în timp ce Juliette încerca să înțeleagă comentariul și adăugă: Eu și Coventry ne-am hotărât să dăm cât ai donat și tu. Dar apoi, când am văzut cât de acaparatoare erau acele femei, ca niște animale înfometate care se apropiau de cadavru, nu puteam doar să stau și să mă uit cum continuă. Așa că am folosit cele 3 000 de lire pe care le aveam la dispoziție ca să licitez.

– Și îți mulțumesc pentru asta, ducesă, zise Florian.

– Însă, având în vedere starea mea actuală și cât îmi va lua să-mi revin după nașterea copilului, cred că ar trebui să-i donez valsul lui Juliette, spuse Amelia și luă o gură de ceai, ca și cum comentariul ei ar fi fost perfect normal, ca și cum planul ei de a o duce pe Juliette înapoi în brațele lui Florian nu era evident.

Juliette se tensionă și se uită oriunde, numai la Florian nu. Asta până când el spuse:

– Îți mulțumesc încă o dată. A dansa cu Lady Juliette e mereu o plăcere.

Fu imposibil ca ea să nu se uite peste masă la el. Și când o făcu, văzu că bărbatul zâmbea. Îi zâmbea ei. Ca și cum restul lumii dispăruse, și nimic altceva nu mai conta.

Inima îi tresări și simți fiori în stomac, lăsând-o fără aer.

– Eu și Gabriella ne-am hotărât să oferim cât ai donat și tu, Juliette, zise Raphe, stricând momentul cu minunata lui declarație și obligând-o pe Juliette să fie atentă la el și la cumnata ei.

Când le mulțumi, se uită la toți cei de la masă și fu recunoscătoare pentru cât de norocoasă era să îi aibă pe toți în viața ei. Sprijinul lor era valoros, iar cu ajutorul lor, nu avea nici o îndoială că ea și Florian puteau face exact ce trebuia nu numai pentru St. Giles, ci și pentru restul Angliei.

– O să ne vizitezi mâine? îl întrebă Gabriella pe Florian când se pregăteau să-și ia rămas-bun.

– Bineînțeles. O să vă vizitez după-amiază.

Florian se uită la restul grupului și privirea lui se opri asupra lui Juliette.

– A fost o plăcere.

Atingându-și borul pălăriei, se întoarse și plecă grăbit.

Juliette îl privi cum pleca.

– Despre ce a fost vorba? o întrebă pe Gabriella.

– Nimic serios, zise aceasta. David a început să tușească înainte să venim aici și îi curge nasul, spuse ea despre fiul ei. Probabil e doar o răceală, dar tot vreau să îl controleze Florian, ca să fiu sigură.

Juliette fu de acord. Era o idee bună să-i ceară ajutorul lui Florian, chiar dacă nu era necesar.

Juliette alergă după fluturașul pe care îl trimise Vivien spre ea și aproape că se împiedică în timp ce-l trimise spre Gabriella. Era o zi călduroasă, însă umbra unui ulm făcea jocul suportabil.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, ducesă, spuse Pierson de pe terasă, dar Florian a venit să-l vadă pe stăpânul David. Să îl conduc în camera lui?

– Da, te rog, răspunse Gabriella. Răsuflând cu greu, își trecu mâna peste frunte și se scuză în fața lui Juliette și a lui Vivien. Trebuie să văd ce zice Florian despre răceala lui David. Nu o să dureze mult. De ce nu beți ceva pe terasă cât așteptați? Asta dacă nu preferați să continuați fără mine.

Gabriella urcă treptele și intră pe niște uși largi franceze.

Juliette o privi pe Vivien.

– Hai să jucăm o rundă scurtă înainte, da? Prima care obține cinci puncte câștigă.

– Nu ai nici o șansă!

Vivien râse, aruncând fluturașul în aer și lovindu-l cu putere în direcția lui Juliette.

– Ești diavolul sub acoperire, strigă Juliette în timp ce sări spre ținta ei, urmărind-o cum se lovește de marginea paletei și cade pe iarbă.

Juliette ridică fluturașul, își puse o mână pe șold și îi aruncă o privire prietenei ei.

– Se pune?

– Nu, doar că îmi place să te tachinez.

Vivien râse, în timp ce Juliette își plănuia răzbunarea.

– Serios?

Juliette se uită spre poarta grădinii și făcu ochii mari.

– Dumnezeule, ce e acolo?

Vivien se întoarse, iar Juliette ținti fluturașul spre prietena ei. Acesta se lovi de umărul ei și îi ateriză la picioare, înainte să-și dea seama ce se întâmpla. Expresia ei fu amuzantă, iar Juliette râse, până când își dădu seama că Vivien se pregătea să lovească din nou.

Tinerele tocmai se așezau pe scaunele de pe terasă după ce terminaseră jocul, când Gabriella se întoarse, însoțită de Florian. Acesta trase scaunul gol de lângă Juliette și se așeză. Încercând să-i ignore prezența, Juliette mușcă dintr-un biscuit. Mestecă încet, în timp ce încerca să nu se concentreze la masculinitatea intensă emanată de bărbatul de lângă ea. Era vorba de parfumul lui, pe care corpul ei îl recunoștea imediat, și de șuvițele de cupru care îi cădeau pe față, umerii lați și conturul ferm al coapselor, sub o pereche de pantaloni mulați din piele de căprioară.

Juliette inspiră adânc. Privirea îi coborî spre mâinile și degetele lui lungi și elegante, care țineau paharul cu limonadă pe care i-l dăduse Gabriella. Juliette ridică privirea și descoperi că Florian se uita la ea. Acesta ridică o sprânceană, și mintea ei se goli.

– Domnule? spuse ca și cum ar fi trebuit certat.

– Îmi cer iertare, milady, dar ai o firimitură unde n-ar trebui să fie. Bărbatul lăsă paharul din mână și ridică un șervețel. Permite-mi!

Înainte ca Juliette să-și dea seama ce se întâmpla și ce avea de gând să facă, el îi tampona ușor colțul gurii, într-un fel care putea fi o atingere intimă dacă ar fi fost singuri.

Dar nu erau. Gabriella și Vivien stăteau și ele la masă, aparent nederanjate de atenția pe care i-o acorda Florian lui Juliette sau de zgomotul bătăilor inimii ei, care Juliettei i se părea asurzitor.

– Gata.

Florian se întoarse spre Gabriella.

– Așa cum am zis, David o să fie bine.

Se întinse după geantă și scoase o foaie de hârtie, pe care începu să scrie.

Juliette, copleșită de emoție, îl urmări contrariată. Cum îi putea produce așa de ușor o reacție intensă, când el părea să rămână neafectat? În plus, efectul pe care îl avea asupra ei era din ce în ce mai puternic, luând-o prin surprindere.

– Pune bucătăreasa să gătească asta, spune Florian, dându-i un bilet Gabriellei.

Felul său de a fi era enervant de rigid. Nu trăda vreo urmă de emoție nici în trăsături, nici în atitudine.

– Trebuie să-l aline și să-i permită să se odihnească mai bine.

– Mulțumesc, Florian.

Gabriella dădu biletul unui servitor, cu instrucțiuni să-l ducă imediat bucătăresei.

– Ce bine ar fi dacă eu aș fi cea bolnavă, spuse ea. E intolerabil să-mi privesc copiii suferind.

– Cel puțin te-ai gândit să-i separi, îi zise Florian. Dacă ai noroc, Rose nu o să se molipsească de la fratele ei.

– Apropo de boli, interveni Vivien, mă gândeam să fac niște coșuri pentru oamenii din St. Giles. Nu e mare lucru, având în vedere prin ce trec, dar cum sunt captivi în momentul de față, m-am gândit că ar fi drăguț să le trimit niște produse proaspete.

– Ce idee excelentă! exclamă Juliette. Fu surprinsă că nu se gândise chiar ea la asta. Mâncarea sănătoasă poate chiar o să-i ajute pe cei bolnavi să-și revină, în timp ce îi salvează pe cei sănătoși de la boală. Nu e așa, Florian?

Bărbatul îi susținu privirea pentru câteva clipe, dar destul cât să apară ceva tangibil între ei, ceva ce Juliette crezu că putea fi respect.

– Nu strică. Dacă-mi spui când sunt gata coșurile, o să mă asigur că ajung la oamenii care au cea mai mare nevoie de ele.

Vivien radia.

– Mulțumesc mult! Mă simt bine știind că ajut, chiar numai puțin. Trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru o după-amiază minunată!

– Cu mare plăcere, răspunse Juliette. Sper că o să te văd din nou în curând.

Vivien încuviință și se ridică în picioare, ca și Florian. Le făcu semn cu capul și apoi plecă, promițând să îi trimită mătușii ei urările lor de bine.

– E o persoană foarte bună, șopti Florian, după ce se așeză la loc.

– Din păcate, nu e suficient, zise Juliette.

Când Florian îi aruncă o privire stranie, tânăra îi explică:

– Cea mai mare speranță a domnișoarei Saunders este să se căsătorească și să pună bazele unei familii. Își dorește copii pe care să-i iubească, însă având în vedere fondurile ei limitate și lipsa statutului, majoritatea domnilor o ignoră. Fie au un rang prea mare, fie sunt prea săraci ca să se căsătorească pentru altceva decât din interes.

– Asta este în spatele celor mai multor căsătorii, zise Florian. Alegerea unui partener de viață care să-ți fie prieten sau pe care să-l iubești este un lux de care puțini se pot bucura. Nu am nici o îndoială că tu și cumnata ta sunteți invidiate de multe tinere debutante, ducesă. Norocul tău nu poate fi negat.

– Poate, încuviință Gabriella. Dar cum rămâne cu tine, Florian? Dacă te-ai căsători, ar fi din interes sau pentru că ai găsit o femeie fără de care nu poți trăi?

Juliette nu îndrăzni să se uite la cumnata ei sau la Florian. Nu îi venea să creadă că Gabriella tocmai pusese o întrebare așa de îndrăzneață. Cu toate că o parte din ea voia să afle răspunsul, o altă parte nu voia să audă.

– Dacă voi alege să mă căsătoresc, și spun asta complet ipotetic, aș vrea ca soția mea să îmi împărtășească interesele.

– Și ai face efortul de a te bucura de ale ei? întrebă Gabriella, în timp ce Juliette se foi pe scaun.

– Evident. Florian făcu o pauză lungă, după care adăugă: Aș intra în căsnicie așteptând să-mi petrec restul vieții cu ea, așa că mi se pare rezonabil să ne susținem unul pe celălalt, să purtăm conversații și să ne ținem companie. Mi-ar plăcea să-mi fie prietenă înainte de orice, deoarece cred că este o fundație puternică pe care să se dezvolte dragostea.

– Cred că ești mai romantic decât cred majoritatea oamenilor, rosti Gabriella.

Florian nu răspunse imediat, iar Juliette îi aruncă o privire, doar ca să-l vadă uitându-se la ea.

– Poate, șopti el.

Simțindu-se mai înfierbântată decât atunci când juca badminton, Juliette luă o gură de limonadă.

Gabriella râse, ca și cum nu și-ar fi dat seama de efectul răspunsului lui Florian.

– Sunt sigură că o să găsești femeia potrivită, Florian. Poate că deja ai găsit-o.

Înecându-se cu limonadă, Juliette își dori să poată da timpul înapoi, în clipa în care Vivien plecase, pentru a i se alătura. Dar cum asta nu era posibil, nu putea decât să spere că această conversație urma să se termine, ca lucrurile să se întoarcă la normalitate.

– Ești bine? întrebă Florian, obligând-o pe Juliette să-i vorbească.

Tânăra încuviință și tuși din nou.

– Limonada s-a dus pe partea greșită, atâta tot.

– E bine, zise Gabriella când Juliette își reveni. Se uită la ea și apoi la Florian. Vremea e frumoasă și abia bate vântul. Florian, dacă nu te grăbești, poate vrei să joci badminton cu cumnata mea.

Juliette își reveni și îi aruncă o privire dojenitoare Gabriellei, după care spuse:

– Nu e nevoie. Deja am jucat câteva partide cu tine și cu Vivien și sunt sigură că Florian e foarte ocupat. Prea ocupat ca să-și piardă timpul cu sportul.

– Dimpotrivă, am timp liber.

– Serios? întrebă Juliette uimită.

Bărbatul încuviință.

– Nu știam exact cât o să dureze vizita mea aici, așa că am făcut niște aranjamente.

Surprinsă, Juliette nu știa ce să spună, așa că răspunse scurt:

– Înțeleg.

– În plus, nu m-am antrenat destul în ultimul timp. Un joc de badminton o să-mi prindă bine.

– Atunci rămâne stabilit, spuse Gabriella, înainte ca Juliette să-i strice planurile de a-i vedea împreună, ceea ce era evident.

Și cum nu fu nevoie de prea mult ca să-și dea seama de asta, Juliette văzu că și Florian își dăduse seama. Prin urmare, se întrebă ce motiv avea să rămână.

Bărbatul se dovedi a fi un adversar excelent. Talentul și agilitatea lui erau impresionante. Cu paleta în mână, Juliette se grăbi după

fluturaș, aproape împiedicându-se de tivul rochiei în timp ce întindea brațul ca să trimită proiectilul cu pene direct spre Florian.

Acesta îl prinse cu ușurință și îl aruncă înapoi cu precizie. Juliette îl lovi în aer, de data asta obligându-l să alerge după el. Se încruntă concentrat, urmărind unde avea să cadă fluturașul și se pregăti să-l lovească înapoi în direcția ei. Făcu asta, dar Juliette se dezechilibră și căzu în genunchi pe iarbă. De pe terasă se auziră râsetele Gabriellei, dar și ale lui Raphe, care venise să-i țină companie soției lui.

– Bravo, Juliette! strigă Gabriella încurajând-o cât putea.

Juliette expiră și se pregăti să se ridice, când i se întinse o mână.

– Permite-mi să te ajut să te ridici.

Mâna lui Florian era complet goală, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere natura activității lor. Cum și a ei era fără mănușă, gândul că avea să își pună palma în mâna lui îi dădu un fior de căldură. Pulsul i-o luă razna și pentru o clipă se gândi să-l refuze. Cu toate astea, fiorul secret al gândului că avea să se abandoneze propriei dorințe de a-l atinge mai mult era prea mare ca să fie negat. Avea scuza perfectă să se bucure discret și fără ca toți cei din jur să considere că era prea mult.

Așa că întinse mâna încet și savură clipa când mâna ei o atinse pe a lui, căldura pielii ei lipindu-se de a lui, și se delectă cu senzația degetelor lui înfășurându-se strâns în jurul palmei ei. Urmă o pauză în care Florian pur și simplu o ținu și apoi, cu o tresărire, ca și cum și-ar fi amintit ce trebuia să facă, o trase în sus și o eliberă, de parcă ar fi fost o piatră prețioasă pe care tocmai fusese prins furând-o.

– Vrei să continui să joci? întrebă el.

– Da, zise ea, răspunsul ei venind natural, ca și cum ar fi întrebat-o dacă iarba era verde. Tu vrei?

Ceva imposibil de descris ieși la suprafață din profunzimea ochilor lui albaștri, însă dispăru peste o clipă. Florian înclină capul.

– Da. Îmi place să joc cu tine.

– Atunci ai noroc, rosti ea relaxată, în timp ce se îndepărta și punea distanță între ei, pentru că sunt dispusă să continui să joc până ce câștig.

Florian râse, relaxându-se.

– Atunci te încurajez să dai tot ce ai mai bun.

Juliette râse, adorând schimbul de replici şi sportul, în timp ce savura şansa de a-l vedea aşa. Pentru că vru să continue, ridică fluturaşul şi ţinti spre el.

Îl lovi cu paleta şi începu jocul, forţându-i pe amândoi să alerge în stânga şi-n dreapta, până când ea îl prinse nepregătit şi reuşi să-l trimită dincolo de limită.

Florian clătină din cap şi îi susţinu privirea.

– Femeie neastâmpărată, bombăni el, destul de tare ca ea să-l audă. Şi apoi, înainte ca ea să fie pregătită, lansă alt atac.

Jucară până când Juliette începu să răsufle greu, iar el insistă să se oprească.

– Am spus că vreau să joc până când câştig, se plânse ea.

Bărbatul îi aruncă o privire stupefiată.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-ţi permit să câştigi?

– Bineînţeles că nu, replică ea cu greu din cauza respiraţiei sacadate. Spun doar că nu am nevoie să mă odihnesc.

Florian veni spre ea, îi luă paleta din mână şi îi întinse braţul.

– Ca doctor, îţi recomand să faci exerciţii. Dar, în acelaşi timp, îţi cer să nu îţi forţezi limitele.

Reţinută, dar fericită, îşi puse braţul pe al lui şi îi permise să o însoţească pe terasă, unde îi aşteptau Raphe şi Gabriella. Mergând încet, Florian zise:

– Ai jucat bine. Cu practică, e posibil să devii expertă.

– Pot spune acelaşi lucru despre tine. Îl împinse uşor cu umărul, într-un mod prietenos, care îl făcu să se întoarcă spre ea amuzat. Juliette zâmbi. Mulţumesc că ai jucat cu mine. A fost distractiv.

– Cu plăcere, milady. Şi da, sunt de acord, a fost distractiv.

Ajunseră la trepte şi începură să urce. Juliette avu un gând pe care îl verbalizâ.

– Nu e timpul să scapi de formalităţi? Mă ştii de aproape un an şi m-ai văzut în cea mai proastă stare. Nu se poate să-mi spui pur şi simplu Juliette?

– Nu ştiu dacă ar fi înţelept.

Vocea lui fu mai rigidă decât în toată după-amiaza.

– De ce? întrebă ea confuză.

Bărbatul încetini şi mai mult, aşa că aproape stăteau pe loc când Florian şopti:

– Pentru că, dacă aş face asta, am fi pe picior de egalitate.

Ea clipi, uimită de ceea ce auzise.

– Dar o să fii duce. Poziția ta ca moștenitor al lui Redding e deja superioară poziției mele.

– Doar când vine vorba de etichetă socială, dar acesta nu e singurul aspect pe care trebuie să-l iau în considerare.

Juliette întoarse capul și îl privi în ochi.

– Nu înțeleg.

Florian îi dădu brațul la o parte, își puse mâinile la spate și o privi cu solemnitate.

– Ideea este că sunt alte lucruri în joc, care mă fac nedemn de o asemenea familiaritate.

Surprinsă, Juliette râse.

– Sigur glumești.

Când el rămase nemișcat, tot umorul se risipi de pe buzele ei. Clătină din cap, neînțelegând.

– Am crescut în mahala, în timp ce tu ai fost crescut de un viconte. Eu nu am făcut decât să accept averea oferită de fratele meu, în timp ce tu ai câștigat respectul colegilor având o profesie nobilă. În scurt timp o să fii duce și cu toate astea susții că nu ești demn de renunțarea la titlu în ceea ce mă privește? Nu are sens, Florian. Mai ales că eu mă adresez ție cu numele mijlociu.

– Toată lumea face asta. E singurul mod prin care pot evita confuzia cu fratele meu.

– Dacă insist să-mi spui Juliette?

– Te-aș sfătui să n-o faci.

– De ce?

El nu răspunse imediat, însă când o făcu, vocea îi era joasă.

– Pentru că ar sugera o intimitate pentru care nu sunt pregătit în momentul de față. Făcu o plecăciune în fața ei, observând fiorii provocați de cuvintele lui. Îți mulțumesc din nou pentru o după-amiază plăcută. Aștept cu nerăbdare să te văd mâine, pentru următoarea întâlnire a comitetului.

Florian plecă, luându-și rămas-bun de la Gabriella și de la Raphe. Acesta îl însoți, în timp ce Juliette îi privi până ce nu-i mai zări, apoi se așeză pe scaunul gol de lângă Gabriella.

– A fost distractiv, spuse ea cât de bucuroasă putu să pară. Nu mă așteptam să fie un jucător așa de priceput.

Gabriella zâmbi, în timp ce turnă un pahar cu limonadă proaspătă pentru Juliette.

– E limpede ca te-a plăcut.

Juliette oftă şi îşi întinse picioarele. Dumnezeule, ce bine era să se relaxeze!

– Nu ştiu ce te face să crezi asta, de vreme ce nu a dat nimic de înţeles.

Gabriella râse.

– Îndrăznesc să spun că eşti prea implicată ca să judeci situaţia cu mintea limpede. Dar, dacă ai face un pas în spate şi ai vedea cum interacţionează cu tine, ai şti că e adevărat. Îţi caută atenţia, Julie. Singura întrebare care mai rămâne e dacă o să vrea sau nu să o încurajeze.

Capitolul 14

După ce plecase din casa Huntley cu o zi în urmă, Florian se dusese direct la St. Agatha, unde se cufundase în muncă. Făcu apoi câteva vizite, inclusiv unchiului său, după care se întoarse acasă. Acolo descoperi altă scrisoare nesemnată, care de data asta îi spunea că Armswell avea nevoie de ajutorul lui. Când Florian ajunse în casa părinților, descoperi că vicontele avea nevoie de îngrijire medicală.

Din fericire, recunoscu simptomele otrăvirii cu cucută și reuși să administreze antidotul necesar. Însă toată treaba îl afectă și demonstră că persoana din spatele amenințărilor urma să le ducă la capăt fără remușcări.

– Cine ar face asta? întrebă mama lui. Nu-mi imaginez că vreunul dintre servitori...

– Ai angajat de curând pe cineva nou? întrebă Florian.

– Eu nu... Armswell a angajat un servitor în urmă cu o săptămână.

– Dă-l afară, o sfătui Florian. Cred că e posibil să lucreze pentru altcineva.

– Dar...

Florian o luă de mână.

– Cineva vrea să mă rănească și încearcă s-o facă prin tine, dar nu trebuie să-ți faci griji. O să mă ocup eu de toată treaba.

Florian plecă și se duse să se întâlnească cu Henry.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse el și îi povesti pe scurt despre scrisorile amenințătoare, în timp ce Henry păru din ce în ce mai îngrijorat. În seara asta, cred că persoana din spatele scrisorilor l-a atacat pe tatăl nostru.

– Dumnezeule, Florian!

– E bine, dar mă tem că e numai începutul.

Dură o clipă ca Henry să se relaxeze și ca Florian să-l convingă că nu era necesar să se ducă la reședința Armswell.

– Ai idee cine ar putea fi vinovat?

– Nu, zise Florian. Dar fii atent, îl avertiză el, și spune-i magistratului ce s-a întâmplat. Aș face-o chiar eu, dar mă tem că o să se înrăutățească lucrurile dacă răufăcătorii află că am vorbit.

– Bineînțeles. Henry ieși pe ușă. Servitorul o să fie interogat, dar, dacă tace, o să încep o investigație separată, cu speranța că o să descopăr cine ar vrea ca St. Giles să sufere.

Florian îi mulțumi pentru ajutor și se îndreptă spre spital ca s-o avertizeze pe Viola.

Când se întoarse în sfârșit acasă, își luă pistolul din birou, pentru siguranță, și o sticlă de brandy, pentru nervi, după care se duse în pat. Avusese o zi plină, dar asta îi oferise motivul necesar pentru a-și distrage atenția de la gândurile legate de Lady Juliette și de la dorințele fizice pe care i le provoca.

Chiar și așa, tânăra tot reuși să i se strecoare în minte în clipa în care se întinse ca să doarmă. În ciuda eforturilor, nu reuși să nu se gândească la corpul ei lipit de al lui, cum ar fi fost să o dezbrace și să își plimbe mâinile pe fiecare centimetru al perfecțiunii ei minunate.

Asemenea gânduri avură un efect firesc și nu avu de ales decât să se lase pradă dorinței. Vinovat și iute. Modul în care ea apăru în imaginația lui lascivă era de condamnat, însă nu la fel de mult ca faptul că se satisfăcea sexual în timp ce făcea asta. Nu avea dreptul s-o facă. Nici un drept. Și era conștient că acesta era doar un motiv în plus să insiste ca Juliette să i se adreseze formal, deoarece ea era o lady, iar el nu era decât un gentleman.

Așezat acum lângă ea la masa din salon, Florian conduse întâlnirea comitetului cu profesionalism. Rămase ferm și precis, negându-i lui Lady Juliette ocazia unei familiarități excesive. Tânăra spusese că erau prieteni, dar el știa mai bine că nu era așa. Se aflau la o graniță delicată, care amenința să-i trimită pe amândoi către nevoia inevitabilă de seducție. Nu putea permite așa ceva. Așa că își ținu mâinile la spate când Juliette sosi, ca să n-o atingă din greșeală, iar conversațiile cu ea fură cât mai scurte posibil, lucru ușor acum, când avea loc întâlnirea.

– Florian, numărul fatalităților crește în St. Giles, spuse Lady Warwick. Oamenii sunt îngrijorați că prin ceea ce facem nu schimbăm prea multe.

Florian simțea la fel, dar nu știa ce altceva să facă, decât să trateze bolnavi și să îi țină separat de restul.

– Pamfletele care au fost distribuite și articolele din ziare ar trebui să-i liniștească. Atât timp cât respectă sfaturile legate de prevenirea bolii, șansele lor de a evita boala sunt mari.

– Nu e destul, zise baronul Hawthorne. Trebuie să liniștim lumea și să prevenim o eventuală panică.

– Aveți sugestii? întrebă Viola.

– Da, spuse Lady Juliette. După ce ne-ai cerut să ne gândim la un mod în care să-i izolăm pe cei bolnavi, am încercat să mă instruiesc în legătură cu boala, ca s-o înțeleg mai bine. Făcu o pauză, iar Florian își ținu respirația, în așteptarea cuvintelor ei. Am învățat că pacienții care au simptome de tifos și alte boli contagioase și care au fost internați la Spitalul din Edinburgh la sfârșitul secolului trecut au primit ordin să își lase hainele și să facă baie. Apoi au primit halate curate de spital, au fost rași ca să scape de orice urmă de paraziți din păr și frecați cu o cremă cu mercur.

– St. Agatha ar face la fel dacă asemenea pacienți ar fi aduși, dar încă îmi fac griji din cauza riscului, îi zise Florian.

Știa de practicile adoptate de Spitalul din Edinburgh de când însuși James Gregory, autorul la care se referea Juliette, îi spusese despre ele, insistând că îl ajutaseră să nu piardă nici un pacient în ultimii cinci ani în care lucrase la clinică.

– Tocmai din acest motiv propun să cumpărăm o corabie, spuse Juliette.

Se auzi murmur în încăpere.

Florian își înclină capul.

– O corabie?

Juliette încuviință.

– Ar trebui să ne permitem una cu toate fondurile de la evenimentul caritabil.

– Da, mai ales dacă putem să obținem o corabie din Indiile de Est folosită, adăugă Elmwood. Producția acestora e relativ ieftină, nu ar trebui să ne coste mai mult de 5 000 de lire.

– Iar acesta e în bugetul nostru, interveni Clearwater. Îi aruncă lui Lady Juliette o privire plină de admirație. Crearea unei zone de carantină pentru cei bolnavi pe corabie e o idee excelentă. Cum ți-a venit?

O nuanță minunată de roz coloră obrajii lui Lady Juliette.

– Am găsit menționată o asemenea metodă într-una dintre cărțile din biblioteca casei Huntley. A fost scrisă de un chirurg care a lucrat pe mare și, deși inițial nu am luat-o în considerare, crezând că n-o să fie de ajutor, mă bucur că am studiat-o mai îndeaproape, deoarece așa am aflat ceva util. În timpul morții negre, de exemplu, corăbiile care ajungeau în Veneția din porturi infectate erau ancorate timp de patruzeci de zile. Înconjurate de apă, fără acces la pământ, oamenii de pe corabie nu puteau transmite boala. Cred că putem controla extinderea tifosului într-un mod similar.

Florian o privi în timp ce vorbea. Ideea nu era pur și simplu bună, ci genială. Și atât de simplă, încât nu știa de ce nu se gândise chiar el la ea. Văzând că toată lumea aștepta să-i audă părerea, încuviință și spuse:

– Bine lucrat, milady. Cred că ai găsit soluția perfectă.

Ea zâmbi cu o plăcere și o recunoștință atât de fascinante, că inima lui începu să bată cu putere. Dumnezeule, era minunată! Dintr-odată, Florian își dădu seama că nimic nu îi plăcuse la fel de mult în ultimii ani cum îi plăcea să o facă fericită. Cu acest gând în minte, adăugă:

– O să începem să căutăm imediat o corabie potrivită. O să fie bine curățată și pregătită înainte să urce pacienții pe ea. Cum Tamisa e destul de îngustă cât să permită unui om disperat să o traverseze înot, trebuie s-o ducem pe Canal ca să ne asigurăm că poate fi menținută o carantină potrivită.

– Dacă majoritatea e de acord, o să încep să lucrez imediat la detalii, zise Viola.

Florian încuviință.

– Hai să votăm!

Toată lumea fu de acord cu noua propunere.

Întâlnirea se încheie cu o nouă speranță, iar mai mulți membri rămaseră în salon ca să discute detaliile la un ceai sau la o cafea. Evitând tortura de a o atinge pe Lady Juliette, Florian își negă plăcerea de a o însoți, întorcându-se spre Viola pentru o scurtă conversație.

– Planul ăsta poate să funcționeze, îi spuse el sigur pe sine. Chiar avem o șansă să minimalizăm pierderea de vieți.

– Și totul datorită lui Lady Juliette, spuse Viola cu zâmbetul pe buze. Pun pariu că ești fericit că i-ai permis până la urmă să se alăture comitetului.

– Îi merge mintea.

Viola zâmbi.

– Asta da schimbare de la părerea ta anterioară despre ea, cum că ar fi naivă!

– Părerile se pot schimba, Viola.

– Da, Florian, cu siguranță.

Juliette încerca să se concentreze asupra celor spuse de Yates, însă nu reușea. Știa că vorbea despre un tablou pe care îl cumpărase de curând, însă cum mintea ei era ocupată cu Florian și cu atitudinea lui distantă față de ea, habar n-avea cine era artistul sau de ce era Yates atât de entuziasmat.

– Milady?

Juliette clipi.

– Hm?

Yates o privi cu o expresie gânditoare pentru o clipă, după care îi zâmbi și spuse:

– Tabloul lui Vermeer pe care l-am pomenit... Ar fi o onoare să ți-l arăt într-o zi, milady.

– Mulțumesc.

Juliette se uită la Lady Warwick, care era prinsă în conversație cu Lord Elmwood, așa că nu putea găsi ajutor acolo.

– Bucuria de a fi în compania ta a devenit cea mai mare plăcere a mea, spuse Yates. Nici nu-ți imaginezi cât m-am bucurat când am aflat că te-ai alăturat acestui comitet. Asta ne permite să petrecem mai mult timp împreună, în timp ce ne ocupăm de un interes comun. Ideea ta de a-i pune pe cei bolnavi pe o corabie este fascinantă. Sunt impresionat!

– Mă flatezi, milord.

– Doar spun adevărul, îi zise el, în timp ce îi susținu privirea cu o încredere alarmantă.

Se pare că refuzul ei de a se plimba cu el după dansul de la casa Hawthorne nu îl îndepărtase.

Juliette își mută privirea la timp ca să o vadă pe Viola intrând în salon, cu Florian aproape. Tensiunea pe care o simți în piept

îi încetini bătăile inimii, până când Viola se alătură lui Lady Warwick și lui Elmwood, în timp ce Florian continuă să traverseze camera, spre fereastră. Bărbatul stătu acolo, cu mâinile la spate.

– Te rog să mă scuzi, îi spuse Juliette lui Yates. Trebuie să vorbesc ceva cu Florian.

Nu era sigură de ce, dar nu voia să-l încurajeze pe Yates. În plus, știa că avea să fie imposibil să stea departe de Florian. O atrăgea atât de tare, încât nu avea rost să se lupte cu acea dorință.

– Vrei să fii singur? întrebă ea după ce traversase camera spre el.

Afară, soarele se juca peste frunze, creând o mare nesfârșită de nuanțe de verde.

Florian îi aruncă o privire, după care se uită din nou la grădină.

– Nu și dacă te oferi să-mi ții companie.

Juliette simți că presiunea din jurul inimii îi dispăru. Inspiră și savură relaxarea care îi umplea acum corpul. Conversațiile din spatele ei dispărură, până când simți că fusese transportată într-un loc în care existau numai ea și Florian.

– Începeam să-mi fac griji că te-am supărat cu ceva, spuse ea. Abia ai vorbit cu mine de când am venit.

Florian simți un bubuit în piept.

– Starea mea întunecată nu are legătură cu tine. Pur și simplu am multe griji.

– Știu, tocmai de asta am încercat să ajut.

– Lucru pentru care îți sunt recunoscător.

– Dar nu sunt sigură că evenimentele caritabile și donațiile vor fi îndeajuns pe termen lung. Era un gând care îi dăduse târcoale în ultimele zile. Ar fi mai bună asigurarea unei sume constante.

– Ai dreptate. Ai vreo idee cum să facem asta fără să taxăm pacienții?

– Nu încă, dar o să mă gândesc.

Se lăsă tăcerea între ei, apoi el spuse:

– Salvarea vieților este o luptă continuă împotriva răului din lume. Lucrurile pe care le-am văzut m-au schimbat în moduri care nu îmi plac mereu. Când am început ucenicia, aveam 16 ani și eram obișnuit cu o viață ușoară, de lux. A fost șocant să văd în prima zi un băiat care și-a pierdut un picior. Am ieșit din sala de operație.

– Și băiatul?

– A murit trei zile mai târziu din cauza infecției. Vocea lui Florian era încărcată de emoție. Atunci, scopul meu a devenit descoperirea celor mai bune metode de tratament medical și de operație. Obligat să-mi termin ucenicia ca să fiu primit la Oxford, în timpul liber am citit texte medicale și am vorbit nu numai cu alți doctori, ci cu oricine călătorise în străinătate și fusese martor la operații de succes.

– Nu pot să nu fiu impresionată de hotărârea pe care o aveai de mic.

Bărbatul se mișcă, iar brațul lui îl atinse pe al ei. Pielea i se înfioră, iar Juliette se luptă cu dorința de a se apropia și mai mult, de a-i simți din nou atingerea.

– A fost asemănătoare cu a ta. Această dorință de a face bine e similară cu a mea. O înțeleg perfect.

Ea se luptă cu fiorii de emoție pe care îi provoca vocea lui.

– Ai fi dispus să mă înveți ce știi?

Florian îi susținu privirea și, deși nu zâmbi, expresia lui era caldă și deschisă. Îi anima ochii și avea un efect ciudat asupra lui Juliette. Genunchii i se înmuiară, iar pielea îi luă foc.

– Îmi dai voie să mă gândesc la asta înainte să-mi iau angajamentul? întrebă el.

– Bineînțeles.

Ușa salonului se deschise și intră servitorul lui Florian. Bărbatul traversă camera și îi vorbi stăpânului său așa de încet, încât Juliette nu auzi nimic, în ciuda apropierii. Indiferent ce îi spusese, acest lucru aduse o expresie aspră pe chipul lui Florian. Acesta îi mulțumi servitorului, îi aruncă o privire lui Juliette și se întoarse să se adreseze celor din cameră.

– Tocmai am fost informat că armata a luat măsurile necesare mai devreme, când trei indivizi au încercat să fugă din St. Giles. Un bărbat și o femeie au fost răniți mortal.

Juliette își acoperi gura cu mâinile și încercă să-și oprească un sunet șocat. Exact asta sperase să evite. Indiferent de câte ori își spusese că era o acțiune necesară, pentru binele celorlalți, nu se putu convinge în totalitate de asta.

– I-au ucis, în condițiile în care ar fi putut alege să-i rănească!

– Da, încuviință Florian. Părea imperturbabil, însă când vorbi din nou, în vocea lui se simțea îngrijorarea. Din păcate, al treilea individ, un băiat care avea în jur de șase ani, a scăpat. Ar putea fi oriunde.

Juliette simți că se prăbușește tavanul pe ea. De asta se temea Florian cel mai mult, nu de uciderea a doi oameni: de riscul pe care îl reprezenta un copil pentru populația Londrei.

– Dumnezeule!

Expresia șocată a lui Lady Warwick exprima ce gândea probabil toată lumea din cameră, și anume că amenințarea tifosului nu mai era controlată și că moartea avea să se lase asupra orașului.

– Trebuie să plec, spuse Florian.

Se îndrepta deja spre ușă, în timp ce Juliette încerca să înțeleagă cum se schimbase situația.

– Ducesă, spuse el, vorbind cu Viola, am nevoie să vii cu mine. Restul, vă rog să stați cât doriți și să plecați singuri. O să ne întâlnim aici peste două zile, ca să vedem ce s-a schimbat.

Florian dispăru în clipa următoare, cu Viola grăbindu-se în urma lui. Juliette se uită la spațiul care se întindea acum în fața ei. Abandonul pe care îl simțea era irațional și persistent. Nu părea să poată scăpa de el sau de invidia neplăcută care se acumula în ea. În clipa în care situația se înrăutățise, Florian îi ceruse ajutor Violei, iar aceasta îi sărise în ajutor cât se poate de repede. Rațiunea îi aminti lui Juliette că erau parteneri de afaceri, dar tot se întreba cât de implicați erau unul în viața celuilalt.

Mai ales de când își dăduse seama că îl voia pe Florian numai pentru ea.

Capitolul 15

Juliette urcă treptele Spitalului St. Agatha cu aceeași hotărâre care o dusese prima oară în biroul lui Florian, în urmă cu trei săptămâni.

– Vreau să-l văd pe Florian, îi spuse ea femeii de vârstă mijlocie care stătea la biroul din față.

– Aveți o consultație stabilită cu el?

– Sunt pacienta lui.

„Și o prietenă îngrijorată."

Trecuseră trei zile de când Florian ieșise din casa lui ca să colecteze pentru examinare cadavrele victimelor împușcate. Întâlnirea pe care o stabilise peste două zile fusese anulată prin intermediul unei scrisori.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare, spuse femeia care o privea încruntată pe Juliette.

– Poate că nu, dar, dacă nu ar fi fost aici, probabil mi-ați fi spus asta.

Fără alt avertisment, Juliette trecu mai departe, îndreptându-se spre biroul lui Florian.

– Domnișoară! Opriți-vă! Nu puteți da buzna așa!

Juliette ignoră strigătele, intrând pe coridor și îndreptându-se spre a doua ușă din stânga ei. O bătaie rapidă fu singurul avertisment înainte să deschidă ușă și să privească în camera dezordonată. Era neschimbat față de când fusese acolo ultima oară, cu excepția unui teanc de cărți care se afla acum pe scaunul pe care îl folosise.

– Milady.

Obosit, Florian se chinui să se ridice în picioare. Era tras la față, cu ochii înconjurați de cercuri negre, dovada epuizării severe, în timp ce barba care începuse să-i crească sugera că fusese prea ocupat ca să se gândească la propria înfățișare.

Nu că pe Juliette ar fi deranjat o prea mult aspectul lui. Ba chiar fu surprinsă de cât de mult îi plăcea mai neglijent decât aranjat. Ce nu putea accepta era modul în care își neglija sănătatea.

Te rog să mă ierți, zise femeia de la biroul de la intrare, care răsufla greu în spatele lui Juliette. Am încercat s-o opresc, dar nu am reușit.

- Nu trebuie să-ți faci griji, doamnă Brown. Domnișoara este bine venită.

Doamna Brown se retrase, și Juliette făcu un pas în față. Era conștientă că Sarah, camerista ei, se afla în apropiere și luă o decizie rapidă, posibil dezastruoasă. Puse mâna pe clanță, se întoarse spre Sarah și îi spuse ferm:

- Am o treabă personală de discutat cu doctorul meu. Te rog să mă aștepți aici.

Fără să îi dea cameristei ocazia de a riposta, Juliette intră în biroul lui Florian și închise ușa după ea.

Florian o privi.

- Ești prea îndrăzneață pentru propriul tău bine.

- Iar tu nu faci bine nimănui în starea în care ești.

Ea luă cărțile de pe scaunul pe care voia să-l folosească și i le dădu lui Florian, care le puse peste altă grămadă de cărți.

- Când ai dormit ultima oară?

Ochii lui încețoșați clipiră cu mult efort.

- Nu am dormit de când te-am văzut ultima dată.

Bărbatul se lăsă pe scaun, nerespectând eticheta când se așeză înaintea ei.

- Asta a fost acum câteva zile, Florian. Se așeză pe marginea scaunului și își puse mâinile în poală. Trebuie să te odihnești.

- Trebuie să-l găsesc pe băiatul acela și...

- Nu te-ai gândit că nu ai nici o șansă să o faci în starea asta? În plus, a trecut prea mult timp de atunci. Nu putem decât să așteptăm și să vedem ce se întâmplă, dar, dacă nu ai grijă de tine, nu o să poți ajuta pe nimeni când o să fie nevoie. Nu poți fi eficient când abia te poți ține pe picioare.

Bărbatul zâmbi, parcă amorțit.

- Ești foarte autoritară.

Tonul obosit cu care vorbea Florian i se păru incredibil de liniștitor.

– Cred că îmi place.

Privirea lui o susținu pe a ei. O senzație de căldură îi mângâie pielea, tachinând-o și tentând-o, ispitind-o până când respirația ei se umplu de dorință.

– De ce ai venit aici?

Întrebarea era mult mai complicată decât suna.

„Pentru că-mi fac griji pentru tine.

Pentru că trebuie să știu că ești bine.

Pentru că mi-e dor de tine și pentru că..."

– Pentru că nu ai dat comitetului veștile noi pe care le-ai promis. Ai anulat întâlnirea, iar asta m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu motivul tău. Acum văd că nu erai capabil să participi.

Colțul gurii lui se ridică la auzul comentariului.

– Deci ăsta e motivul? Ai venit doar ca să vezi ce m-a ținut departe? Ca să-ți satisfaci curiozitatea?

– Da, răspunse Juliette.

Râsul sec al lui Florian trăda neîncrederea.

– Înțeleg. Își acoperi căscatul cu mâna, după care continuă: Ei bine, eu și Viola am muncit din greu de când a fost incidentul. Când nu încercam să-l găsim pe băiatul care a fugit, ea se asigura că pacienții de aici de la spital nu erau neglijați, în timp ce eu am mers și i-am tratat pe oamenii din St. Giles cât de bine am putut.

– Și acum?

Când bărbatul păru nedumerit de întrebarea ei, ea clarifică:

– De ce nu ești acasă, în pat?

Florian răsfoi niște ziare și alte foi.

– Când ne-am întâlnit ultima oară, au sugerat să cumpărăm o corabie ca să-i ținem în carantină pe cei bolnavi. Cu cât punem mai repede în practică ideea, cu atât mai bine. Așa că am încercat să găsesc corabia potrivită. Aici sunt mai multe anunțuri, dar nu sunt toate corăbiile destul de mari pentru ce avem noi nevoie. Lui Florian părea să-i fie greu să vorbească. Am întrebat de unele dintre ele, dar mai avem câteva.

– Și ai vrea să rezolvi asta înainte să te odihnești.

Juliette îl înțelegea perfect. Devotamentul lui era atât de mare, încât se punea pe ultimul loc când venea vorba de bunăstarea celorlalți.

– Asta e prioritatea. Trebuie rezolvată cât mai repede posibil.

– Ai dreptate. Dar, dacă reușești, nu o să însemne nimic dacă te sacrifici pe tine. Nu e sănătos să nu dormi trei zile și să nu fii în cea mai bună formă. Dacă vine cineva care are nevoie de o operație? Poți să fii sigur că nu o să faci o greșeală și nu o să provoci mai mult rău decât bine?

Rezemându-se pe coate, Florian își puse capul în mâini și se frecă la ochi.

– Nu sunt singurul chirurg de aici. Haines și Blaire sunt și ei disponibili pentru cei care au nevoie.

Bărbatul era prea încăpățânat pentru propriul lui bine.

– Și cum rămâne cu oamenii din St. Giles?

– Vreau să mă duc să-i controlez mai încolo.

Ea îl privi.

– Nu ești în măsură să faci asta, având în vedere starea ta.

Bărbatul se aplecă în față, iritat.

– Vorbești ca și cum aș fi beat, ceea ce nu e cazul.

– Și cu toate astea, bâlmăjești cuvintele, ai ochii roșii, părul ți-e ciufulit și hainele sunt aceleași pe care le purtai când ne-am văzut ultima oară. Ești epuizat, Florian! Du-te acasă și culcă-te, fă o baie, schimbă-ți hainele și o să realizezi mai multe odată ce faci asta.

– Da...

– Între timp, o să mă ocup eu de găsirea unei corăbii. Măcar atât pot să fac, din moment ce totul a început de la sugestia mea.

Se uită în jur, la haosul din cameră.

– Raphe și Coventry mă pot ajuta, deci nu trebuie să-ți faci griji. O să ne ocupăm de asta și o să-ți ușurăm povara.

– Și băiatul care lipsește?

– Nu contează dacă ești aici sau în pat, tot nu ai șanse mai mari să îl găsești. Dacă avem noroc, fie este neatins de boală, fie se ascunde undeva unde nu are contact cu alții. De obicei, copiii se recuperează. Sper că o să-și revină fără să-i infecteze pe alții.

– Îmi fac griji, Juliette.

Când auzi disperarea resemnată din vocea lui, se ridică și se duse lângă el. Îi puse mâna pe umăr, în încercarea de a-i alina grijile.

– Știu. Adevărul e că toți ne facem griji, dar presupun că e mai greu pentru tine, pentru că ai văzut ce poate provoca tifosul.

– Trebuie să fie controlat. Trebuie!

– De acord. Dar trebuie să-ți amintești că nu lupți de unul singur.

Îl strânse ușor de umăr și savură suspinul lui.

– Ai prieteni, Florian, oameni care sunt pregătiți să te ajute!

Când el înălță capul ca să o privească, ea încremeni când văzu tristețea din ochii lui.

– În fiecare zi îi ajuți pe ceilalți. Cred că e momentul să ne plătim datoria pe care o avem față de tine.

Părea că Florian era undeva dincolo de realitate, într-un loc în care vocea lui Juliette îi oferea alinare. Era conștient că mintea și corpul lui erau slăbite din cauza oboselii, dar nu putuse să doarmă deoarece mai erau atâtea de făcut, iar situația era copleșitoare.

Mâna ei se odihni fermă pe umărul lui, strângându-l mai tare. Iar ea era aproape, cu șoldul la nici un centimetru de fața lui. Florian nu ar fi trebuit să stea jos în timp ce ea stătea în picioare, dar nu reuși să iasă din starea aceea. Era tentat să închidă ochii și să se lase copleșit de somn, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi ratat un moment de complicitate.

– Dă-ți jos jacheta, Florian.

Întregul lui corp tresări când îi auzi cerința. Însoțită de parfumul dulce de bujori, îl ademenea să se predea. Însă urma de rațiune pe care o mai avea îl opri.

– Nu ar fi înțelept.

Juliette oftă din cauza frustrării.

– Faptul că o să te văd în cămașă nu o să mă afecteze. Sunt mai rezistentă de atât, să știi.

Îl apucă de rever și începu să împingă materialul în jos. Epuizat, Florian nu avu de ales și se lăsă pradă dorințelor ei. Sau cel puțin asta își spuse, din moment ce ticălosul din el era nerăbdător să vadă unde putea duce faptul că ea îl dezbrăca.

– Când Raphe se întoarce de la meciurile lui de box, eu și Amelia îi masăm umerii cu rândul. Îi alină durerea și reduce tensiunea. Astfel, se poate odihni mai bine.

Juliette așeză jacheta pe spătarul scaunului și începu să-și scoată mănușile. Când o văzu stând în picioare și scoțându-și mănușile în timp ce el aștepta supus, știind că avea să-l atingă în curând, îl cuprinse un fior de dorință fierbinte.

Florian știa că ar fi trebuit s-o oprească, că gestul nu putea duce nicăieri din moment ce nu-și putea exprima dorința de a o face a lui. Dar poate că n-ar fi fost așa de rău să își permită o mică excepție.

Ea se apropie, iar el își ținu respirația, anticipând ce urma. Apoi, când coapsele ei se lipiră de spatele lui și mâinile i se cufundară în umerii lui, pentru o secundă incredibilă, simți că lumea explodă în jur. Dumnezeule, era incredibil! Cu un geamăt de plăcere, se lăsă pradă presiunii copleșitoare a atingerii ei.

– Mulțumesc, șopti el, deoarece simți nevoia să vorbească pentru a-și distrage atenția de la gândul că ar cuprinde-o cu un braț și ar trage-o în poala lui, ca să se bucure mai mult de corpul ei.

Voia să o sărute, voia să-i desfacă iute corsajul cu dinții, să-și plimbe mâinile pe întinderea elegantă a picioarelor ei și să o înnebunească de plăcere. Dar nu avea de gând să reacționeze mânat de acel impuls. Nu când ea merita mai mult de atât. Nu când ar fi trebuit să-și concentreze energia asupra altor lucruri. Nu când cei apropiați lui fuseseră amenințați.

– E bine?

Bine? Bărbatul aproape râse, din moment ce nimic din lume nu era mai plăcut.

– Mmm...

Doar asta putu spune, fără să se facă de râs și fără să-și trădeze dorința. Degetele ei masau un mușchi, iar el gemu din nou, în timp ce fantezii imposibile i se schițau în minte. Toate o implicau pe ea, una mai scandaloasă ca alta, până când nu o putea vedea decât pe ea, glorios de goală și așteptându-l pe pat.

Pantalonii îl strânseră, devenind din ce în ce mai incomozi. Dintr-odată, se temu că Juliette poate vedea efectul pe care îl avea asupra lui. Așa că o luă de mână, o privi și rămase fără glas. Obrajii ei avea o nuanță intensă de roz, ochii ei reflectând nevoia pe care o simțea el, în timp ce pulsul de la mână avea un ritm violent.

– Mulțumesc, Juliette. E destul.

Privirea ei o fixă pe a lui, iar Florian știu că, dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o sărute fără să întâmpine rezistență. De fapt, știa că exact asta și-ar fi dorit să facă, poate chiar mai mult. Însă, odată ce pornea pe acel drum, nu se mai putea întoarce. Iar dacă fratele ei afla, cel mai probabil avea să insiste să se căsătorească și poate chiar l-ar fi sugrumat pe Florian că-și permisese asemenea libertăți cu sora lui.

Așa că îi dădu drumul, se ridică și se întinse după jachetă. Se îmbrăcă, apoi strânse anunțurile cu corăbii pe care le strânsese, laolaltă cu niște informații despre oameni care puteau fi convinși să își ofere corabia pentru o cauză nobilă, și i le înmână lui Juliette.

– Poftim. Poate asta o să te ajute.

Degetele lui Juliette tremurară, însă în loc să-și piardă cumpătul, se controlă cu o îndrăzneală admirabilă.

– Promite-mi că te duci acasă să dormi!

– Da, mă duc.

O urmă la ușă și îi mulțumi pentru ajutor.

– E necesar să facem tot ce se poate dacă vrem să reușim, spuse ea.

Ea deschise ușa și ieși pe coridor, unde o aștepta camerista ei.

– Haide, Sarah! Avem multe de făcut.

Îi aruncă lui Florian o ultimă privire, după care plecă, ca și cum salvarea lumii ar fi fost o nimica toată.

El se uită la ea până când dispăru. Era incredibilă, demnă de admirat. Iar cea mai mare dorință a lui era ca într-o zi s-o merite.

Cum inima îi bătea atât de tare încât îl dureau coastele, Jack se așeză în spatele unor cutii, pe o alee. Când se auziră împușcături, fugi cât de repede putu. Abia când se opri își dădu seama că părinții lui nu erau cu el. Plimbându-se pe niște străzi lăturalnice, în timp ce încerca să nu fie văzut, îi căută, în cele din urmă văzându-le cadavrele neînsuflețite pe pământ.

Un val de lacrimi îl copleși, înăbușindu-i plânsetul de durere. Era singur pe lume și nu avea unde să se ducă. St. Giles era o capcană mortală în care nu avea de ce să se mai întoarcă. Așa că se întoarse și începu să meargă, ascunzându-se oriunde putea. Înfometat, fură un măr de la o tarabă de pe stradă, însă vânzătorul îl văzu, iar un prieten de-al lui îl alergă.

Așa că Jack încercă să fie cât mai tăcut, în speranța că nu avea să fie descoperit. După ce simți că trecu o eternitate, ieși din nou în stradă și se uită în jur. Îl cuprinse tusea și începu să-l doară stomacul. Mărul, ascuns în buzunar, nu îl mai tenta. Tuși din nou când păși pe asfalt, cu convingerea că reușise să evite să fie prins.

– Bună.

Instinctul îi spunea lui Jack să alerge, dar putea deveni suspect. Până la urmă, vocea era blândă, așa că alese să se întoarcă spre ea. Și tuși din nou.

– Săracul de tine, nu arăți bine!

Femeia care îi vorbi era tânără, cu nasul în vânt și păr șaten. Trăsăturile acelea o făceau să semene cu un șoarece. Se uită în jur.

– Locuiești departe de aici? Te pot însoți până acasă, să le sugerez părinților tăi un leac pentru tuse.

– Nu am casă, domnișoară.

Cel puțin nu mai avea.

Ochii ei se măriră neîncrezători.

– Dumnezeule! Ești un copil bolnav de pe stradă. Nu e posibil!

Tânăra păru cu adevărat șocată, lucru care i se păru surprinzător lui Jack. Judecând după înfățișarea ei îngrijită și după haine, probabil făcea parte cel puțin din clasa mijlocie, poate chiar din aristocrație. Foarte rar se întâmpla ca acești oameni să le vorbească celor din clasa lui.

– E în regulă, îi spuse băiatul, sunt obișnuit.

Înainte ca Jack să-și dea seama, femeia îl luă de braț.

– Vii cu mine ca să te bucuri de o masă sănătoasă și să-ți revii. O să trimit după un doctor.

– Nu, te rog, nu!

Jack se zbătu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat școlit să-l întrebe de unde venea.

Femeia se opri și se încruntă.

– Nu-ți plac doctorii.

Băiatul clătină din cap.

– Foarte bine. Nu cred că îngrijirea ta o să fie foarte complicată, așa că o să mă ocup chiar eu de tine. E bine așa?

Jack ezită o clipă, cât se gândi la alternativă, apoi încuviință și o lăsă pe femeie, oricine ar fi fost, să îl ducă la ea acasă.

Capitolul 16

Juliette se despărți de Sarah pe holul casei Huntley și se grăbi să ajungă în dormitor. Odată aflată înăuntru, închise ușa și se rezemă de ea. Dumnezeule! Insistența și îndrăzneala ei de a avea grijă de Florian într-un mod pe care mulți l-ar fi considerat nepotrivit o încinsese.

Frustrată, eliberă un geamăt, își desfăcu boneta și se aruncă în pat, cu mânușile și săculețul. Nu avea timp să viseze la doctorul chipeș care o întorsese pe dos. Nu când erau vieți la mijloc.

Așa că respiră de câteva ori ca să-și revină și coborî la parter, în căutarea lui Raphe. După ce îl căută în biroul lui, care era gol, îl găsi în bibliotecă, unde era împreună cu Coventry.

– Bună ziua. Vă deranjează dacă vă țin companie?

Bărbații se ridicară și făcură câte o plecăciune.

– Deloc, Juliette. Raphe făcu semn către un loc liber pe canapea. Tocmai terminam discuția.

Juliette luă loc și se întinse după ceainic, apoi le umplu ceștile celor doi bărbați.

– Tocmai m-am întors de la spital, zise ea. Florian era acolo. Luă o gură de ceai. Are nevoie disperată de somn, așa că am insistat să se culce.

Coventry oftă.

– Muncește prea mult.

– Face tot ce e necesar, având în vedere circumstanțele, se încruntă Raphe. Tifosul nu e o problemă care să fie abordată ușor. Zi-mi, Juliette, s-au făcut progrese pentru a opri epidemia?

– Despre asta voiam să vorbesc cu voi. Conștientă că avea parte de atenția lor, începu să le povestească despre cea mai recentă întâlnire a comitetului și despre ideea ei de a procura o corabie. Florian încerca să facă asta, dar i-am promis că o să mă ocup eu.

– Ai făcut foarte bine, zise Raphe. Eşti sigură că s-a dus acasă să se odihnească?

– A promis că asta o să facă şi l-am crezut.

– Atunci hai să facem ce putem ca să rezolvăm această problemă, să poată începe evacuarea celor bolnavi cât de curând posibil, spuse Coventry.

– Am aceste anunţuri pe care mi le-a dat Florian. Juliette aşează nişte hârtii pe masă, ca bărbaţii să se uite la ele. Poate ne vor fi de ajutor.

– E un început, zise Coventry. Cunosc şi eu câţiva comercianţi, o să le cer sfatul imediat.

Bărbaţii se ridicară.

– Du-te să vorbeşti cu vânzătorii şi lasă-mi mie anunţurile, spuse Raphe. Ne întâlnim aici în seara asta, la ora zece?

Coventry încuviinţă. Îşi luă rămas-bun de la Juliette, iar Raphe îl însoţi la uşă, după care se închise în birou cu secretarul lui.

Nerăbdătoare ca toate eforturile lor să dea rezultate, cum nu avea ce face până ce nu se întâmpla asta, Juliette îşi luă următorul material de citit de pe unul dintre rafturi. Avea să-şi continue studiile medicale citind *Anatomia corpului uman* a lui Cowper, ca să-l poată impresiona pe Florian data următoare când aveau să se întâlnească.

– Otrăvirea lui Armswell nu a fost atât de eficientă pe cât am sperat, zise Bartholomew când termină să numere bancnotele pe care le tipărise domnul Smith pentru el în acea dimineaţă. L-a implicat pe Lowell.

– Da. E o întorsătură nefericită, dar cel puţin a pornit pe o pistă greşită.

Bartholomew ştia asta. Servitorul pe care Claire îl angajase în urmă cu şase luni îi dusese la capăt ordinul, nu servitorul arestat de Lowell. Acesta fusese doar un ţap ispăşitor convenabil.

– Nu contează, o să mă asigur că nu o să descopere.

Domnul Smith încuviinţă.

– Ce propui?

Rezemându-se de scaun, Bartholomew se întinse după un trabuc, îi tăie capătul şi îl aprinse. Îl duse la buze şi inhală cu putere. Apoi se gândi la opţiunile pe care le avea.

– Lowell trebuie să dispară.

Bărbatul se gândi la cel mai bun mod de a face asta eficient și discret. Îi veni o idee care îi aduse un zâmbet larg pe buze.

– Află cine e cel mai bun pistolar și asigură-te că bărbatul aude că Lowell are o aventură cu soția lui!

Capitolul 17

Juliette știu când sosi Florian la balul familiei Stokes, din cauza anunțului pompos făcut de majordom. Nu îi văzuse aproape o săptămână, timp în care viața lui se schimbase pentru totdeauna. Acum bărbatul era în mod oficial duce, prin urmare îi lua o eternitate să ajungă la ea, la Gabriella și Raphe, deși nu stăteau departe de intrare.

– Excelență, spuse Raphe.

Florian tresări vizibil.

– Te rog să nu apelezi la formalități, Huntley. Dacă prietenii mei nu o să mi se mai adreseze cum sunt obișnuit, cred că o să mă spânzur.

Raphe încuviință.

– Am înțeles. E de la sine înțeles că eu și familia mea îți transmitem condoleanțe pentru pierderea unchiului tău.

– Îți mulțumesc.

Suferința se văzu pe trăsăturile lui Florian, înainte ca acesta să-și poată controla emoția și să o ascundă în spatele unei fațade imperturbabile.

– Huntley, îți mulțumesc că m-ai ajutat să obțin corabia. Datorită ție, surorii tale și lui Coventry, am reușit să îi băgăm în carantină pe toți cei cu simptome de tifos.

– Mă bucur că ți-am oferit ce îți trebuie, zise Raphe.

Florian încuviință.

– Am pregătit-o în urmă cu trei zile și am adus pacienții la bord. Au ridicat ancora în după-amiaza asta, iar acum cred că au ajuns la Canal.

– Ce rapid!

Doar asta reuși să spună Juliette, având în vedere viteza cu care fusese pusă în practică soluția, având în vedere că se ocupase și de aranjamentele unei înmormântări. De fapt, era surprinsă că Florian

se afla acolo, în loc să respecte cele trei luni de doliu pentru pierderea unchiului său. Însă, știind că se considera în primul rând doctor și cât de dedicat era profesiei, probabil hotărâse că nu avea timp de așa ceva.

Alertat de comentariul ei, Florian îi oferi toată atenția lui.

– Mereu încerc să profit cât mai mult de timpul pe care îl am. Colțul gurii i se ridică. Acum cred că-ți datorez un vals, milady. Asta dacă nu l-a cerut altcineva.

Un fior de căldură îi străbătu chipul lui Juliette, așa că nu se mai uită la el, sub pretextul că își căuta carnețelul de dans în săculeț.

– Am ajuns de curând, așa că valsul încă e disponibil.

Scose carnețelul și îl întinse spre el.

Florian îl luă, îl studie cu atenție și i-l dădu înapoi, vârful degetelor lui atingându-se rapid de ale ei, însă tot îi trimise fiori pe șira spinării.

– Sora ta ți-a spus de ideea de a obține un venit stabil pentru St. Agatha? îl întrebă Florian pe Raphe.

Calmul din vocea lui nu trăda nimic din ce simțise în urma atingerii ei.

Juliette îi invidie abilitatea de a-și păstra controlul.

Judecând după comportamentul lui, părea că efectul pe care ea îl avea asupra lui Florian putea fi comparat cu cel al unei singure stele asupra cosmosului.

Așa că Juliette se îndreptă de spate și se hotărî să răspundă cu același calm.

– Am vrut să aștept până când găsesc o soluție realizabilă.

– Ați putea să oferiți un serviciu exclusiv pentru cei bogați și să folosiți banii pentru a consolida spitalul, zise Gabriella. Cum ar fi niște băi de lux aici, în Londra, ca oamenii să nu fie nevoiți să meargă tocmai în Bath.

– Pentru băi ar fi nevoie de un izvor mineral, dar înțeleg unde bați, spuse Florian. Afacerea ar oferi relaxare fizică, iar clientul ar pleca cu senzația de întinerire.

– Ar fi nevoie de o locație bună, spuse Juliette, iar asta nu o să fie ieftină.

– Nu, dar îmi permit să fac o asemenea investiție acum și cred că ar merita. Ochii lui Florian sclipiră, plini de entuziasm. Suedezii au dezvoltat de curând o metodă de masaj menit să relaxeze mușchii,

iar chinezii au aplicat presiune cu degetele ca să aline anumite părți ale corpului de secole întregi. Seamănă cu ce ai... O privi pe Juliette. Cu ce ai sugerat să încerc pe un pacient cu durere la umeri. Tuși, apoi își luă privirea de la ea. Când obrajii lui Juliette se înroșiră, spuse rapid: Putem să oferim și saune private pentru domni și masaj facial pentru doamne.

– De ce nu pot avea și doamnele saune? întrebă Gabriella.

Florian clipi.

– Presupun că pot. Posibilitățile sunt nesfârșite.

– Ar putea exista chiar și un magazin care să ofere uleiuri și săpunuri parfumate, sugeră Juliette.

– Cu siguranță, rosti Florian. Ah, cred că începe suita noastră. Îi întinse brațul lui Juliette. Mergem?

Juliette îi permise lui Florian să o însoțească pe ringul de dans, unde își luară pozițiile, unul în fața celuilalt. Privirea lui o întâlni pe a ei, albastrul ochilor săi amintind de un cer fără nori într-o zi caldă de vară.

Muzica începu, și Florian o trase în brațele lui. Mâna ei o găsi pe a lui, amintindu-i de intimitatea atingerii lor. O lăsă fără aer, degetele alunecându-i pe spate în moduri care nu puteau fi accidentale sau inocente. Juliette își dădu seama că și el își dorea aceeași apropiere ca și ea, deși încerca să nu o facă.

– În ultimul timp, dansezi destul de mult pentru un bărbat care insistă că nu îi place această activitate, spuse ea, după ce se obișnui cu senzația dată de o mie de pene care o gâdilau pe interior.

Trebuia să spună ceva ca să își păstreze judecata limpede.

– Doar cu tine, în caz că n-ai observat.

Bineînțeles că observase, iar asta o încântă, deși nu ducea nicăieri.

– E posibil ca și alții să observe. Dacă nu ești atent, fratele meu o să se aștepte să-mi ceri mâna.

– Ai uitat că acum sunt duce. Fratele tău nu poate insista să fac așa ceva. Asta, doar dacă te-aș compromite. Caz în care aș face lucrul onorabil.

O învârti, iar Juliette încercă să nu se lase rănită de cuvintele lui. Dar nu fu ușor, când el practic îi spusese că nu s-ar fi gândit să o ceară de soție decât dacă ar fi fost forțat de împrejurări. Juliette

ar fi devenit obligația lui, iar asta nu era o poziție la care să aspire. Așa că își ridică privirea către a lui și spuse:

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru așa ceva, Florian, pentru că o să fac tot ce ține de mine ca să previn acest lucru.

Dacă nu ar fi petrecut mai mult timp în ultimele săptămâni în compania lui, probabil nu i-ar fi observat reacția. Fu subtilă, dar se văzu o tresărire în colțul gurii, însoțită de încordarea degetelor pe mâna ei.

Foarte bine. Era timpul ca și el să simtă frustrarea care o urmărea în acele zile. Ar fi acceptat să o curteze înainte să înceapă să lucreze împreună. Acum, după ce începuse să-l cunoască mai bine, nimic nu ar fi încântat-o mai mult ca ideea că într-o zi avea să se căsătorească cu acel bărbat. Era deștept și avea onoare. Știa care îi erau prioritățile și ce sarcini erau pe primul loc. Nu lăsa pe nimeni să moară dacă îi putea salva viața. Însă, dincolo de asta, era un bărbat serios, pasionat de profesia lui și captiv în ceea ce Juliette bănuia că era o viață marcată de singurătate, în care munca devenise singura lui însoțitoare.

Se întrebă dacă Florian își dădea seama ce rata. Semăna destul de mult cu ce ratase ea în cea mai mare parte a vieții. Îi avea pe frații ei, așa cum Florian avea familia și colegii, însă niciodată nu simțise că aparținea cuiva așa cum știa că locul ei era lângă el sau că inima ei s-ar fi frânt dacă el ar fi ales să ia în căsătorie pe altcineva. Era ca și cum Florian ar fi pătruns în pieptul ei și i-ar fi pus inima în alertă. Iar dacă el se temea de apropierea din ce în ce mai mare dintre ei așa cum sugera, asta însemna că și el simțea la fel. Iar asta făcea ca reținerea lui să fie și mai ciudată.

– Vrei ceva de băut?

Dansul se terminase fără ca ea să observe, atât de prinsă era în propriile gânduri.

– Nu. Privi mulțimea din jur. Prefer să mă bucur de aerul curat.

– Atunci permite-mi să te însoțesc.

Florian o însoți spre ușile care dădeau spre terasă, fiind urmați de cuvinte șoptite și de priviri care o alertară pe Juliette în privința eligibilității lui Florian. Acum era duce, singurul disponibil pentru căsătorie, și erau o mulțime de femei care îl urmăreau.

– Ce bărbat chipeș!

– Ai văzut vreodată un păr atât de neobișnuit?

– Nu e nimic mai captivant decât un chirurg devenit duce.

– Are cea mai chipeșă înfățișare de pe insulele engleze din ultimele decenii.

Juliette își înăbuși un zâmbet. Înfățișare chipeșă? Folosirea unor asemenea atribute puteau fi destinate numai noului său rang.

Se uită la bărbatul care o îndruma departe de șoapte și îi observă o privire îngrijorată în colțul ochiului.

– Ce e? întrebă Juliette, când simți brusc o briză răcoroasă în jurul umerilor.

– Poftim?

Florin nu se opri, așa cum se așteptase Juliette, ducând-o dincolo de oamenii care stăteau în grupuri, spre o fântână din centrul grădinii.

– Păreai îngrijorat cu o clipă în urmă.

Ea se uită instinctiv peste umăr, ca să vadă câți oameni observaseră că Florian o ducea într-un loc intim. Pentru un bărbat care tocmai îi spusese că nu avea intenția să-i compromită reputația, avea un mod ciudat de a arăta asta.

– Nu e nimic.

Juliette oftă și se hotărî să nu accepte răspunsul.

– Nu sunt de acord. Nu când încerci să pleci din sala de bal cât de repede posibil.

– Tu ești cea care a vrut aer curat.

– Ne puteam bucura de el pe terasă, însă tu mergi prea repede, iar eu nu pot ține pasul din cauza rochiei. Pur și simplu nu pot să fac o plimbare în rochia de seară, Florian.

Bărbatul încetini imediat.

– Îmi pare rău, Juliette, dar trebuia să mă îndepărtez de acei oameni și de toată vorbăria lor.

– Ai auzit, nu?

Îi aruncă o privire care spunea că ar fi trebuit să fie surd ca să n-o facă.

– Exact asta am vrut să evit. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu în centrul atenției, dar acum a devenit inevitabil din cauza titlului.

Juliette îl înțelese și totuși îi spuse:

– Ar putea fi mai rău. Ar putea să te bârfească pe la spate din cauza trecutului tău contestabil.

Îi dădu drumul așa de brusc, că Juliette aproape căzu în tufișurile cu trandafiri.

– Ce vrei să spui?

Umbre se jucară pe fața lui, evocând o imagine ce amintea de Pan sau de alte creaturi misterioase din pădure care se plimbau în întuneric.

Vocea lui era joasă, iar tonul tăios era temperat numai de zgomotul apei din fântâna din apropiere. Cu toate astea, asprimea din vocea lui dezvăluia multe. Sugera că înțelesese greșit, ca și cum suspecta că ea întrebase ceva anume, deși nu știa despre ce era vorba.

– Când eu și frații mei am ajuns în Mayfair, a durat ceva până să ne facem un loc al nostru și să câștigăm respectul celor din jur.

Explicația ei păru să-l calmeze pe Florian. Umerii i se lăsară sub greutatea jachetei lui negre de seară.

– Mai sunt oameni care ne judecă dur, care ne consideră impostori. A durat ceva până să învățăm să-i ignorăm. Din fericire, în prezent avem mai mulți prieteni decât adversari, lucru pentru care suntem incredibil de recunoscători. Însă nici unul dintre noi nu a primit atâtea complimente ca tine în seara asta.

– Probabil mă consideri nerecunoscător.

Florian îi dădu drumul la braț, făcând-o să simtă că o respingea, iar acum mergea înaintea ei. Deși nu voia să fie compromisă și să se căsătorească cu un bărbat care nu o dorea, Juliette îl urmă cu ușurința cu care Psyche l-ar fi urmat pe Cupidon.

– În nici un caz.

Lumina torțelor se diminuă când se apropiară de colțul grădinii. Juliette merse aproape de niște pomi, în speranța că se putea ascunde dacă se uita cineva în direcția lor și își punea întrebări despre cele două siluete care se îndepărtau de mulțime.

– E o schimbare bruscă pentru tine, cum a fost și pentru mine, și o să-ți ia ceva timp ca să te adaptezi. Atâta tot.

– Din păcate, e mai mult de atât.

Bărbatul se opri și se întoarse spre ea atât de brusc, încât îi despărțea numai un centimetru. Și cumva, ca și la întâlnirea lor anterioară într-o grădină asemănătoare, Florian o ținea de braț ca și cum ar fi fost pregătit să o împingă ori să o tragă spre el.

Juliette își ținu respirația și aștepta, în timp ce-și dorea ca el să aleagă a doua variantă.

Era întuneric. Nici una din torţele din grădină nu lumina colţul în care se aflau. Juliette stătea cu spatele lipit de un copac, şi Florian o ţinea de braţ. Nu ştia sigur cum se întâmplase asta, ştia doar că se întâmplase. Nu voia să-i dea drumul, ci să savureze intimitatea momentului.

Ea era aproape, atât de aproape că îi simţea parfumul de bujori, îi auzea fiecare respiraţie şi simţea pulsul rapid care se potrivea cu al lui. Părea cea mai minunată creatură de pe pământ şi era tentat să-şi asume toate libertăţile pe care i le permitea ea. Însă consecinţele, acele afurisite consecinţe, mereu stricau momentul.

– Mă tem pentru siguranţa ta, Juliette.

Oricine era responsabil pentru ameninţările pe care le primise, Florian nu avea să-i permită să se folosească de Juliette sau să se întâmple ceva mai rău de atât. Gândul că i-ar face rău cineva fu destul cât să-l ţină la distanţă. Trebuia s-o protejeze.

Ea însă înţelese greşit ce dorise Florian să spună.

– Aşa şi trebuie.

Se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, respiraţia ei rapidă sugerând că voia mai mult.

– Nu pot fi responsabil pentru ce se poate întâmpla între noi dacă nu pleci.

Dumnezeule, era magnifică! O sirenă tentantă, pregătită să-l ducă pe căi greşite fără să-i ceară altceva. Acceptul ei îi făcu să-i fiarbă sângele în vene. Îl atrăgea. Florian era aplecat în faţă, cu o mână pe braţul ei şi cu cealaltă pe talie.

– Oricât de regretabil ar fi, eşti un risc pe care nu mi-l permit.

Bărbatul spuse acele cuvinte descurajatoare în timp ce îşi plimba un deget pe pieptul ei. O făcu încet, bucurându-se de gemetele pe care le scotea Juliette până ajunse la marginea decolteului şi, mai îndrăzneţ decât ar fi vrut, Florian îşi continuă drumul.

– O tratăţie pe care nu o pot savura.

Plimbându-şi mâna pe sânii ei, se lăsă cuprins de căldura tentaţiei. O străbătu un fior, care apoi o arcui, şoldurile ei căutând mai mult, în timp ce începu să respire mai sacadat.

– Florian...

La naiba cu el, pentru că îi încurajase nevoile! Şi la naiba cu el pentru că iubea fervoarea cu care ea îi dorea atingerea! Cumva, Florian

trebuia să pună punct momentului înainte să fie găsiți sau înainte să facă un lucru prostesc, cum ar fi s-o dezbrace chiar acolo, chiar în acel moment, și să o facă a lui cu nevoia carnală de a o poseda.

Însă înainte de asta trebuia să ia ceva cu el, un lucru pe care să l prețuiască în nopțile singure care îl așteptau.

– Da, Juliette. Ce vrei?

– Totul! oftă ea în timp ce-și despărți buzele care îl asigurară de dorința pe care o simțea.

Pulsul lui o luă razna chiar și când se îndepărtă, punând distanță între ei și lăsând-o acolo singură, fără să-i împărtășească dorința. Însă, dacă i-ar fi spus că și el simțea la fel, și-ar fi pierdut controlul.

– Îmi pare rău.

Ochii plini de lacrimi ai lui Juliette erau de înțeles. Și cum el nu îi putea oferi decât acea scuză patetică, se întoarse și se îndreptă spre casă, în timp ce se blestemă în sinea lui.

– Evenimentul social din această seară mi-a oferit informații care te vor interesa, îi zise domnul Smith lui Bartholomew. Spionul tău a dezvăluit o slăbiciune.

Bărbatul se îndreptă și îi făcu semn lui Smith să se apropie.

– Pleacă, îi zise femeii care îl lingea pe coapsă. Se întinse spre brandy și îi ceru să-l aștepte sus, în dormitor.

– Alege o jucărie, zise el, și o să ne distrăm.

O privi plecând în timp ce bău din brandy. Când aceasta dispăru, îi acordă lui Smith întreaga lui atenție.

– Ce spuneai?

Servitorul zâmbi, ceea ce era mereu un semn bun.

– Există o domnișoară pe care fiul tău pare s-o favorizeze.

– Destul cât să conteze amenințarea vieții ei?

– Posibil, încuviință Smith gânditor. Din ce am înțeles, a fost văzut într-o îmbrățișare intimă cu ea, deși nu a încercat s-o seducă.

– Ceea ce sugerează că ori se teme să se atașeze, ori îi pasă prea mult de ea ca să o compromită la un eveniment. Cine este această femeie?

– O cheamă Juliette Matthews. Este sora mai mică a ducelui de Huntley.

– Huntley nu e boxerul care l-a învins pe Taur anul trecut?

În retrospectivă, meciul fusese un eveniment stupid, însă Tau rul fusese campion, iar Bartholomew fusese convins de succesul lui. Cine ar fi crezut că un duce avea să intre în ring și să învingă un bărbat de două ori cât el? Nimeni nu ar fi putut prezice un asemenea rezultat, cu excepția lui Guthrie, bineînțeles. În acea zi, îl umilise pe Bartholomew, forțându-l să apeleze la alte modalități prin care să obțină St. Giles. Cumpărarea unei case aflate la marginea orașului ar fi fost un început bun, apoi însă propriul lui fiu interveni, și pla nurile lui se duseseră naibii.

– Da, el este, confirmă domnul Smith.

Era chiar mai bine decât ar fi putut spera.

– Atunci poate că o să lovim două păsări dintr-o lovitură dacă ținem spre ea.

Nu se gândise să se răzbune pe Huntley, dar de ce nu?

– Hai să așteptăm puțin și să vedem cum evoluează lucrurile. În tre timp, supravegheaz-o pe Lady Juliette. Cu cât știm mai multe despre persoana pe care o iubește Florian, cu atât mai bine.

– Sunt de acord.

Domnul Smith ezită și păru să se gândească, apoi întrebă:

– Ce să facem cu domnul Blaire? referindu-se la unul dintre doc torii lui Florian.

Bărbatul primise sarcina să verifice corabia de carantină, însă domnul Smith oprise trăsura lui Blaire, care era în drum spre Brighton, și îi oferise un loc de muncă mai bun, ca doctor personal al lui Bartholomew.

– Nimic momentan, îi răspunse.

– Dacă o să vorbească? Lui Florian nu o să-i ia mult să-și dea sea ma cine ești.

– Pe asta mă și bazez, râse bărbatul. Abia aștept să-i văd expresia când o să-și dea seama că i-am distrus viața.

Domnul Smith încuviință.

– Înțeleg. Apropo de ruinarea vieții lui, o să fii fericit să afli că am găsit adversarul perfect pentru Lowell.

– Cine?

– Contele de Elmwood. Se zvonește că este un țintaș bun și are o soție frumoasă, cu 20 de ani mai mică decât el. Domnul Smith zâm bi. Din ce am descoperit, Elmwood nu o lasă să danseze decât cu el, deoarece se teme că ar putea fi sedusă de vreun nemernic.

Bartholomew zâmbi.

– Nesiguranța lui ne va fi de folos, domnule Smith. Elmwood pare să fie genul de bărbat care mai întâi trage cu pistolul și apoi pune întrebări. Exact de asta avem nevoie.

Capitolul 18

Juliette nu aștepta cu nerăbdare să îl vadă pe Florian. Nu după ce o uimise complet cu o seară în urmă. Fusese la un pas să o sărute. Simțise asta până în măduva oaselor. Însă exasperantul bărbat le negase amândurora acel moment de plăcere. Deoarece nu putea sau nu voia – sau oricare fusese scuza lui inacceptabilă în acea clipă. Juliette nu-și amintea exact cuvintele, deoarece fusese foarte tulburată. Îi luă în jur de 15 minute ca să-și revină și să se întoarcă în sala de bal, la un partener de dans foarte nerăbdător de care uitase.

Însă, când Raphe îi trimise vorbă că Amelia năștea, Juliette își luă săculețul și ieși repede în stradă, cu intenția de a găsi o birjă, doar ca să dea peste trăsura lui Florian.

– Ce faci aici? întrebă ea în timp ce el se dădu jos și făcu o plecăciune. Nu ar trebuie să fii în casa Coventry?

– Acolo mă îndreptam, dar casa ta era în drum, așa că m-am gândit să văd dacă tu și familia ta știți de starea surorii tale.

– Raphe și Gabriella sunt deja acolo. S-au dus pentru ceai.

– Înțeleg... Ei bine... Florian se uită peste umăr. În cazul ăsta, poți să vii cu mine. Făcu un pas într-o parte și îi întinse mâna, ca s-o ajute să se urce în trăsură.

Juliette ezită.

– Ar trebui probabil să îi cer cameristei să vină cu noi.

Putea să ocupe singură o birjă, însă era cu totul altceva să împartă o trăsură cu un domn necăsătorit.

– Îmi pare rău, dar nu-mi permit să aștept. În plus, reputația ta nu o să fie afectată atât timp cât fereastra nu e acoperită, ca oamenii să ne poată vedea.

Liniștită de comentariul lui și forțată de împrejurări, Juliette făcu un pas în față și își puse mâna într-a lui. Inima ei o luă razna și pielea începu s-o gâdile. Cum nu-și mai putea ignora reacția, o acceptă și se sui.

– În legătură cu seara trecută... spuse Florian imediat ce plecară. Stătea în fața ei și nu o atingea deloc, însă tot îi putea provoca fiori doar cu o simplă privire.

Juliette expiră. Bărbatul nu avea de gând s-o lase în pace.

– Trebuie să vorbim despre asta?

– Cred că ar trebui s-o facem. Vezi tu, ca gentleman, vreau să-mi cer cele mai sincere scuze pentru modul în care te-am tratat. A fost lipsit de respect și... Făcu o pauză, în timp ce Juliette închise ochii. Vocea lui deveni din ce în ce mai joasă pe măsură ce continuă: Mă înnebunești, Juliette! Frumusețea ta, îndrăzneala, curajul și bunătatea... O luă de mână, iar ea își deschise ochii, văzându-i expresia plină de dorință. Mă determini să-mi pierd cumpătul.

Îl privi uimită.

– Atunci eu sunt de vină pentru modul în care m-ai condus în întuneric? Pentru felul în care ai ales să mă atingi? Pentru modul în care ți-ai lipit corpul de al meu și m-ai forțat să-mi confesez cele mai intime gânduri?

– Îmi cer scuze, serios.

Florian îi dădu drumul la mână și se lăsă pe spate. Cel puțin avea decența să pară îndurerat, ceea ce era o schimbare mare de la atitudinea lui obișnuită. Iar apoi expresia lui se umplu de regret.

– Să mă abțin s-a dovedit a fi o sarcină în sine. Nu poți să-ți imaginezi cât de mult te doresc! Nu e deloc ușor să plec de lângă tine de fiecare dată când există oportunitatea să fie ceva mai mult între noi. Dimpotrivă, e o tortură.

Oricât de furioasă și de tristă era din cauza modului în care el nega ce ar fi putut avea, îl înțelese. Ceea ce o făcu să-l întrebe, ca prietenă, și nu ca femeia care îl dorea cu fiecare celulă a corpului:

– De ce nu mă lași să te ajut? Dacă ai încredere în mine, împreună putem să distrugem obstacolul din calea ta.

– Ești dulce, Juliette, și sunt norocos că am câștigat admirația unei femei ca tine. Tocmai de asta nu pot să împărtășesc motivele pentru care nu putem fi împreună. Deoarece părerea ta despre mine e prea importantă. Nu o s-o risc.

Fu ca și cum o parte din inima lui Juliette muri în acea clipă, deoarece Florian vorbi cu mai multă convingere decât o făcuse vreodată.

– Deci nu există nici o speranță pentru noi?

– Nu.

- Şi nu o să-mi dai nici o explicaţie acceptabilă?

- Nu pot decât să spun că meriţi ceva mai bun.

Încrucişându-şi braţele la piept, Juliette îşi încleştă maxilarul şi îl privi.

- Eşti nesuferit. Ştii asta?

Când el doar îşi ridică o sprânceană, ea continuă, înfuriată de durerea pe care i-o provocă prin negarea viitorului pe care îl voia.

- Cum îndrăzneşti să decizi aşa ceva fără să mă consulţi? Eu o să hotărâsc ce merit, nu tu sau teama care te opreşte să îmi spui adevărul. Dintr-odată, deveni incredibil de furioasă. Dacă e cineva care merită ceva mai bun, acela eşti tu! Eşti educat, umblat in lume, respectat, iar acum eşti duce! Pentru numele lui Dumnezeu, Florian! Eu sunt doar nepoata unui viconte, fiica unei femei care şi-a abandonat familia şi a unui bărbat care s-a sinucis din cauza asta. Chiar dacă sunt sora unui duce, mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în mahala. Nişte haine scumpe şi titlul nu o să schimbe acest lucru. Dar, cu toate astea, tu eşti cel îngrijorat că sunt prea bună pentru tine! Te-ai lovit la cap sau ţi-ai pierdut facultăţile mintale în alt fel?

Florian o privea ca şi cum tocmai ar fi scăpat din Bedlam. În cele din urmă, închise gura, clătină din cap şi spuse:

- Ştiu că pare nerezonabil, dar trebui să ai încredere în mine. Există lucruri despre mine pe care nu le ştii şi care sigur ţi s-ar părea neplăcute.

- Cum ar fi?

Când el nu îi răspunse, ea întrebă:

- Eşti tâlhar pe timpul nopţii?

- Nu fi ridicolă! zise bărbatul.

Ea îi ignoră comentariul.

- Ai făcut o crimă oribilă?

- Bineînţeles că nu. Juliette, interogatoriul ăsta nu o să ducă nicăieri!

- O să-mi permită să îmi dau seama exact cât de mult crezi că nu meriţi. Aşa că spune-mi, despre ce e vorba? E boala franţuzească?

Florian arăta ca şi cum s-ar fi înecat şi începu să tuşească.

- Cum naibii te-ai putea gândi la aşa ceva?

Întrebarea fu urmată imediat de o scuză pentru cuvântul folosit, însă pe care Juliette nu îl băgă în seamă.

– Raphe a pomenit de asta o dată sau de două ori după ce a auzit pe cineva care o avea.

Juliette se simți ciudat de încrezută pentru că îl surprinsese pe chirurg, iar acesta își pierduse controlul.

– Dacă asta e problema, atunci încep să-ți înțeleg reticența în privința căsătoriei.

– Nu am sifilis, sunt perfect sănătos.

– Hm...

– Nu mă crezi?

– Poate că aș face-o dacă m-ai săruta.

Florian își încrucișă picioarele și își trase geanta în poală. Aerul sfârâia între ei din cauza focului care se aprinsese în el din pricina acelei cerințe simple. Se simțeau scântei între ei. În cele din urmă, trăsura se opri.

– Nu o să te sărut, șopti el când deschise ușa și se dădu jos ca să o ajute să coboare.

Juliette îl prinse de mână și coborî cu zâmbetul pe buze.

– O să vedem, îi spuse ea timidă.

Oricare ar fi fost demonii lui, Juliette bănuia că nu erau atât de greu de învins pe cât credea el. Trebuia doar să găsească obstacolul din calea lui Florian și să-l distrugă.

Capitolul 19

Juliette luă jucăria din apropiere și o mișcă deasupra lui Peter. Bebelușul din brațele ei chicoti și dădu din brațe, amuzat. Trecuseră două zile de când se născuse și atât el, cât și mama lui erau bine. În ceea ce îl privea pe Florian... Juliette încercă să nu se gândească la el. Nu îl văzuse de la naștere, oferindu-i spațiul de care bănuia că avea nevoie după discuția lor.

Încă nu știa de ce se arătase atât de sinceră cu el, dar fusese necesar. Voia să lămurească lucrurile și dăduse glas tuturor frustrărilor ei. Exagerase când pomenise de boala franțuzească, însă nu se putuse controla, așa că ajunsese până acolo.

Puse jucăria deoparte și întinse degetul, iar bebelușul îl prinse cu mâna lui mică.

– E atât de puternic!

– Și chipeș, spuse Amelia cu zâmbetul pe buze. Stătea lângă ea și sorbea din ceai, în timp ce între sora și fiul ei se crea o legătură. Abia aștept să-i cunosc pe copiii *tăi* într-o zi!

Sinceritatea Ameliei o făcu să simtă un nod în gât. Dintr-odată, o înțepau ochii și nu reușea să respire.

– Dacă o să fiu vreodată atât de norocoasă.

Încercă să-și alunge tristețea, deoarece nu era locul potrivit să se manifeste. În schimb, zâmbi și spuse cu sinceritate:

– Să te căsătorești cu un bărbat care te iubește și să-i porți copiii e o adevărată binecuvântare.

– Un astfel de bărbat există și pentru tine, Juliette. Trebuie doar să-ți deschizi inima în fața lui și nu o să aibă de ales, o să te iubească.

Un zâmbet amar apăru pe buzele lui Juliette, pe care însă îl înăbuși.

– Asta mi-ar plăcea și mie să cred.

Amelia se întinse după fiul ei, luă bebelușul în brațe și îl sărută pe frunte.

– Florian ar putea fi acel bărbat.

Vocea ei era joasă, chiar melodioasă și în contradicție cu ce spusese.

– Poate că da, încuviință Juliette. Ce bine ar fi fost dacă îl putea convinge! Sau poate că nu, pentru că e o situație complicată.

Amelia râse.

– Oamenii își transformă emoțiile în haos, când în realitate iubirea este simplă. Fie o simți, fie nu. Dar, dacă o simți... Ei bine, părerea mea e că merită să lupți pentru ea.

Juliette era de acord, însă Florian nu avea să fie ușor de convins. Până atunci, nu avusese nici un rezultat după discuțiile cu el. Însă altceva avusese rezultate... ceva ce Juliette putea folosi în avantajul ei. Pentru că, dacă exista un lucru căruia nu îi putea rezista, acela părea să fie apropierea ei. Îl tenta. Florian îi spusese asta. Așa că, dacă voia să-l seducă, trebuia să se concentreze asupra dorinței lui, nu asupra rațiunii.

După ce o ajută pe ducesa de Coventry să își nască fiul, Florian le lăsă pe ea și restul familiei să se minuneze de noul bebeluș. Când se întoarse la St. Agatha, se hotărî să stea la distanță de Lady Juliette, evitând toate evenimentele sociale din următoarele săptămâni. Avea să se concentreze asupra muncii.

– Ai aflat ceva când ai interogat servitorul? îl întrebă pe Henry când se duse în vizită peste două zile.

– Nimic, zise Henry cu o expresie tristă. Încep să cred că este nevinovat.

– Atunci trebuie să ne uităm la ceilalți servitori, zise Florian.

– Mai e ceva. Lowell băgă mâinile în buzunar. Elmwood are o problemă cu mine.

– Ce?

– Crede că mă culc cu soția lui.

– Dumnezeule! Deși știa că Henry nu ar fi făcut asta, tot îl întrebă: Nu faci asta, nu?

– Bineînțeles că nu, dar trebuie să am noroc pentru a-l convinge pe Elmwood de asta. Cere satisfacție.

– Ai putea să-ți ceri scuze, îi sugeră Florian.

– Asta ar însemna că sunt vinovat și nu e cazul.

Corect.

– Când trebuie să vă întâlniți?

Henry oftă.

– Nu sunt sigur. Se pare că Elmwood a plecat din Londra cu afaceri. Nu a spus când o să se întoarcă, dar a insistat să fiu pregătit.

– Bine. Asta ne dă timp să aflăm ce se întâmplă de fapt, cine a răspândit zvonul și să îi punem punct.

– Crezi că asta are legătură cu amenințările primite de tine?

Când Florian nu răspunse, Henry zise:

– M-am gândit că poate persoana din spatele lor a aflat de investigația mea legată de otrăvirea lui Armswell și a pus la cale un plan ca să mă dea la o parte.

– Dacă e adevărat, atunci înseamnă că suntem pe drumul cel bun interogându-l pe servitorul lui Armswell.

Henry încuviință și se ridică în picioare.

– Știu că ai o mulțime de lucruri pe cap, așa că o să mă duc la casa Armswell și o să-i studiez cu atenție pe restul servitorilor.

– Cum rămâne cu clubul tău?

Henry făcu o pauză în ușă.

– Se deschide peste câteva ore, așa că am timp.

Cum plecă, Florian se gândi dacă ar trebui să-i spună fratelui său despre asemănarea dintre domnul Mortedge și Bartholomew. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai absurd. Poate că asemănările pe care la observase la balul Hawthorne fuseseră efectul a prea multă șampanie. Însă, dacă lucrurile stăteau așa, Florian nu înțelegea ce era cu amenințările. Din câte știa, nu mai avea alți dușmani, așa că nu avea sens.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi intră o infirmieră.

– Tocmai ați primit asta, spuse ea, întinzându-i o scrisoare și plecând.

Florian desfăcu sigiliul și citi scrisoarea.

Blaire nu a ajuns. Avem nevoie disperată de ajutor. Te rog, vino repede!

Haines

Florian nu înțelegea ce se întâmpla. Confuzia lui fu urmată de furie și de o nevoie disperată de răspunsuri. Se ridică în picioare, își luă jacheta și se îmbrăcă. Dacă domnul Blaire, doctorul care primise

sarcina să trimită rapoarte în legătură cu ce se întâmpla pe corabia aflată în carantină, îl trădase, atunci bărbatul trebuia să plătească.

– Nu e aici, îi zise servitorul domnului Blaire lui Florian o jumătate de oră mai târziu. El și soția lui au ieșit în această seară.

– Unde? întrebă Florian, încercând să pară calm.

– La King's Theatre.

Florian îi mulțumi bărbatului și se grăbi spre trăsura care îl aștepta, dându-i birjarului indicații. Trăsura porni la drum, prin ploaie, iar Florian încercă să găsească un singur motiv pentru care acțiunile lui Blaire puteau fi considerate acceptabile. Nu reuși. Doctorul nu își dusese sarcina până la capăt și nu informase pe nimeni de asta, lucru de neiertat.

Când trăsura se opri peste câteva minute, Florian intră în teatru. Traversă holul cu pași mari. Era furios, atât de furios încât se temea că vasele de sânge de lângă ochi aveau să-i plesnească dacă nu se calma. Însă avea să fie foarte dificil să o facă. Așa că găsi loja pe care o căuta și deschise ușa larg, fără să bată. Începuse deja a doua parte din *Nunta lui Figaro*.

Fără să stea ca să asculte muzica, Florian se aplecă spre domnul Blaire și îi șopti la ureche, cu veninul pe care îl simțea în vene:

– Unde ai fost?

Bărbatul nici măcar nu îl privi.

– Plecat din oraș.

– Unde?

Soția lui Blaire, care stătea lângă el, îi aruncă o privire nemulțumită lui Florian. Își ceru scuze pentru întrerupere, după care se concentră din nou asupra unuia dintre cei mai buni doctori angajați de Spitalul St. Agatha.

– Ei bine? Trebuia să verifici corabia și nu ai făcut-o. Tocmai am primit o scrisoare de la Haines, datată acum trei zile. În ea, cere ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească dacă ți-ai fi făcut treaba.

Fața lui Blaire se făcu roșie ca focul.

– Totul se reduce la bani, Florian. Domnul Mortedge mi-a oferit un salariu pe care un bărbat ca mine nu-l poate primi.

Pe Florian îl lună amețeala. Greșise să nu-și asculte instinctele. Mortedge *era* Bartholomew. Nu avea cum să nu fie, nimeni altcineva nu ar fi mers atât de departe încât să-i strice planurile legate de St. Giles.

– Şi nu te-ai gândit să-mi spui?

Blaire se încruntă.

– S-a întâmplat atât de repede, încât abia am avut timp să-mi fac bagajul. Mortedge a avut nevoie să-l însoţesc într-o călătorie de afaceri. Are dureri din cauza gutei.

Pentru o clipă, Florian se gândi să-l sugrume pe om, însă reuşi să reziste impulsului.

– Probabil au murit oameni din cauza ta.

– Îmi pare rău, bombăni Blaire.

– Pe naiba îţi pare rău! zise Florian.

Se îndreptă şi se uită la mulţimea din sală, privirea lui fiind atrasă de locul din dreapta, unde stătea Lady Juliette şi îl privea. Îi susţinu privirea şi îi spuse lui Blaire:

– Sper că nu va trebui să mai vorbesc cu tine vreodată.

Bărbatul bombăni ceva, însă Florian nu stătu să-l asculte.

Ieşi din lojă şi se îndreptă spre scări. Inima îi bătea cu putere din cauza furiei, nu numai din pricina lui Blaire şi a lui Bartholomew, ci şi pentru că nu-şi dăduse seama mai devreme ce se întâmplase. Dumnezeule, ce naiv fusese să dea altcuiva o sarcină vitală! Şi Haines... Ce avea să-i spună? Nici o scuză nu era destul de bună.

– Florian!

În clipa în care o văzu, aproape că se întoarse în direcţia opusă. Îmbrăcată într-o rochie aurie şi cu părul strâns lejer în zona cefei, Juliette arăta ca un vis. Ceea ce nu era deloc bine dacă voia să reziste în continuare farmecelor ei.

– Ce e?

Tonul lui fu mai dur decât dorise, fiind rănit de furia din acel moment şi de dorinţa din ce în ce mai mare pe care o simţea faţă de ea.

Ea încetini şi se apropie cu ezitare.

– Am văzut că te certai cu cineva şi am venit să văd dacă eşti bine. Pari foarte tulburat, Florian.

Îşi încleştă dinţii şi se uită în jur. Holul era gol, aşa că puteau vorbi în privat, dar se temea de clipa în care cineva ar fi apărut şi i-ar fi văzut împreună fără însoţitor.

– Nu ar trebui să fii aici, Juliette. Reputaţia ta e în joc!

Când ea se încăpăţână să rămână, Florian o luă de mână şi o trase spre zona în care canapelele le ofereau spectatorilor un loc

confortabil de relaxare în timpul pauzelor. Intrând înaintea lui Juliette, se asigură că spațiul era gol înainte să o tragă înăuntru.

Odată aflați înăuntru, Florian îi dădu drumul la mână și făcu semn către canapea.

– Vrei să iei loc?

– Nu neapărat. Ochii ei erau plini de curiozitate. O să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Bărbatul cu care m-ai văzut vorbind e domnul Blaire.

– Doctorul pe care l-ai însărcinat cu verificarea corabiei aflate în carantină.

– Da. Simți cum i se încordează fața de nemulțumire. Doar că nu a făcut asta, ci s-a dus să lucreze pentru altcineva. Am primit de dimineață o scrisoare de la Haines în care mi-a zis de absența lui Blaire, însă au trecut deja câteva zile de când a trimis-o, deci s-ar fi putut întâmpla o groază de lucruri de atunci.

– Dumnezeule! Îngrijorarea lui Juliette era vizibilă. Ți-a cerut ajutorul, nu?

– Da, dar nu a primit nici unul.

Conștient de eșecul de care era responsabil, Florian își trecu mâna prin păr și încercă să accepte situația.

– Trebuie să merg imediat la el.

– Dar...

– Nu, Juliette, nu încerca să mă convingi să nu fac asta!

– Nu aveam de gând s-o fac. Voiam doar să-ți atrag atenția asupra orei târzii și să-ți sugerez să pleci mâine-dimineață.

– Chiar dacă ar fi înțelept să fac asta, am îndoieli, fiindcă e posibil ca Haines să aibă nevoie disperată de ajutor. Trebuie să mă grăbesc. Dacă plec acum, pot ajunge acolo până la răsărit și astfel câștig o zi.

Privirea cu irizații verzi a lui Juliette era plină de înțelegere.

– Ești un bărbat bun, Florian. Pacienții tăi sunt norocoși să se bucure de angajamentul tău. Însă o să-mi fac griji pentru tine până ce te întorci în siguranță.

Acea confesiune era cel mai apropiat lucru de recunoașterea unui atașament emoțional și de mărturisirea că ținea la el destul cât să-și facă griji pentru siguranța lui. Florian simți că i se umple inima de căldură. Și mai avu un sentiment straniu, dar nu își dădu seama ce anume.

– Nu e nevoie.

Doar asta putu spune când simți disconfortul straniu provocat de vorbele ei. Deși încântat că ea ținea la el, Florian își făcea griji, gândindu-se unde ar putea duce asta.

– Așa cum știi deja, ar trebui să fiu imun.

– Asta nu mă liniștește cu nimic. Expresia ei trecu de la calm la panică. Dacă există o șansă cât de mică să fii infectat, atunci...

Juliette își coborî privirea și se întoarse cu umărul spre el.

– Voiai să sugerezi să nu mă duc?

Când îi văzu îngrijorarea, neliniștea și durerea, îi fu imposibil să nu o atingă. Mâna lui se așeză ușor pe umărul ei. Juliette tresări și își ridică ochii umezi spre el. Acea privire îl tulbură.

Fără să se gândească la consecințe, o luă în brațe. Fața lui era lipită ușor de creștetul capului ei, iar cea mai mică mișcare făcea ca părul ei să îi gâdile nasul lui Florian. Simți mirosul săpunului de mușețel combinat cu parfumul ei de bujori. Mireasma era puternică, dar și calmantă, la fel ca ea.

– N-ar avea nici un rost să fac asta, spuse ea lipită de pieptul lui. Știu, dar tot îmi doresc să nu fii cel care își pune viața în pericol.

Sinceritatea ei era copleșitoare. Dacă și el ar fi putut să fie la fel de sincer cu ea! Însă teama de ceea ce ar fi făcut Bartholomew, amenințarea pe care o reprezenta acesta pentru siguranța ei îl opriră.

– Deși nu îți pot oferi garanții, cred că aș fi luat tifosul până acum dacă nu aș fi fost imun. Contactul meu apropiat cu bolnavii din St. Giles, când i-am examinat și i-am tratat înaintea evacuării, ar fi trebuit s-o dovedească.

Ea se relaxă în brațele lui în timp ce el îi vorbea, ceea ce însemna că o calmase. Era timpul să se dea în spate. Doar că Juliette încă îl ținea strâns.

– Juliette?

Neștiind ce să facă, își plimbă mâna pe spatele ei, amintindu-și de feminitatea ei și de intensitatea dorinței pe care o simțea, iar în clipa aceea Juliette se topi în brațele lui.

La naiba, nu avea să se termine bine! Mai ales dacă îi vedea cineva. Așa că își coborî mâinile pe talia ei și încercă să o dea ușor la o parte, doar ca ea să își ridice capul și să privească în sus. Erau aproape, atât de aproape încât putea vedea nuanțele aurii strălucind în ochii ei. Buzele îi erau întredeschise și avea un singur gând în minte.

„Pentru numele lui Dumnezeu, sărut-o!"

•

Miriade de emoţii copleşitoare o asaltară pe Juliette în câteva minute. Trecuse de la curiozitate la disperare şi nevoie insaţiabilă. Nevoia de a spune ce simţea pentru Florian, doctorul, ducele, bărbatul, creştea în ea cu o forţă irezistibilă. De când îl văzuse ultima oară, se pregătise pentru orice era nevoie ca să-l facă să înţeleagă cât de uşoară ar fi fost viaţa dacă ar fi permis atracţiei dintre ei să înflorească.

Nu era încă sigură dacă el avea să ţină vreodată la ea la fel de mult, dar ştia un lucru: se întâlnise şi dansase cu fiecare burlac eligibil din Londra, şi nici unul nu îi provocase emoţia pe care o simţise pentru Florian. Îl dorea, chiar dacă trebuia să-l facă să capituleze în faţa dorinţei ce licărea în ochii lui când erau împreună. Era acolo chiar în acea clipă, strălucitoare şi imposibil de ignorat, deşi Florian încerca să meargă pe alt drum.

– Oricare ar fi îndoielile tale, şopti ea, în timp ce-şi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, oricare ar fi motivele pentru care mereu mă îndepărtezi, nu pot să te las să pleci fără să fac asta.

Ridicându-se pe vârfuri, Juliette se pregăti să fure sărutul pe care îl dorea, însă nu fără să-i dea ocazia să lămurească lucrurile dintre ei o dată pentru totdeauna.

– Dacă vrei să eviţi asta, acum e momentul să mă opreşti.

Florian începu să respire greu când o mângâie pe obraz şi spuse aspru:

– Puterea de a face asta m-a părăsit, Juliette. Eşti ca sirenele de care se ferea Odiseu.

Apoi se apropie de ea şi o sărută.

Senzaţia buzelor lui pe ale ei era delicată şi caldă, în acelaşi timp minunată şi nefamiliară. O străbătu un val de uşurare, care declanşă plăcerea. Era incredibil. Mai ales când o trase de lângă uşă şi îi ghidă corpul până când ajunse cu spatele lipit de perete. Lipindu-se apoi de ea, mâinile i se plimbară peste umerii, braţele, talia şi şoldurile ei.

– Dumnezeule, Juliette!

Şoapta vibră prin ea, provocându-i un oftat care îi despărţi buzele şi îi oferi acces lui Florian.

Fiori de căldură o străbătură când el aprofundă sărutul, senzaţia fiind atât de minunată, încât Juliette trebui să se ţină de el. Era sub puterea lui, nu mai putea să stea în picioare. Era copleşită

de masculinitatea lui și reacționa în moduri pe care nu le-ar fi crezut posibile. Dorința de a-i simți atingerea pe tot trupul probabil avea să o înnebunească. Ca și nevoia de mai mult decât putea oferi un sărut.

- Da.

Șopti cuvântul când el începu s-o sărute pe gât. Instinctiv, se arcui spre el, oferindu-i-se ca o prințesă păgână pe altarul dorinței.

- Îmi testezi limitele autocontrolului, zise el.

Cuvintele îi bântuiră pielea, fiind șterse de căldura altui sărut.

- Ce ți-aș face dacă am fi altundeva, în spatele ușilor închise!

Mâinile ei se înfigeau în părul lui și se plimbau cu fervoarea frenetică a unei femei în care tocmai se trezise plăcerea carnală.

- Spune-mi!

Bombănind o înjurătură, gura lui se întâlni din nou cu a ei, și mai insistentă. Asta îi smulse un geamăt din adâncul pieptului, intimitatea gestului lui neinhibat de a o gusta încurajând-o să freamăte lipită de el. Florian îi mușcă ușor lobul urechii, trimițându-i un val de fierbințeală până în vârful degetelor de la picioare.

- Aș venera fiecare părticică din tine, până când nu ai mai ști cum te cheamă.

O apucă de șolduri, lipindu-le de el.

- Te joci cu focul, Juliette. Mai bine ne oprim acum, înainte ca unul din noi să se ardă.

Înainte să înțeleagă ce sugera el, Florian făcu un pas în spate, făcând-o să se simtă groaznic de nesatisfăcută.

- Trebuie să plec. El vorbi ca și cum încerca a-și aminti ce voia să facă înainte ca ea să-l distragă. Întoarce-te la familia ta, Juliette. Bucură-te de restul spectacolului!

Reușind să se controleze, ea adăugă încet:

- O să mă vizitezi când te întorci?

Florian o privi lung, apoi spuse:

- Probabil ar fi mai bine să-ți trimit un bilet. Asta... Își încleștă maxilarul și se uită în altă parte, iar în acel moment, fericirea lui Juliette se destrămă când simți regretul evident al lui Florian. Nu putem permite să se mai întâmple asta.

- Bineînțeles că nu. Cuvintele ei erau pline de iritare și sarcasm. De ce ne-am permite să ne lăsăm pradă unei dorințe reciproce?

- Pentru că sunt multe lucruri pe care nu le ştii, replică el. Probabil crezi că am ales să te salvez de la căsătoria cu mine dintr-un motiv prostesc. Dar te asigur că motivele mele sunt reale şi nobile, nu vreau decât să fii în siguranţă. Respira rapid, iar părul îi cădea ciufulit pe frunte. Dacă aş fi altcineva, cineva mai bun şi mai pur, te-aş cere imediat în căsătorie. Dar să te leg într-o căsnicie pe care o vei regreta e lipsit de omenie.

- De unde ştii că aş regreta, Florian, şi cum aş putea să iau o decizie legată de viitorul meu când refuzi să-mi dai toate detaliile? Îşi puse mâna pe braţul lui. Ai încredere în mine, te rog!

- Odată ce o fac, nu pot să dau înapoi. Ţi-ar putea schimba pentru totdeauna părerea despre mine, iar din cauza asta nu pot să-mi permit aşa ceva.

- Nici dacă-ţi promit că nu te judec?

Bărbatul tresări, iar ea îşi lăsă mâna în jos.

- Nu poţi face asta, Juliette. Nu e posibil.

Simţind cum toată speranţa îi aluneca printre degete, Juliette făcu o ultimă încercare.

- Bineînţeles că e. Afecţiunea pe care o simt pentru tine nu ar permite altceva.

Privirile lor se întâlniră, în fiecare citindu-se durere şi, cel mai rău, milă.

- Ce bine ar fi dacă aş putea crede asta! El făcu o plecăciune, în timp ce inima lui Juliette se frângea. O seară bună, milady.

Florian plecă înainte ca ea să îi poată ura o călătorie sigură, sunetul paşilor dispărând în depărtare până când rămase doar tăcerea. Îşi adunase tot curajul şi îşi riscase inima şi mândria spunându-i ce simţea. În schimb, el o refuzase din motive pe care nu le putea înţelege. Juliette nu ştia decât că suferea mai mult decât o făcuse vreodată.

Capitolul 20

Juliette se tot plimba prin salon în timp ce Gabriella o privea. Era agitată din nenumărate motive, cel mai puțin importante fiind reacția lui Florian în fața afecțiunii ei și plecarea lui din Londra.

– Ar fi trebuit să vină acum o oră, zise ea referindu-se la Vivien, care încă era absentă. Nu-i stă în fire să nu respecte o întâlnire fără să anunțe.

– Calmează-te, Juliette, o să faci o gaură în covor! Gabriella îi turnă ceai. Vino să stai cu mine puțin. Sunt sigură că există o explicație rezonabilă.

Cum ar fi fost posibilitatea de a deveni victima unui accident pe drum.

– Poate că ar trebui să trimitem pe cineva să întrebe de ea?

Juliette se așeză pe scaun și se întinse după ceai. Fu incredibil de liniștitor.

Gabriella se încruntă.

– Nu ești genul care să se aștepte la ce e mai rău fără motiv, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu există și alt motiv pentru starea pe care o ai. Mai ales că simt că a început de ieri-seară, când te-ai întors de la toaleta doamnelor de la teatru.

La naiba cu spiritul de observație al cumnatei ei!

– Dacă îți amintești, mi-am lovit degetele de la picioare de o ușă.

Cel puțin asta fusese explicația pe care o dăduse pentru cât de iritată se întorsese în loja Huntley.

– Pentru că nu ar putea avea nici o legătură cu întâlnirea cu Florian, nu?

Incapabilă să vorbească, Juliette o privi pe Gabriella.

În cele din urmă, ducesei i se făcu milă.

– L-am văzut certându-se într-una din lojele opuse, ca și tine. Ar fi fost inevitabil să nu te întâlnești pe hol cu el, chiar dacă voiai asta sau nu.

– Raphe a observat?

Nu voia ca fratele ei să-şi dea seama. Dacă ar fi făcut-o, probabil l-ar fi încurajat pe Florian să o curteze, ceea ce lui nu i-ar fi plăcut.

– Cred că ai fi ştiut deja dacă ar fi văzut. Dar ai fost plecată mult timp, aşa că simt că ar trebui să abordez subiectul, oricât de delicat ar fi. Gabriella o privi pe Juliette cu atenţie, după care întrebă: Şi-a permis libertăţi cu tine?

Uitându-se spre covor, Juliette clătină din cap.

– Foarte bine. Atunci permite-mi să reformulez. I-ai dat permisiunea să facă vreun lucru ce ar putea fi considerat scandalos sau dezastruos?

Privirea lui Juliette se ridică spre Gabriella, exprimând tot ce avea nevoie să ştie cumnata ei.

– Înţeleg.

– Nu că ar conta. Nemernicul nu mă vrea şi, cum nu au fost martori, nu s-a întâmplat nimic.

Mai puţin inima ei, care era distrusă.

Gabriella o privi lung şi apoi, spre surprinderea ei, râse.

– Îmi pare rău, Juliette. Ştiu că nu e de râs, dar fie Florian e complet ignorant în privinţa sentimentelor lui, fie e hotărât să le ignore. Apoi orice urmă de umor dispăru, şi Gabriella deveni serioasă. Oricum, nu a fost sincer, şi pentru asta o să-l cert mai încolo. E limpede pentru toată lumea că e nebun după tine.

– Poate, dar nu aşa cum aş vrea să fie.

– Te asigur, nu e aşa. Gabriella o luă de mână pe Juliette. Îl ştiu de o viaţă întreagă, Juliette, şi nu l-am văzut niciodată privind o femeie aşa cum te priveşte pe tine. Stai liniştită, sentimentele pe care le are pentru tine sunt profunde şi probabil de asta e hotărât să reziste farmecelor tale. E ca majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc, speriat de efectul pe care îl ai asupra vieţii lui altfel ordonate.

Era posibil, deşi Juliette avea îndoieli şi nu voia să îşi facă speranţe. Trecuse prin prea multe dezamăgiri în ultimul timp ca să vrea mai mult.

– Doamnelor, spuse Pierson când intră în cameră şi le distrase atenţia de la subiect.

– Ducesa văduvă de Tremaine a venit în vizită. Îi spun că sunteţi acasă?

– Te rog, invit-o înăuntru. Gabriella se întoarse spre Juliette în clipa în care Pierson ieși din cameră. Probabil e aici ca să te vadă pe tine, nu pe mine. Preferi să mă duc în altă parte a casei, ca să vorbești cu ea în privat?

– Doar dacă spune că vrea să vorbească cu mine. Altfel, nu văd de ce să nu rămâi și să nu te bucuri de restul ceaiului cu noi.

Viola intră imediat ce Juliette termină să-i șoptească Gabriellei aceste cuvinte. Aceasta se ridică și îi ură bun venit în salonul fratelui ei.

– O cunoști pe cumnata mea, ducesa de Huntley? o întrebă pe Viola, în timp ce se uita la Gabriella.

– Din păcate, nu, spuse Viola. Lipsa mea de la evenimentele sociale m-a împiedicat să îmi fac cunoștințe. E o plăcere să te cunosc, Excelență.

Gabriella zâmbi.

– De asemenea, Excelență.

Oricât ar fi încercat, Juliette nu se putu opri din râs.

– Îmi cer scuze, dar nu putem fi mai puțin formale? Suntem prietene și în familie, chiar dacă ne-am cunoscut de curând. Dacă o să vă ascult toată după-amiaza spunându-vă Excelență, o să mor de râs.

Viola zâmbi.

– Sunt de acord. Apoi o privi pe Gabriella. Ești de acord?

– Bineînțeles. Permite-mi să mă prezint cum se cuvine. Numele meu e Gabriella Matthews.

– Iar eu sunt Viola Cartwright.

– E o plăcere, spuse Gabriella, care făcu semn către un fotoliu din apropiere. Te rog să ni te alături la niște băuturi răcoritoare.

Mulțumindu-i, Viola luă loc și se uită la Gabriella, care îi turnă ceai.

– Cum Florian este plecat, m-am gândit să mă opresc și să-ți spun cum merg lucrurile la spital. Pe lângă cumpărarea corabiei pentru carantină și aprovizionare, fondurile pe care le-ai strâns mi-au permis să angajez doi doctori noi și trei infirmiere, lucru care ne este de ajutor acum, că Blaire nu mai lucrează pentru noi.

– Nu a fost foarte loial, zise Juliette. Decizia lui de a pleca a afectat probabil mulți oameni.

– Ah! Viola luă o gură de ceai și își întoarse ochii gri spre ea. Deci ai fost informată de situație. Nu eram sigură dacă Florian o să reușească să îți vorbească înainte să plece din oraș.

– Cred că a făcut asta aseară, şopti Gabriella.

Era o licărire în privirea ei, datorită faptului că ştia ce se întâmplase cu o seară în urmă la operă.

Juliette roşi, în timp ce Viola îi aruncă o privire întrebătoare.

– Înţeleg. Făcu o pauză, luă altă gură de ceai şi apoi adăugă: Nu ai de ce să-ţi faci griji, Juliette, te asigur că o să fie bine.

Dându-şi seama că neliniştea i se putea citi probabil pe chip, Juliette nu putu decât să întrebe:

– Cum poţi să fii aşa sigură?

– Pentru că e cel mai bun doctor posibil. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ţi-a spus cum a luat tifos?

Juliette îşi dădu seama că nu o făcuse şi clătină din cap.

– Nu.

Viola tăcu o secundă.

– A fost martor la devastarea trupelor lui Napoleon când au invadat Rusia şi, în încercările lui de a salva cât mai mulţi oameni, s-a îmbolnăvit.

– A ajutat armata lui Napoleon? întrebă Juliette, aplecându-se spre Viola, nerăbdătoare să afle mai multe.

Încuviinţând, Viola continuă:

– Drumul lui s-a încrucişat cu al soldaţilor, când se întorcea din St. Petersburg, în 1812. Nu a putut să le întoarcă spatele acelor oameni, indiferent care era climatul politic dintre Britania şi Franţa în acea perioadă.

– A făcut ceva curajos riscându-şi viaţa, spuse Gabriella.

Juliette nu putu vorbi. Ştia că Florian riscase mai mult de atât: posibilitatea de a fi etichetat drept trădător dacă se afla că ajutase duşmanul. Se întrebă dacă acesta era lucrul pe care i-l ascundea şi care se temea că avea să îi schimbe părerea despre el.

Dacă aşa era, se înşela.

– Nu e în natura lui să întoarcă spatele celor care au nevoie de ajutor, spuse Viola. Indiferent de circumstanţe.

Juliette ştia asta. Era unul dintre motivele pentru care avea o părere aşa de bună despre el. Devotamentul lui altruist pentru alţii era impresionant şi demn de admiraţie.

– Îmi doresc doar să nu fi fost el.

– Pentru că ţii la el.

O afirmaţie simplă, spusă cu încredere.

– Chiar toată lumea știe? întrebă Juliette.

Gabriella zâmbi.

– E destul de evident.

Urmă un moment de tăcere, după care Viola continuă:

– Cred că te-ai potrivi cu el. Nimeni nu merită mai multă fericire și dragoste decât Florian.

Juliette se înroși, iar Viola tuși, parcă pentru a-și ascunde stânjeneala, tocmai când Pierson se întoarse în cameră cu o scrisoare pe o tavă din argint.

– Tocmai a sosit asta.

I-o înmână lui Juliette, care o deschise în clipa în care văzu cine o trimisese.

– E de la mătușa domnișoarei Saunders. Se pare că Vivien a răcit, ceea ce explică de ce a lipsit de la întâlnirea noastră de dimineață. Mătușa ei crede că o să fie bine în câteva zile, dacă se odihnește.

– Dumnezeule, săraca domnișoară Saunders! Gabrielle era îngrijorată. Poate ar trebui să îi trimiți un coș? Ea și mătușa ei nu au cea mai bună situație financiară, așa că sunt sigură că le-ar prinde bine niște mâncare bună, ceai și miere.

– Ce idee bună! încuviință Juliette.

Avea să îi ducă acel coș chiar ea, ca să o vadă pe prietena ei și poate să o ajute.

Florian își suflecă mânecile, bâgă spălătorul într-o soluție cu oțet și îl întinse pe podea, frecând scândurile de lemn. Aerul greu din cauza suferinței umane se umplu de un miros puternic de infuzie de gudron. În jurul lui, întinși pe paturi, erau oamenii care continuau să se lupte pentru supraviețuire, două din cele cinci infirmiere aduse la bordul corabiei ca să-i îngrijească și Haines.

Doctorul avusese grijă de pacienți până când sosise Florian, abia reușind să se țină pe picioare în timp ce tușea. Avea urme de transpirație pe frunte, iar ochii îi erau roșii de la epuizare și febră. Florian îi mulțumi pentru devotament și apoi îi ordonă să se odihnească pentru a-și reveni.

În timp ce dădea cu soluția cu oțet pe podea, Florian îl blestemă din nou pe Blaire și apoi se certă pentru că nu mersese chiar el în locul lui Haines. Însă bărbatul îi zisese că avusese boala când fusese mic, așa că Florian crezuse că era imun. Așa, dacă Haines

nu se înșelase și nu avusese tifos, ci altă boală, cum ar fi fost pojarul. Ambele provocau iritații similare și puteau fi confundate dacă doctorul care diagnostica boala nu era competent.

În orice caz, nu putea nega gravitatea situației de pe corabie. Cum numai el și două infirmiere aveau grijă de bolnavi, lipsa personalului putea duce la înrăutățirea situației. Chiar și așa, Florian fu îngrozit să găsească păduchi în câteva cearșafuri. Ceru ca fiecare material folosit recent să fie fiert și înlocuit cu unul nou. Pentru asta, fu nevoie să fie dezbrăcați 30 de oameni care rămaseseră la bord, apoi spălați cu o cremă cu mercur și îmbrăcați în haine curate, lucru ce nu mai fusese făcut de câteva zile.

– Îmi pare rău, îi spuse Haines când Florian trecu de patul lui. Infecția a evoluat așa de repede, că nu am putut ține pasul. Neglijența mea...

– Nu ești vinovat, îi spuse Florian ferm. Îi era greu să-și ascundă toată furia pe care o simțea, teama pentru oamenii care erau acum în grija lui. Blaire trebuia să-și ofere sprijinul. El e vinovat pentru ce s-a întâmplat, nu tu.

Haines își închise ochii obosiți.

– Ce o să faci?

– Ce trebuie.

Florian se uită pe punte, unde una dintre infirmiere punea la uscat hainele spălate.

– Acum o să termin de spălat podeaua și apoi am de gând să pregătesc mâncarea. Supa o să le prindă bine tuturor.

Singura reacție a lui Haines fu un oftat, însoțit de o încuviințare din cap. Se întoarse într-o parte, ca și cum s-ar fi pregătit să se culce, așa că Florian continuă să-și vadă de treburi. Până acum, muriseră 20 de oameni și numai cinci se însănătoșiseră complet. Aceștia se întorseseră pe uscat în aceeași zi în care Haines avusese propriile simptome.

– Altă viață pierdută, îi șopti una dintre infirmiere la ureche, ca nimeni altcineva să nu mai audă. Arătă cu degetul către o siluetă din apropiere care nu se mișca. Mă ajuți să-l mut, ca să poată fi îngropat?

Ce mod delicat de a descrie faptul că bărbatul avea să fie înfășurat în cearșaful lui, împreună cu o greutate, și apoi aruncat în apele

Canalului! Nu avea să fie nici un preot care să spună o rugăciune sau oameni apropiați care să plângă.

Gândul deprimant îi aduse aminte de ultima lui întâlnire cu Juliette. Își dădu seama că îi era dor de ea, de zâmbetul ei luminos și de modul în care prelua controlul. Era ca o stea în întuneric, arătându-i drumul spre casă, și se întrebă cât ar fi plâns dacă i s-ar fi întâmplat lui ceva.

„Ar fi devastată."

Simți asta instinctiv, fără să se gândească. Adevărul era că și el ar fi fost distrus dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău ei. Se obișnuise s-o aibă în viața lui, să-i împărtășească gândurile și ideile, se obișnuise cu entuziasmul pe care îl simțea de fiecare dată când se întâlneau. Asta aștepta cu nerăbdare acum, să se întoarcă în Londra ca să împărtășească toate experiențele cu ea, teama pe care o simțise pentru pacienții lui, și să o lase să-i aline sufletul.

Ce îi spusese la teatru, că voia să-i trimită o scrisoare când se întorcea, era o prostie. Nu era îndeajuns. Nu când o voia aproape.

Își flexă mușchii. Se purtase urât cu ea ținând-o în întuneric atât timp. Nu era onest, având în vedere cât de sinceră fusese, totul pentru că se temuse s-o piardă, în timp ce refuzase să o facă a lui. O ținuse la distanță, și nu era drept pentru nici unul din ei.

Florian fu martor la înmormântare și se uită la valuri. Aerul sărat îi mângâie fața și se jucă în părul lui, iar când stătu acolo, își dădu seama nu numai că o voia pe Juliette în viața lui, dar avea nevoie de ea. Îl împingea când avea nevoie să fie împins, îi arăta că existau mai multe lucruri în viață, nu doar muncă, și că avea voie să se simtă bine. Nu era bună doar pentru el, ci era potrivită pentru el. Când acest gând i se întipări în minte, știu că trebuia să fie curajos. Împărtășirea unui viitor sincer cu ea depindea de asta. Ceea ce însemna că trebuia să înceapă prin a-i spune totul.

Această decizie aduse cu sine o oarecare ușurare, ce alungă din presiunea care îi apăsase pieptul de când se despărțiseră. Avea un scop în plus. Adevărul era că tânăra avusese dreptate când spusese că merita să facă propria ei alegere. Viața era trecătoare. Florian era înconjurat de dovezi care demonstrau asta. Așa că, dacă exista o șansă să împărtășească momente de fericire cu ea, poate că era momentul să profite de ele.

*

Juliette luă un coș cu bunătăți cu ea și se duse în vizită la Vivien. Pe lângă mâncarea, ceaiul și mierea pe care le sugerase Gabriella, pusese o sticlă cu vin roșu, niște batiste curate și o copie din *The Female Quixote*, care îi fusese dată de Lady Everly de ziua ei și care avea să îi placă lui Vivien. Cum nu voia să o expună pe Sarah, o lăsă în casa Huntley.

Drumul cu trăsura nu fu neapărat lung. Juliette ajunse fără probleme la casa modestă a lui Lady Arlington, îl plăti pe birjar și se îndreptă spre ușa din față, cu coșul în mână. Bătu de trei ori, așteptă, după care bătu din nou. Lady Arlington își făcu apariția, așa cum se așteptase, din moment ce își dăduse afară toți angajații pentru a economisi bani.

– Bună ziua, milady, spuse Juliette, oferindu-i cel mai politicos zâmbet. După ce v-am primit scrisoarea, m-am gândit să vă fac o vizită. Lui Vivien i-ar prinde bine și distragerea atenției, și mâncarea pe care am adus-o. La fel și dumneavoastră.

Lady Arlington deschise ușa mai mult și păși într-o parte, ca Juliette să poată intra.

– Foarte drăguț din partea ta, Juliette. Vivien e norocoasă să aibă o prietenă așa de bună, mai ales acum, când se simte atât de rău.

– Ați pomenit de frisoane, deci mă gândesc că tușește și îi curge nasul.

– Într-adevăr, tusea s-a dovedit a fi destul de puternică, biata de ea. Dar nu-mi amintesc să-i curgă nasul.

O invită pe Juliette să-și lase coșul într-un salon mic, lângă intrare.

– Dacă mă întrebi, a luat boala de la copilul ăla pe care l-a adus acasă acum o săptămână sau două. Și el avea aceeași tuse, iar Vivien evident că a insistat să îl îngrijească după ce a aflat că nu avea părinți. Sinceră să fiu, uneori sufletul ei e prea mare pentru binele ei.

Juliette se gândi la acea informație. Era neobișnuit să facă o răceală fără să-i curgă nasul.

– Are și alte simptome în afară de tuse?

– Nu cred.

– Și băiatul?

Lady Arlington oftă.

– A plecat din casă în dimineața următoare. A luat un sfeșnic de argint. Hoț nerecunoscător.

Juliette simți o urmă de îngrijorare. Lady Arlington îl descrisese pe băiat ca fiind murdar și hoț, ceea ce însemna că era probabil sărac. Foarte sărac. Și bolnav. Clătină din cap, nedorind să accepte gândul care îi trecu prin minte. Londra era plină de astfel de copii. Probabilitatea să fie cel care scăpase din St. Giles era mică. Cu toate astea, avea o tuse molipsitoare.

Femeia o duse pe Juliette într-o cameră întunecată, în care aerul mirosea a dulce și a boală. O tuse puternică străpunse aerul, iar Juliette se uită spre patul în care fața roșie a prietenei ei era luminată de o lumânare din apropiere.

„Of, Vivien!"

Juliette se apropie de prietena ei cu o disperare din ce în ce mai mare. Vivien abia își putea ține ochii deschiși, dar îi oferi un zâmbet slăbit.

– Aș prefera... Tusea îi cutremură corpul. Nu ar trebui să mă vezi așa.

– Prostii, îi spuse Juliette cât de calm putu. Își puse mâna pe fruntea lui Vivien, care ardea. Pot să te examinez?

– Nu am crezut că starea ei necesită un doctor, dar pot să trimit după unul dacă tu crezi că e necesar, spuse Lady Arlington.

Juliette se temu că era prea târziu pentru asta.

– Nu e nevoie, spuse ea cât de calm putu. Cred că știu ce ai, dar nu pot fi sigură decât dacă mă lași să mă uit mai bine.

– E în regulă, șopti Vivien. Continuă.

Juliette dădu cu atenție pătura la o parte și o ajută pe Vivien să stea în picioare, ca să îi poată ridica ușor cămașa de noapte. Așa cum se temea, o iritație începuse să i se întindă pe abdomen. Combinată cu febra și tusea, totul sugera o boală mult mai gravă decât o răceală.

– Ai avut grețuri de curând? întrebă Juliette în timp ce se dădu mai în spate, ca să-și ascundă tulburarea.

– Puțin. Mai mult, mă dor spatele și membrele și am o durere groaznică de cap.

– Asta e probabil din cauza febrei.

Juliette o prinse de mână pe Vivien și o strânse ușor, după care luă un pahar de pe noptieră și îl duse la buzele prietenei ei.

– O să-ți aduc mai multă apă și o cârpă, ca să-ți pun o compresă rece. Stai liniștită până când mă întorc!

– Sper că nu e ceva prea grav, spuse Lady Arlington după ce ea și Juliette ieșiră din camera lui Vivien. Arată mai rău decât de dimineață.

Juliette o urmă pe baroneasa văduvă pe scări. Nu avea să fie ușor să-și controleze frica. Deja simțea cum îi dădea târcoale panica, sentiment ce creștea cu fiecare secundă care trecea.

– Nepoata dumneavoastră este destul de bolnavă.

Vocea îi părea străină, complet lipsită de toate emoțiile care îi asaltau corpul. Ochii începură să o înțepe, însă nu ar fi avut nici un rost să plângă, așa că își opri lacrimile și ignoră nodul din gât.

Când ajunseră în bucătărie, își îndreptă umerii și acceptă ce trebuia făcut. Asta îi oferi o senzație stranie de pace, deși nu s-ar fi așteptat la așa ceva, având în vedere circumstanțele.

Se calmă și spuse diagnosticul.

– Deși nu sunt farmacist sau doctor, cred că Vivien are tifos.

Lady Arlington, care începuse să toarne apă dintr-o carafă mare într-una mai mică, îngheță. Clătină din cap, panica strecurându-i-se în ochi.

– Nu, nu e posibil!

– Bineînțeles că e posibil să greșesc, dar, după tot ce am citit, simptomele lui Vivien se potrivesc cu cele ale bolii și... având în vedere epidemia din St. Giles și băiatul pe care l-a adus acasă, mă tem că s-a îmbolnăvit.

– Dumnezeule!

Juliette încuviință.

– Dacă am dreptate, trebuie luate măsuri ca să oprim împrăștierea bolii. Nimeni nu poate intra sau ieși din casa asta în următoarele două săptămâni.

Lady Arlington o privi, uitând complet de carafa din mână.

– Dar... doar nu vorbești serios! O să avem nevoie de mâncare și de alte lucruri la care nu mă pot gândi acum.

– Îmi pare rău, dar e necesară carantina. Cel puțin până când o să fim siguri că nu se îmbolnăvesc și alții. Cum e posibil să fiți deja infectată și nu există nici o garanție că acoperirea gurii e îndeajuns ca să fiu în siguranță, o să rămân aici până trece.

– Juliette...

Lady Arlington părea profund afectată, ceea ce era de înțeles, având în vedere situația. Până la urmă, Juliette tocmai dăduse o veste mai apropiată de o sentință cu moartea.

– Nu o să-mi expun familia acestui risc. În plus, e posibil să aveți nevoie de ajutorul meu.

– Nici nu știu ce să spun. Vocea lui Lady Arlington tremură, iar colțurile ochilor începură să-i lucească. Dar dacă nu te-ai îmbolnăvit încă? Dacă stai aici, cu noi, mai mult ca sigur o să iei boala.

Juliette încuviință.

– Da, dar să plec de aici fără să știu dacă am luat boala ar fi un gest irresponsabil. Nu pot să fac asta, deși trebuie să-i spun fratelui meu ce s-a întâmplat. Dacă sunteți amabilă, o să vă rog să-mi dați ceva de scris când mergem sus, ca să-i trimit o scrisoare. Își mușcă buzele, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună cale de a merge mai departe. Poate pot să o arunc unui trecător de la una din ferestrele de sus și să-i cer să i-o ducă.

– Se pare că te-ai gândit deja la toate. Buzele lui Lady Arlington începură să tremure, iar când femeia vorbi din nou, păru slăbită și învinsă. Mă tem de asta, trebuie să recunosc.

– Știu. Juliette îi spuse apoi cu blândețe: Trebuie să fim puternice pentru Vivien și pentru noi. Dacă avem noroc, o să evităm suferința prin care trece ea, dar dacă nu avem, trebuie s-o suportăm fără să-i îmbolnăvim pe alții.

– Nu știu cum poți să fii atât de calmă, având în vedere situația.

Nici Juliette nu era sigură că înțelegea. Poate că experiența ei cu bolile o făcuse așa ori faptul că știa că se putea supraviețui tifosului. Florian supraviețuise, ceea ce însemna că exista speranță. Acel gând o alină, ca și restul gândurilor ce îl implicau pe acel bărbat. Se întrebă ce făcea el și se rugă să trăiască pentru a-l vedea din nou.

Gândul că nu ar supraviețui o făcu să-i curgă o lacrimă pe obraz. O șterse înainte ca Lady Arlington să o vadă. Puterea și curajul aveau să-i îndrume pașii și, poate, să o ajute să-i spună bărbatului pe care îl iubea cât de dor îi fusese de el.

Capitolul 21

Ultima săptămână trecu îngrozitor de încet, însă cel puțin Florian îi văzu pe majoritatea oamenilor de pe corabie întorcându-se la țărm. Aceștia erau deja în drum spre Londra, în timp ce Haines, care rămăsese singurul pacient, dădea semne de însănătoșire.

– Simptomele tale sunt surprinzător de moderate în comparație cu ale celorlalți, îi spuse colegului său. Poate că ai avut tifos când erai mic și acum ți-a revenit.

– Nu credeam că e posibil.

Rezemându-se în scaunul lui așezat pe punte, la soare, Haines se uită în timp ce Florian spăla pentru ultima oară scândurile. Un stol de pescărușI dădu ocol corabiei, în timp ce vânau pești și le țineau companie.

– Nici eu.

Era ciudat cum acționau bolile. Florian fu destul de înțelept să recunoască faptul că nu știa totul despre ele.

– Am fost norocoși, spuse el. Această epidemie ar fi făcut mai multe victime dacă nu ar fi fost sugestia lui Lady Juliette de a cumpăra o corabie.

– Și ajutorul ei în procurarea corabiei. Într-o zi, o să fie o soție excelentă pentru un norocos.

Florian îi aruncă o privire bărbatului.

– Te gândești să-i faci curte?

– Nu, nu aș îndrăzni să intru pe teritoriul altui bărbat.

Florian se opri din spălat podeaua și se uită încruntat la Haines.

– Ce vrei să spui?

În acea clipă, Haines își dădu ochii peste cap și oftă exasperat.

– E limpede că ești interesat de ea. Se vede din felul în care îți strălucesc ochii când îi spui numele.

Lui Florian îi luară foc obrajii, și își dădu seama că se înroșea. La naiba! Se întoarse și se concentră la curățarea podelei.

– Trebuie să recunosc că mă atrage.

– Atâta tot?

– Ei bine, e o femeie cu un fizic plăcut, a cărei abilitate de a găsi soluții într-o criză merită admirația oricărui bărbat.

Haines pufni.

– Vorbești ca un crescător de cai care prezintă avantajele iepei sale preferate.

Florian puse spălătorul deoparte și își încrucișă brațele la piept.

– Nu excelez la împărtășirea sentimentelor cu alți oameni. La naiba, rareori mi le spun mie însumi, așa că iartă-mi modul cinic prin care mi-am descris afecțiunea!

– Cel puțin poți să-i spui afecțiune, ceea ce sugerează atașament emoțional.

Florian mormăi:

– Exact asta am încercat să evit.

– De ce?

Nu putea dezvălui atât de multe, așa că doar ridică din umeri și se uită la apă. Aerul era binecuvântat de proaspăt, o schimbare plăcută față de aerul poluat din oraș.

– Având în vedere toată durerea și moartea care mă înconjoară, e mult mai ușor să țin oamenii la distanță decât să-i las înăuntru.

Și cum nu voia să continue conversația cu un bărbat cu care nu era neapărat apropiat, luă din nou spălătorul și își reluă sarcina.

– O să fie bine să ne întoarcem la niște locuințe normale. Eu, unul, abia aștept să dorm într-un pat adevărat și să mănânc o bucată bună de carne.

– Ca și mine.

Florian se uită la Haines, care părea că saliva doar la gândul unui asemenea lux.

– Ar fi bine-venit și un pahar de vin. Și gheață. Am visat la o vizită la Gunther în ultimele două zile.

Florian zâmbi și se concentră la ce făcea. Dacă totul mergea bine, aveau să părăsească nava și să se întoarcă la Londra în două zile, și astfel putea să-i spună, în sfârșit, lui Juliette cât de mult însemna ea pentru el.

– Ar trebui să fii în pat, spuse Vivien. Vocea ei era așa de slăbită, încât Juliette trebui să se apropie de ea ca să o audă.

– O să fiu bine.

„Sper."

Tuşi când vorbi. De când începuse să aibă simptomele bolii, cu o zi în urmă, Juliette nu îşi mai acoperea gura şi nasul cu o cârpă, iar asta o ajută să respire mai uşor.

– Pentru tine îmi fac griji cel mai mult, Vivien. Tu...

Cuvintele erau imprimate cu disperarea pe care o simţea din cauza stării prietenei ei.

Pe parcursul ultimei săptămâni, Vivien continuase să aibă febră. Când îi mai scăzuse, Juliette fuse foarte fericită, însă toate speranţele ei fuseseră spulberate când temperatura crescu din nou, mai mult decât înainte, făcând-o pe Vivien să delireze deseori. În acea zi, când Juliette se dusese să o verifice, fu tulburată de rănile cangrenoase de pe degetele de la mâini şi de la picioare şi de mirosul de cadavru pe care îl emana. Fu profund tulburată când o spălă, pentru că nu voia să se lase pradă lacrimilor.

– Juliette...

Vivien întinse mâna, iar ea o prinse, ţinând-o ca şi cum ar fi fost atât de fragilă, încât urma să se spargă. Mă tem că Lord Portham şi-a pierdut şansa de a-mi face curte.

Ochii lui Juliette se umplură de lacrimi pe care nu reuşi să le înăbuşe. Fierbinţeala începuse să-i cuprindă fruntea cu o seară în urmă, iar starea ei slăbită o făcea mai plângăcioasă.

– Nu spune prostii! Tuşi din nou şi îşi duse mâna la burtă, fiindcă o durea. Bărbatul ăla pretenţios nu a avut niciodată vreo şansă cu tine. Se forţă să zâmbească de dragul lui Vivien. Meriţi cel puţin un conte.

– Poate că mă aşteaptă unul în rai. Ochii lui Vivien se închiseră din pricina acelui gând. Nu ar fi minunat?

Juliette nu putu răspunde, temându-se că se putea îneca din cauza durerii, aşa că pur şi simplu stătu acolo, tuşind din când în când şi ţinându-i companie lui Vivien. Lady Arlington căzuse şi ea la pat în urmă cu trei zile, aşa că Juliette se hotărâse să aibă grijă de cele două femei cât de bine putea.

O lovitură în geam îi atrase atenţia. Se ridică, o asigură pe Vivien că avea să se întoarcă şi apoi se uită pe fereastră. Aşa cum se aştepta, era Raphe. Se oprise în fiecare zi de când îl informase că urma să se izoleze împreună cu Vivien şi Lady Arlington. Ca şi în celelalte zile,

îi aduse un coș cu mâncare, îl puse pe treptele din față, de unde ea avea să îl ia mai târziu, după ce pleca fratele ei.

– Cum te simți?

În vocea lui se simțea atâta vitalitate, încât Juliette îi invidie energia. Însă, în ciuda tonului său pozitiv, nu putea fi negată grija din privirea lui.

– Cum era de așteptat. Am febră, mă doare corpul și sunt epuizată. Însă în comparație cu Vivien, am o stare excelentă.

Pe chipul lui se putea citi compasiunea, însă sub ea Juliette observă groaza pe care Raphe încerca s-o ascundă.

– Îmi pare rău, Juliette. Vocea îi tremură când îi pronunță numele și se uită în altă parte pentru o secundă, apoi o privi din nou, cu hotărâre. I-am scris lui Florian, dar încă nu mi-a răspuns. Ducesa văduvă de Tremaine s-a oferit încă o dată să vină și să te examineze sau să trimită un alt doctor, dacă preferi.

– Nu. Juliette clătină din cap. Florian e singurul care ar putea rezista infecției. Nu o să mai dau voie nimănui să vină lângă noi.

– Dar... Raphe nu-și găsea cuvintele. Clătină din cap și își trecu ambele mâini prin păr. Nu știu ce să fac. Nu trebuia să fie așa, Julie! Ești sora mea și am jurat că o să te protejez, iar acum... De ce a trebuit să vii aici? De ce...

– Știi foarte bine de ce.

Efortul necesar ca să ridice vocea ca el s-o audă începea să o epuizeze.

– Da. Ești bunătatea întruchipată, Juliette, și te iubesc. Toți te iubim!

– Și eu vă iubesc. Tusea o copleși din nou, până când începu s-o doară gâtul. Trimite-le salutările mele Ameliei și Gabriellei.

– O să mă întorc mâine, îi promise el, după care făcu o plecăciune și se întoarse. Ridică o mână spre obraz și se șterse în timp ce se sui în trăsură, apoi îi făcu semn cu mâna înainte să plece.

– Avem mâncare proaspătă, îi spuse Juliette lui Vivien, în timp ce se întoarse cu spatele la fereastră.

Când nu primi nici un răspuns, Juliette simți cum îi îngheață sângele în vene.

– Vivien?

Nu se auzi nici un sunet dinspre pat. Apropiindu-se încet, în timp ce panica îi copleșea corpul, se forță să înainteze până când

își văzu prietena clar. Un plânset îi ieși din gât când văzu ochii sticloși ai lui Vivien îndreptați spre tavan și buzele deschise, pentru ultima suflare.

Murise singură, în acel scurt moment în care Juliette plecase de lângă ea.

Ducându-și mâinile la gură, își înăbuși durerea în timp ce lacrimile i se revărsau pe obraji. Cu degete tremurânde, se întinse și închise ochii lui Vivien. Apoi aranjă cearșafurile în jurul ei, în timp ce se gândea la următorul pas. Adevărul era că habar n-avea ce să facă. Nu ar fi fost potrivit să lase pe altcineva în casă, însă nici să lase corpul lui Vivien acolo mai mult de o zi nu era o opțiune. Copleșită de boală, oboseală și deznădăjduită, Juliette simți cum se pierdea ultima ei rămășiță de hotărâre. Asta era. În scurt timp, avea s-o urmeze pe Vivien. Și înainte să facă asta, trebuia să o informeze pe Lady Arlington de moartea nepoatei ei.

După ce îl lăsă pe Haines acasă, Florian continuă drumul către reședința lui. Trebuia să-și facă o baie și să-și schimbe hainele înainte să se ducă la spital ori să se întâlnească cu Lady Juliette.

– Bun venit acasă, Excelență, îi spuse Baker în clipa în care deschise ușa și se oferi să-i ia pălăria, geanta și mănușile. Ne bucurăm că v-ați întors acasă în siguranță.

– Au fost zece zile pline de greutăți, dar au fost necesare.

Florian își dădu jos jacheta și o atârnă în cuier.

Baker așeză pălăria lui Florian pe masa din hol.

– Vă așteaptă niște scrisori pe birou, iar ducele de Huntley a venit aici la începutul săptămânii. A spus să-l vizitați imediat ce vă întoarceți.

– A spus despre ce era vorba?

– Nu, a refuzat.

Atunci trebuia să aștepte până când Florian se punea la punct.

– Aș aprecia dacă i-ai cere lui Jillian să te ajute să aduceți apă caldă din bucătărie.

În mod normal, s-ar fi oferit chiar el să ajute, dar era prea slăbit ca să mai facă altceva decât să urce scările.

Făcu asta încet, ajungând în cameră cu doar câteva minute înaintea lui Jillian și a lui Baker. Cada din cameră fu umplută cu apă, iar servitorii plecară ca să-l lase să se spele.

Ce bine era să intre în apă! Căldura îi copleși corpul obosit, calmându-l. Nu mai dormise bine de câteva săptămâni, însă acum, când criza tifosului era sub control și amenințarea extinderii epidemiei redusă, se bucura în sfârșit de relaxare.

Închise ochii, se lăsă pe spate și zâmbi. Avea să fie minunat să o vadă din nou pe Juliette. Bineînțeles, încă trebuia să se ocupe de Bartholomew. Intenționa să-l întâlnească pe Henry cât de curând, ca să vadă dacă aflase ceva nou despre otrăvirea lui Armswell și despre zvonurile false legate de seducerea soției lui Elmwood. Dovada implicării lui Bartholomew avea să fie esențială pentru încercarea de a-l distruge.

Cu asta în minte, Florian se spălă, se uscă și se îmbrăcă. Luă o batistă curată din șifonier, o puse în buzunar și ieși din dormitor.

– Aveți un vizitator, îi spuse Baker când coborî.

Îi dădu un bilet, iar Florian îngheță imediat când îl citi. Domnul William Mortedge. Fiori reci îi trecură pe ceafă.

Mototoli biletul și apoi intră în salon, unde văzu că avusese dreptate.

Domnul Mortedge *era* Bartholomew.

Tatăl lui.

– Aici erai.

Bartholomew luă o gură de brandy, în timp ce stătea relaxat, cu picioarele întinse.

– Ce vrei?

Bartholomew îl privi peste marginea paharului, zâmbi și puse jos paharul de cristal.

– Am venit să te văd pe tine, bineînțeles! Nu se întâmplă des ca un tată să aibă onoarea să își salute fiul care l-a trimis la moarte.

Florian fu dezgustat când își aminti că erau înrudiți. Scrâșnind din dinți, se uită la bărbatul din fața lui.

– Am făcut ce era corect.

Nu ar fi avut rost să ignore comentariul lui Bartholomew și la fel de inutil ar fi fost și să presupună că bărbatul nu avea ranchiună pe el. Singura întrebare de acum era ce urma să facă Bartholomew în legătură cu asta.

Bărbatul zâmbi. Era imaginea perfectă a unui om relaxat, însă ar fi fost o greșeală să presupună că nu era un prădător periculos, pregătit de atac. Mulți suferiseră din cauza furiei lui.

– M-ai trădat, îi spuse Bartholomew calm.

– Nu înțeleg cum din moment ce trebuie să ai un sentiment de loialitate pentru cineva ca să simți asta. Florian inspiră adânc, forțându-se să se relaxeze. Cum nu simt decât repulsie față de tine, trădarea nu a fost niciodată o posibilitate reală.

– Bun răspuns. Bartholomew bătu leneș pe brațul fotoliului, ochii lui de vultur urmărindu-l pe Florian, care se duse să-și toarne ceva de băut. Pari mai voinic decât mi te aminteam, mai masculin.

Florian îl privi.

– Iar tu arăți cu totul diferit.

Bartholomew râse.

– Puțină grăsime de porc introdusă chirurgical în obraji a făcut minuni în schimbarea înfățișării mele.

– Nu pare să fie o procedură sănătoasă.

– A părut o idee mai sigură decât spânzuratul.

Un mormăit fu singura reacție pe care o oferi acelui comentariu. Dând pe gât paharul de brandy, își turnă altul și se gândi la bărbatul care îi violase mama în urmă cu mulți ani. Obrajii plini nu erau singura schimbare pe care o făcuse. Îi crescuse și o barbă impresionantă, își vopsise părul într-o nuanță asemănătoare cu a lui și își cumpărase o pereche nouă de ochelari.

– Trebuie să recunosc că sunt puțin surprins de încăpățânarea ta de a-mi ignora avertismentele, spuse Bartholomew. I-ai pus pe Armswell și pe Lowell în pericol. Ai noroc că nu trebuie să-i îngropi încă.

– Ce vrei să spui?

– Pe Armswell l-ai salvat chiar tu, nu? În ceea ce-l privește pe Lowell... A avut noroc că Elmwood și-a luxat încheietura în drum spre duel. Afurisitul l-a ratat cu totul pe fratele tău.

Surprinderea fu înlocuită de ușurare. Se pare că Lowell se întâlnise cu Elmwood când Florian fusese pe corabie și supraviețuise.

– Slavă Domnului!

– Nu aș sărbători încă dacă aș fi în locul tău. Există și alte moduri prin care te pot face să plătești pentru ce mi-ai făcut.

– Acum sunt duce, îi aminti Florian, și sunt mai presus de influența ta sau de controlul tău.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui Bartholomew fu înfricoșător.

– Chiar crezi asta, nu? Ani întregi am încercat să obțin controlul în St. Giles și să-l alung pe Gunthrie, doar ca să eșuez din cauza

informației pe care i-ai dat-o lui Coventry despre taxele mele. Ai fost isteț, trebuie să recunosc, dar dacă ai impresia că o să te iert vreodată pentru că ai complotat împotriva mea, atunci te înșeli.

Bărbatul se ridică și se îndreptă spre Florian, ca o panteră care își vânează prada.

– Și Armswell a crezut că poate scăpa din ghearele mele.

Bartholomew râse – era genul de zâmbet satisfăcut pe care l-ai aștepta de la un geniu malefic.

– L-a costat soția lui.

Fiecare celulă din corpul lui Florian începu să se încordeze, de la degetele de la picioare până la firele de păr.

– Ce vrei să spui?

Puse întrebarea fără să știe dacă voia cu adevărat răspunsul. Din ce îi spusese mama lui, Bartholomew luase ce voise pentru că îi amenințase viața lui Lowell. Îi îndeplinise dorințele, iar Armswell îi permisese pentru că nu avuseseră de ales.

– Chiar crezi că aș fi făcut ce am făcut din impuls?

Colțul gurii lui Bartholomew se ridică ușor, dându-i un aer misterios. Când Florian nu răspunse, dădu chiar el răspunsul la întrebare: Nimic nu e întâmplător. Nu sunt nebun și, deși ai fost îndemnat să crezi asta, nu te-am procreat cu mama ta doar ca să-mi satisfac dorința. Ha! Un bărbat influențat așa de ușor de o femeie nu ar fi avut atâta succes ca mine.

Florian îl privi fix. Doar asta putea face, având în vedere că viața pe care o cunoscuse era făcută bucăți în fața lui. Nimic nu avea sens, cu atât mai puțin acea parte din el care voia să audă ce urma să spună Bartholomew.

– Armswell era slab, poate încă este, deși a avut bunul-simț să stea departe de mine de la afacerile noastre anterioare.

– Afacerile anterioare?

Dumnezeule! Ce făcuse Armswell?

Bartholomew îi aruncă lui Florian o privire gânditoare, după care îl dădu la o parte, ca să-și poată pune un pahar de brandy.

– Era tânăr. Vorbindu-i peste umăr, ca și cum ar fi avut o discuție relaxată, Bartholomew își umplu paharul. Se întoarse, făcu o pauză și apoi se așeză din nou în fotoliul unde stătuse mai devreme. Tatăl lui îl pusese să-și dovedească valoarea, refuzând să-i dea mai mult de 500 de lire din averea familiei. Problema era că Armswell

nu se pricepea la investiții sau la alte moduri de a-și mări averea. Căsătoria cu mama ta a fost o soluție excelentă pentru problemele financiare, chiar dacă una temporară. Și cum era important să păstreze aparențele...

– I-ai împrumutat bani.

Ideea era groaznică, și totuși atât de evidentă, încât Florian se întrebă de ce nu suspectase asta înainte. Un răspuns îi veni repede în minte: pentru că mama lui îi spusese o poveste pe care o crezuse fără să pună întrebări, o poveste în care Bartholomew era singurul răufăcător.

– Și cum nu apreciez când cei care au datorii la mine refuză să plătească, trebuie să găsesc alte moduri prin care să-i pedepsesc. Așa că... am făcut-o a mea pe mama ta și am făcut ce am putut ca să mă asigur că Armswell va spune că e copilul lui.

– Ai distrus atâtea vieți!

– Și cu toate astea, nu eu sunt cel vinovat, ci Armswell. Bartholomew își termină băutura și puse paharul jos. Dacă nu ar fi fost prostia lui, lăcomia și lipsa de onoare, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu nu te-ai fi născut, lucru pe care l-am ignorat, deși curiozitatea m-a împins să te caut din când în când. Dar te-aș fi lăsat singur, victimă a lipsei de judecată a lui Armswell și a hotărârii mamei tale de a face orice era nevoie pentru a-ți salva fratele. Însă acum, că m-ai încurcat nu o dată, ci de două ori, nu mă mai pot preface că nu exiști.

Îi demonstrase asta prin faptul că îi rănise pe Armswell și pe Lowell.

– Ce o să faci? întrebă Florian, în timp ce încercă să își ascundă îngrijorarea.

Ochii lui Bartholomew licăriră cu amuzament.

– Grozavă întrebare. Amuzamentul dispăru, iar în locul lui rămase seriozitatea. Nu am reușit să-l dau pe Guthrie afară din St. Giles și să revendic teritoriul, dar poate că ar trebui să fac o ultimă încercare. Dacă aranjezi ca mâine până la prânz Carlton Guthrie să fie arestat, îți promit că o să te las în pace de acum încolo.

– Dar nu pot să...

– Acum ești duce, Florian. Apropo, felicitări! Un bărbat puternic ca tine poate face asta într-o manieră satisfăcătoare.

Se ridică, își îndepărtă de pe umăr o scamă și se îndreptă spre ușă.

– Mă aştept să faci asta sau o să suporţi consecinţele.

– Şi dacă refuz? Aşa cum spui, acum sunt duce. Prin urmare, aş putea decide să-mi folosesc puterea.

Bartholomew se întoarse destul cât să îl vadă şi deschise uşa.

– Ar trebui să te gândeşti ce o să spună lumea despre tine când o să afle cum ai fost conceput. Şi dacă asta nu e îndeajuns ca să te conving să mă ajuţi, poate o să fiu mai dur cu cei dragi ţie. Doar ca să te conving să nu mă mai ameninţi, ce zici?

Bartholomew închise uşa salonului când ieşi, lăsându-l pe Florian singur în tăcere. Scandalul nu putea fi evitat, iar bârfele şi scandalul în societate aveau să fie nesfârşite dacă se afla adevărul despre el. Reputaţia lui ar fi fost distrusă, iar toţi cei apropiaţi ar fi purtat stigmatul căderii în dizgraţie sau, şi mai rău, aveau să fie distruşi de Bartholomew.

Capitolul 22

O piesă liniștitoare cântată la pian umplu aerul, creând o atmosferă de eleganță relaxată la Red Rose. Clubul exclusivist era unul dintre puținele care le dădeau voie și bărbaților, și femeilor să devină membri. Când deschisese localul, Henry spusese:

– Din experiența mea, doamnelor le place să cheltuiască mai mulți bani decât bărbaților. Ar fi o prostie din partea mea să le refuz intrarea.

Ajungând la ușa biroului fratelui său, Florian bătu și intră fără să aștepte răspunsul. Henry, așezat la birou, se ridică atunci când îl văzu.

– Florian, Slavă Domnului că te-ai întors! Nu pot să-ți spun cât de ușurat sunt că ești bine!

Florian încuviință și își privi fratele.

– Trebuie să vorbim.

Pe drum, se hotărâse că lucrul cel mai bun pe care îl putea face era sinceritatea completă. Se așeză pe unul dintre scaunele din catifea neagră de lângă Henry și îl privi. Fața lui chipeșă, cu riduri line și princiare, buza joasă mai plină și părul negru îl făceau să nu semene deloc cu Florian. Era ciudat că nimeni nu suspectase măcar că erau doar frați vitregi.

– Încă nu știu sigur cine e în spatele atacului asupra tatălui nostru sau...

– Eu sunt, zise Florian, întrerupându-l.

– Serios?

Henry fu surprins.

Inspirând adânc, Florian ignoră posibilele consecințe ale dezvăluirii lui.

– E momentul să afli adevărul despre mine, Henry.

Făcu o pauză, conștient că era ultima lui ocazie să evite realitatea. Nu era momentul să fie laș. Nu când reputația familiei lui și poate

chiar viața apropiaților erau în joc. Avea nevoie de sfaturi și, după ceea ce tocmai aflase de la Bartholomew, nu avea încredere în mama lui sau în Armswell pentru asta.

– Noi doi suntem numai frați vitregi. Armswell nu e tatăl meu adevărat.

– Ce vrei să spui?

Neîncrederea din vocea lui Henry era copleșitoare. Acesta clipi și zâmbi, ca și cum Florian ar fi glumit. Când își dădu seama că vorbea serios, expresia lui se schimbă în totalitate, ceea ce îl făcu pe Florian să se crispeze.

Însă cum nu mai putea da înapoi, cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-i explice și să-și ceară scuze.

– Mama noastră a fost obligată să se culce cu Bartholomew acum mulți ani.

– Escrocul despre care se spune că le-a ademenit pe tinerele inocente să se prostitueze și a ordonat ca ducesa de Coventry să fie înjunghiată anul trecut? Henry ridică vocea, devenind din ce în ce mai furios. Acel Bartholomew?

– Mă tem că da.

Henry îl privi lung, după care oftă și se aruncă în scaun.

– Dacă nemernicul n-ar fi deja mort, l-aș ucide cu mâinile mele!

– Dacă nu te deranjează, aș vrea ca eu să am această onoare. Când Henry îi aruncă o privire întrebătoare, Florian explică: Nu a fost executat Bartholomew anul trecut, ci un alt nenorocit a fost spânzurat.

– Zi-mi că glumești!

– Nici eu nu sunt încântat de adevăr, te asigur. Claire a făcut ce a simțit că era necesar ca să te salveze când Bartholomew ți-a amenințat viața.

– Deci totul e din vina mea?

Nu putea fi negat afrontul pe care îl simțea Henry.

– Dumnezeule, nu! Mă tem că e posibil să fie a lui Armswell. El a împrumutat bani de la Bartholomew ca să-și plătească datoriile și apoi a refuzat să-i dea înapoi.

– Niciodată nu a știut cum să-și țină afacerile în ordine, mormăi Lowell. Am descoperit asta când m-am maturizat și mi-a arătat registrele. Nu mi-a luat mai mult de o jumătate de oră ca să văd că averea familiei noastre avea probleme. De aici și investiția mea în club. A fost mai mult decât un moft, Florian, a fost o necesitate. Propria

mea plasă de siguranță împotriva modului în care tata administra bunurile familiei.

– Habar n-aveam. Niciodată nu mi-ai spus asta.

– Între noi fie vorba, cred că tu ești mai vinovat când vine vorba de păstrarea secretelor. De când știi că nu ești fiul lui Armswell?

– De la a 16-a aniversare.

– 14 ani și nu te-ai gândit să-mi spui? Dezamăgirea se citi în ochii lui Henry. Clătină din cap neîncrezător.

– A fost umilitor să aflu ce a făcut Bartholomew și că eram înrudit cu el. Florian încercă să-i explice: M-a ros pe dinăuntru, Henry, mai ales fiindcă știam cum m-ar judeca oamenii. M-am temut că o să mă urăști și nu puteam risca asta.

– Dumnezeule, Florian! Ești fratele meu, orice ar fi!

Henry se ridică și luă o carafă din apropiere. Aduse și două pahare și le așeză pe birou.

– Îmi doresc doar să fi avut încredere în mine mai devreme, dar cum ai ales s-o faci acum... Turnă brandy în ambele pahare și îi întinse unul lui Florian. Nu pot să nu mă întreb ce te-a împins să faci asta.

Dând pe gât paharul de brandy pentru a-și face curaj, Florian îi spuse lui Henry despre vizita lui Bartholomew de mai devreme.

– A amenințat că o să mă expună dacă nu îl arestez pe Carlton Guthrie până mâine la prânz.

– E posibil, bombăni Henry. Bărbatul a fost suspectat de tot felul de acte criminale de-a lungul anilor, dar autoritățile nu au găsit nimic incriminator ca să-l aresteze.

– Asta înseamnă probabil că nici noi nu putem face asta, doar dacă comitem o infracțiune și refuz să mă cobor la acest nivel, indiferent de motiv.

– Deci încerci sa previi inevitabilul asigurându-te că familia e avertizată și pregătită.

– Exact.

– Presupun că nu există nici o șansă ca amenințarea lui Bartholomew să fie o cacealma?

Florian clătină din cap.

– Nu. Tocmai am aflat că el e cel care l-a otrăvit pe Armswell. Tot el a aranjat duelul dintre tine și Elmwood. Deci sunt convins că o să-și ducă amenințarea până la capăt dacă nu fac ce mi-a cerut. Și mai e ceva.

- Zi-mi!

- Bartholomew și domnul Mortedge sunt, de fapt, unul și aceeași persoană.

- Poftim? Nu e posibil. Doar a fost în public de atâtea ori fără să-l observe cineva!

- Omul s-a transformat. Și eu abia l-am recunoscut.

- Nu pare posibil. Oftând, îi aruncă o privire serioasă lui Florian. Pot să te ajut cu ceva?

- Poate. Bartholomew și-a pierdut averea anul trecut, când a fost arestat, și cu toate astea, și-a permis o casă în oraș, într-o zonă scumpă. Ceva nu se leagă. Dacă-ți dai seama cum și-a cumpărat casa și a realizat investițiile, poate o să aflăm că e vinovat de fraudă sau de jaf, iar astea ar putea duce la arestarea lui.

- Avem nevoie de dovezi clare înainte să mergem la autorități, spuse Henry, urmând firul fratelui său. Ultimul lucru pe care îl vrem e să fie liber din nou.

Florian se ridică și se duse să-și umple paharul.

- Îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

Dădu pe gât un alt pahar de brandy.

- Trebuie să mă duc la spital acum, ca să o avertizez pe ducesa de Tremaine despre posibilul efect negativ pe care situația o să-l aibă asupra spitalului.

- E vreo șansă să o întâlnesc într-o zi? întrebă Lowell pe un ton gânditor, care trăda interes. Nu mi se pare drept să o ții doar pentru tine.

- Ești bine-venit să te alături comitetului dacă vrei. Altfel, sunt slabe șanse să o vezi - asta, dacă nu te rănești. Are o aversiune față de societate și, prin urmare, se aventurează foarte rar în public.

- Hm, mă întreb de ce.

- Ți-aș spune dacă aș avea timp, dar trebuie să plec.

Își luă rămas-bun și îi mulțumi fratelui său pentru băutură, după care plecă spre spital.

Când ajunse acolo, urcă treptele de la intrare și intră pe hol, unde aproape se lovi de ducele de Huntley, care ieșea.

- Florian!

- Excelență. Servitorul meu mi-a spus că voiai să mă vezi, așa că aveam de gând să-ți fac o vizită după ce vedeam cum stau lucrurile aici. Văzând expresia ducelui, care sugera o stare de disperare plină de suferință, imediat se încordă. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Expresia bântuită din ochii lui Huntley era îngrijorătoare.

– E vorba de Juliette. Cred că e pe moarte.

În viața lui Florian fuseseră momente în care își pierduse cu totul speranța și părea imposibil să meargă mai departe. Un asemenea moment trăise pe vremea când era copil: moartea tăcută a lui Roland, îndrăgitul câine al familiei. Apoi din nou când își pierduse un pacient pentru prima oară. Dar niciodată nu i se simțise golit ca în acel moment.

– Nu!

Huntley își lăsă privirea în jos și vorbi:

– S-a dus să o viziteze pe o prietenă bolnavă și s-a infectat cu tifos. Cum nu a vrut să împrăștie boala, a rămas împreună cu prietena ei și mătușa acesteia. O văd doar de la fereastră, dar îmi dau seama că se simte mai rău.

În încercarea de a-și aduna puterile, nu numai pentru Huntley, ci și pentru ea, Florian își îndreptă umerii, hotărât să-și alunge emoțiile, ca să se poată concentra asupra problemei.

– Permite-mi să-mi iau geanta, apoi trebuie să mă duci la ea imediat.

Fără să piardă o secundă, ieși în grabă din birou, îi scrise un bilet Violei și se duse cu Huntley, totul în timp ce se ruga ca Juliette să-și revină.

După ce ieși din camera lui Vivien, Juliette se duse la Lady Arlington, doar ca să o găsească dormind. Nedorind să o trezească numai ca să-i provoace suferință, alese să se așeze în pat și să se odihnească. Numai când o cuprindea somnul se liniștea. Dar somnul îi pieri la fel de repede cum apăruse când se trezi din cauza bătăilor în ușă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-și adune puterile și să vadă cine era! Însă simpla idee că trebuie să stea pe propriile picioare era prea epuizantă. Așa că stătu unde era, respirând și tușind din când în când, în timp ce fierbințeala îi cuprindea fruntea.

Un zgomot puternic o trezi din nou și își dădu seama că probabil adormise. Fu urmat de sunetul pașilor pe scări și al ușilor din apropiere care se deschideau și se închideau. Tulburată, Juliette își adună ultimele puteri și reuși să se dea jos din pat, traversând camera și lipindu-se de ușă, tocmai când cineva de pe cealaltă parte încerca s-o deschidă. Urmară mai multe bătăi în ușă.

– Pleacă, nu poți să intri aici! Nu e sigur.

Tot zgomotul de pe cealaltă parte încetă, iar peste câteva secunde, se auzi vocea pe care se temuse că nu avea să o mai audă niciodată.

– Juliette! Florian vorbi ca și cum lumea se termina și singura viață pe care voia să o salveze era a ei. Te rog, deschide ușa!

– Ești singur? Nu o să pun viața nimănui în pericol.

– I-am spus fratelui tău să mă aștepte afară în timp ce eu intru să văd cum ești.

Ușurarea o copleși, umplându-i ochii de lacrimi când deschise ușa și căzu în brațele lui Florian.

– Vivien a murit de dimineață, plânse ea. Am încercat s-o salvez, dar...

Florian o mângâie pe păr.

– Nu e vina ta, Juliette. Ai făcut ce era corect, iar prietena ta a avut măcar alinarea gândului că ți-a păsat.

Un val de lacrimi curse din ochii ei, udând jacheta lui Florian și împiedicând-o să respire.

– Stai liniștită, îi șopti el. Trebuie să te calmezi ca să te faci bine. Fără nici un avertisment, o luă în brațe și se îndreptă spre scări. Te duc la mine acasă, ca să fii îngrijită cum trebuie.

– Dar Lady Arlington... Luptându-se cu fierbințeala care îi ardea ochii, Juliette se uită spre dormitorul baronesei văduve când trecură pe lângă el. Nu putem s-o lăsăm aici.

Ca și cum ar fi refuzat să asculte, Florian continuă să meargă.

– Îmi pare rău, dar e prea târziu pentru ea.

Cu acele cuvinte, ultima fărâmă de energie îi dispăru și se rezemă de pieptul lui Florian, permițând ca vigoarea lui să o ducă departe. Era inutil să se certe în privința locului unde mergeau și cum i-ar fi fost afectată reputația. Acum era în mâinile lui și știa că, orice i-ar fi spus, nu îl putea convinge. Ceea ce era bine, din moment ce singurul lucru pe care și-l dorea era să doarmă.

După ce o puse pe Juliette în trăsura lui Huntley, Florian vorbi cu ducele.

– Huntley, nu poți să mergi cu noi! Riscul e prea mare.

– Înțeleg.

– Și am de gând să ard trăsura asta odată ce terminăm cu ea.

Având în vedere ce efecte ar fi putut avea tifosul, Florian nu avea de gând să lase pe altcineva s-o folosească.

– Cea mai mare grijă a mea e reputația lui Juliette, zise Huntley. Știu că pare ridicol, având în vedere circumstanțele, dar voiam să-i ofer o viață respectabilă și o căsătorie avantajoasă. Nu va putea avea asta dacă petrece chiar și o singură noapte la tine acasă.

– Știu. Dar nu îndrăznesc să o duc la spital sau altundeva. În prezent, sunt singura persoană care pare să fie imună, prin urmare asta e soluția potrivită. O să am grijă de ea, Huntley, și o să fac tot ce pot ca să-i asigur supraviețuirea.

– Și servitorii tăi?

Florian știa că scandalul pe care îl risca era imens, dar nu se putea gândi la altă variantă. Nu când venea vorba de asigurarea siguranței tuturor.

– O să rămână jos pe durata vizitei surorii tale.

Un disconfort coloră obrajii lui Huntley.

– Știu că ești doctor, Florian, dar chiar și așa, nu pot să mă prefac că sunt de acord cu această idee.

– Nimeni nu este, cu atât mai puțin Juliette. Dar dacă o să fie nevoie și situația o s-o ceară, o să fac ce trebuie ca să-i salvez și reputația.

Încleștându-și maxilarul, Huntley întinse mâna, și Florian i-o strânse.

– Mulțumesc. Sora mea e norocoasă să fie în grija ta, dar oricât îți apreciez oferta, trebuie să știi că niciodată nu aș insista să se căsătorească doar pentru reputație. Își retrase mâna și își încrucișă brațele la piept, într-o poziție de autoritate ducală. Familia mea s-a mai confruntat cu scandaluri și o s-o facă din nou, dar nu o să sacrificăm niciodată fericirea de dragul societății.

– O să reții asta.

Dar Florian știa foarte bine că era posibil să nu aibă de ales în cele din urmă. Dacă bârfitorii alegeau să fie răutăcioși, Juliette ar fi fost făcută bucăți de limbile lor ascuțite. Singura soluție, cea care îi dădea cu adevărat șansa de a hotărî ce voia, era ca nimeni să nu afle că ea stătea cu el ca pacientă. Mai ales din moment ce Florian știa că Juliette devenise de mult timp mai mult de atât.

Capitolul 23

Primul lucru pe care Juliette îl observă când se trezi fu răcoarea binecuvântată pe pielea ei, acoperindu-i corpul în cel mai incredibil mod posibil. Abia când se mișcă își dădu seama că se afla în apă, lichidul mișcându-se în jurul ei, oferind alinare și fericire fără greutate.

Iar senzația era incredibil de plăcută, în comparație cu greutatea dureroasă pe care o simțise în ultimele două zile. Până când începu să se întrebe cum ajunsese în cadă. Ultima persoană cu care vorbise fusese Florian, însă nu-și amintea nimic din acel moment.

Curioasă, deschise ochii destul cât să-și dea seama că era într-o cameră întunecată în tonuri de gri. O lumânare licărea undeva în apropiere, aruncând umbre pe pereți. Lăsându-și privirea în jos, văzu că fusese acoperită cada cu un cearșaf alb, în încercarea de a-i acoperi trupul, lucru pentru care era recunoscătoare.

Ochii i se închiseră din nou, în timp ce gâtul ei uscat o anunță că trebuia să bea ceva. Impulsul de a folosi puterea pe care o mai avea pentru a-și lua un pahar cu apă fu, dintr-odată, incontrolabil. Puse mâna pe cearșaf, hotărâtă să îl dea la o parte, brațele ei mișcându-se în apă.

– Ce e?

Florian fu imediat lângă el, aplecat, cu ochii lui albaștri atât de aproape încât își imagină că înota în privirea lui.

– De ce ai nevoie?

– Băut...

Efortul necesar pentru a spune acel cuvânt fu uimitor, iar odată pronunțat, sună ca lemnul care trosnea în șemineu.

Îi aduse imediat un pahar și i-l puse la buze, gustul vinului oferindu-i alinare. Fu urmat de altceva amar și apoi din nou de vin. Bălmăji un mulțumesc. Ochii ei se închiseră și se lăsă pradă somnului.

Când se trezi din nou, se afla în pat, îmbrăcată în cămașa ei de noapte preferată. Simțind o presiune ușoară sub bărbie, se întinse

și atinse boneta care îi fusese legată de cap. Nu cunoștea camera, ceea ce însemna că nu era acasă. Întorcându-și capul cu puțin efort, îl văzu pe bărbatul care sforăia ușor în fotoliul aflat în apropiere. Șuvița arămie îi cădea dezordonat pe fața chipeșă, o față mult mai relaxată în somn decât fusese vreodată treaz. Părea... liniștit. Departe de toate grijile pe care le purta cu el.

Apoi atenția i se îndreptă spre pieptul lui. Își dăduse jos jacheta, vesta și lavaliera și își suflecase mânecile cămășii, dezvăluind părul roșcat-auriu de pe brațe. Lăsându-și privirea mai în jos, urmă lungimea membrelor, până când ajunse la picioare. Amândouă erau goale, iar asta, dintr-un motiv absurd, o făcu să zâmbească. În ciuda bolii ei, era ceva extrem de șarmant în felul lui Florian de a se îmbrăca. Juliette aprecie acest lucru și îi plăcu faptul că renunțase la formalități în favoarea confortului.

Nedorind să-l trezească, Juliette încercă să se ridice cât mai încet. Dar nu era ușor, din moment ce avea nevoie urgentă să-și facă nevoile. Se dădu jos din pat cu zgomot în disperarea ei de a ajunge acolo, totul în timp ce încerca să-și dea seama cum avea să-și facă nevoile fără ca Florian să o vadă.

– Juliette.

Numele ei, pronunțat cu grijă, trimise pe fereastră acea speranță. Înainte să protesteze, Florian îi ghici nevoia, scoase oala de noapte de sub pat și o ajută să o folosească.

– Liniștește-te, șopti el în timp ce-i mângâia obrajii. Nu e nevoie de lacrimi. Toate astea sunt perfect normale pentru mine. Am trecut prin asta de sute de ori.

Oricât de adevărat era, Juliette tot era îngrozită. Numai Amelia și Raphe o văzuseră în acea poziție și nici atunci nu fusese așa de rău. Era groaznic să fie redusă la acea stare de infirmitate în timp ce bărbatul a cărui admirație o dorea era martor.

După ce o ajută să se întoarcă în pat, îi dădu să mai bea vin.

– Mâncarea e vitală pentru recuperarea ta. Vocea lui era fermă. Ți-am adus niște pui și fructe. Încearcă să mănânci puțin.

Îi dădu o farfurie mică, după care se duse să arunce conținutul oalei de noapte.

– Mă întorc.

Juliette bombăni, dar făcu așa cum îi ceru și încercă să mănânce. Spre surprinderea ei, nu fu atât de greu pe cât se așteptase, iar

când Florian se întoarse, nu îi mai rămăsese decât o bucată mică de pruna.

Florian se uită la farfurie și încuviință.

- Apetitul tău e excelent. Dacă o să continui să mănânci și să dormi, cred că o să te faci bine în curând.

- Unde sunt?

Voia răspunsuri cât putea să le obțină.

- În camera de oaspeți a casei mele.

Se apropie de ea, îi luă farfuria din mână și o puse pe masă, după care se așeză pe marginea patului.

- Fratele tău a fost de acord că era cea mai bună soluție.

Juliette închise ochii, alese să ignore cât de nepotrivită era situația și posibilul scandal care ar fi putut fi provocat. Dar avea timp să își facă griji pentru asta mai târziu, dacă supraviețuia. Așa că îl luă strâns de mână.

- Mulțumesc.

Doar atât putu spune.

Florian o mângâie pe obraz.

- Te rog, nu plânge!

Nu-și dăduse seama că făcea asta.

- Mulțumesc, îi spuse din nou, deoarece nu se putea gândi la altceva. Mintea ei îi dădea senzația că era o bucată de bumbac. Era dificil să formuleze gânduri coerente și să le verbalizeze, iar efortul pe care îl făcuse ca să se dea jos din pat și să mănânce o epuizase.

- Odihnește-te, îl auzi spunând, sunetul liniștitor al vocii lui ținându-i companie până când adormi.

Bartholomew se mută în jurul mesei de biliard. Își lovi ținta cu precizie. Mingea se rostogoli înainte, lovind altă minge în colț.

- E timpul să fiu necruțător, îi spuse domnului Smith.

Luă paharul de vin roșu, sorbi o gură din el și savură aroma dulce.

- Ce propui? întrebă domnul Smith.

Bartholomew oftă.

- M-am săturat de jocuri, nu-mi aduc nici o satisfacție. I-am dat lui Florian șansa să se îmbăvească prin asigurarea arestării lui Guthrie, și tot refuză să-mi îndeplinească dorințele!

- Cred că a fost ocupat, având grijă de Lady Juliette.

Bartholomew simți că se apropia o durere de cap.

– Nu-mi pasă care sunt motivele lui. Ideea e că trebuie să primească o lecție afurisită, ceea ce înseamnă că de data asta trebuie să-mi duc amenințarea până la capăt, indiferent cum ar afecta-o pe Claire.

– Vrei să-l contactez pe Harper?

Amintindu-și de ziaristul pentru loialitatea căruia plătise domnul Smith, Bartholomew încuviință.

– Vreau ca reputația lui Florian să fie distrusă. Și după ce fac asta, vreau să o vadă pe femeia pe care o salvează suferind și murind. Așa o să înțeleagă ce înseamnă să pierzi totul. Așa cum am pățit eu.

Faptul că Juliette respira mai calm alungă panica pe care Florian o simțise în ultimele 72 de ore. Nu mai părea la fel de agitată ca atunci când o adusese, în urmă cu trei zile. Fusese palidă, cu ochii roșii și o tuse care nu se mai oprea. Aplicând regulile stricte pe care le folosise pe corabie, o dezbrăcă și o spălă bine, asta dovedindu-se necesar deoarece îi găsise păduchi în păr.

Ce alesese să facă din cauza asta nu era ceva pentru care ea avea să îl ierte prea curând, chiar dacă era sigur că avea să-i înțeleagă motivul.

Florian oftă și se ridică. Ce era mai rău încă nu trecuse, însă cel puțin pentru moment Juliette putea să se odihnească și să uite cum o văzuse el. Juliette nu ar fi vrut ca el s-o vadă așa și era evident că o durea faptul că exact asta se întâmplase. Tocmai de aceea se simțise obligat să-i amintească de profesia lui când trebuise să folosească oala de noapte prima oară. Își zise că, dacă Juliette se gândea la el ca la un doctor, nu ca la un bărbat, nu avea să o deranjeze așa de mult ajutorul lui. Tactica probabil funcționase, deoarece păru să-i accepte mai ușor ajutorul, iar el era recunoscător pentru asta.

Faptul că avea grijă de Juliette îl făcu să se simtă mai legat de ea decât se simțise vreodată de cineva. Boala îi luase șansa de a-și aranja părul într-o coafură drăguță sau de a se îmbrăca într-o rochie perfect croită, însă în ochii lui Florian nici o femeie nu fusese mai frumoasă decât ea.

Asta însemna probabil că își pierdea mințile, deoarece nu putea nega buzele crăpate ale lui Juliette, fruntea transpirată și ochii umflați.

Trecându-și mâna prin păr, se întrebă cum ajunsese acolo. Când i se strecurase acea femeie pe sub piele și își făcuse loc în inima lui? Doar la ea se putea gândi, însă dacă la început simțise dorința de a-i căuta compania, știa că nu era numai atât. Simțea că viața lui avea să se sfârșească dacă ea nu ar fi supraviețuit.

Vorbise serios când îi spusese fratelui ei că avea să facă orice ca să-i salveze reputația lui Juliette. În ciuda reticenței pe care o simțea față de căsătorie, ideea de a i se oferi lui Juliette devenise din ce în ce mai atrăgătoare. Putea doar să spere că și ea simțea la fel. În momentul de față însă, cel mai mult conta ca ea să-și revină, nu povestea care apăruse în mai multe ziare, după ce Florian nu asigurase arestarea lui Guthrie.

Își amintea perfect cuvintele scrise inițial de Dorian Harper de la *The Gentleman's Daily Gazette*. Îl condamnaseră și fuseseră oribil de precise.

Fiecare sezon are scandalul lui. Anul trecut, a fost trecerea lui Raphe Matthews de la statutul de pugilist la cel de duce de Huntley. Anul acesta, pare să fie știrea despre descendența ducelui de Redding.

Cunoscut în general ca Florian, până când a moștenit titlul unchiului său, acest doctor devenit nobil a reușit să ne păcălească pe toți. Se zvonește că tatăl lui nu a fost vicontele Armswell, ci trădătorul criminal Bartholomew. Deși legea susține că Florian e fiul legitim al lui Armswell, din moment ce contele și contesa erau căsătoriți în momentul nașterii lui Florian, nu putem să nu ne întrebăm ce rol a jucat Bartholomew în viața lui. Cei doi sunt uniți în mod regretabil de o legătură de sânge și, cum se știe că anumite trăsături sunt moștenite inevitabil de copil de la părinte, trebuie să ne întrebăm: cât de mult seamănă noul duce de Redding cu tatăl lui adevărat?

Așa cum se așteptase, de dimineață primi un bilet de la Huntley, care era îngrijorat, întrebându-se cum avea să fie afectată sora lui de tot ce se întâmpla. Neștiind cum să răspundă, Florian încă nu îi scrisese. În schimb, se concentrase asupra stării lui Juliette.

Aceasta deveni nesigură când febra îi crescuse în urmă cu două zile, făcând-o să delireze, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta,

ca și cum ar fi sperat să scape de pernă, de pat, de corp. Florian știa că asta avea să se întâmple, dar tot se simțise neputincios. Pentru că era vorba de Juliette și... Cu mâini tremurânde, îi turnă niște laudanum printre buze. Jumătate din el i se scurse pe bărbie, dar speră că băuse destul ca să o calmeze.

– Florian...

Abia o auzi, atât de slăbită era.

– Da, Juliette.

Îi puse o nouă compresă pe frunte și o luă de mână.

– Sunt aici și nu o să te părăsesc.

Corpul ei se cutremură.

– Niciodată?

Juliette se prinse de cearșaf, ca și cum ar fi putut s-o salveze.

Având în vedere starea ei de delir, Florian se îndoia că se referea la un atașament permanent, însă când îi răspunse, se prefăcu că exact asta îi ceruse ea.

– Da, Juliette. Mereu o să fiu cu tine.

Se așternu tăcerea, iar Florian crezu că Juliette adormise din nou. Până când spuse un cuvânt, mai apăsat decât orice altceva ce spusese de când începuse să aibă grijă de ea.

– Iubire...

Nu fu pronunțat perfect, dar nu exista nici o îndoială că asta spusese. Florian înțelese, iar inima i se umplu de bucurie, de speranță și de un val de emoții puternice. Era ca și cum sentimentul fusese închis în el, iar ea îl eliberase, permițându-i să iasă.

– Te iubesc.

Împinse cuvintele dincolo de buze cu încăpățânare, determinarea și sinceritatea ei în fața suferinței impresionându-l până la lacrimi.

Florian nu mai plânsese de mulți ani, însă acum Juliette îl făcu să plângă de teamă că ar fi putut s-o piardă. Apoi fu săgetat de gândul că iubirea ei pentru el nu era reală. Nu avea cum să fie, când nu știa cel mai important lucru despre el. Iar această conștientizare aduse cu sine o temere și mai mare, întrebându-se cum avea să reacționeze ea când avea să afle că tatăl lui adevărat aproape că îi omorâse sora cu un an în urmă, când încercase s-o oprească pe Amelia să cumpere o casă la periferia din St. Giles, cea pe care o transformase în școală. Oare Juliette avea să îl ierte pentru că îi ascunsese asta? Nu era sigur, dar cum îndoiala nu ajuta, încercă să nu se gândească

prea mult la acest lucru. Avea destul timp pentru asta după ce își revenea.

Cu acest gând, se apropie de ea și îi atinse fruntea cu buzele.

– Și eu te iubesc, Juliette.

Cuvintele erau clare și cele mai sincere pe care le spusese vreodată.

Juliette nu era sigură dacă era trează sau visa. Era ca și cum plutea dincolo de corpul ei, însă era conștientă de durerile care o străbăteau și de fiorul rece care o făcu să tremure. Oricum ar fi fost, se simțea liniștită, în siguranță, acum că știa că sentimentele ei erau reciproce.

Îngrozită că putea muri fără să-i spună lui Florian ce simțea, îi transmise mesajul cât de clar putu. Iar el îi răspunsese, asigurând-o că și el o iubea. Juliette era sigură că spusese asta în timp ce o sărutase pe frunte, deși simțise că totul era atât de ireal, încât începu să se întrebe dacă într-adevăr se întâmplase, ori febra îi juca feste.

Apoi îi aduse mâncare, în mare parte carne, și fiecare porție era însoțită de un pahar plin cu vin roșu. Îi schimbase cămașa de noapte de mai multe ori, lucru cu care Juliette se obișnuise, din moment ce o făcea mereu repede și fără să pară să fie interesat de goliciunea ei. Prioritatea lui părea să fie confortul ei, aceasta umbrind dorința pe care o arătase pentru ea înainte să se îmbolnăvească.

Efectul era liniștitor, deoarece putea ignora gândul că Florian o văzuse atât de neajutorată.

Îl lăsă să o îngrijească, stând cuminte în baie în timp ce el o spăla și sprijinindu-se de el când o îmbrăca. Totul fără nici o atingere nepotrivită. Nu mai era bărbatul pasional care îi șoptise vorbe scandaloase la ureche, iar ea începu să se întrebe dacă își imaginase declarația lui de dragoste. Din cauza acestor îndoieli, nu-și duse declarația până la capăt, ca el să nu răspundă altfel decât spera ea.

– De când sunt aici? întrebă într-o dimineață, când Florian îi aduse o farfurie mare cu mâncare.

Chiar nu știa cât timp trecuse de când o luase din casa lui Lady Arlington și o adusese la el.

– O săptămână.

Răspunsul lui o surprinse.

– Nu pare atât de mult.

Florian o privi în timp ce mânca o felie de șuncă.

– E normal să pierzi noțiunea timpului, la cât ai dormit. Sunt ușurat să văd că arăți mai bine.

– Mă simt mai bine, deși nu sunt încă eu însămi. Ce s-a întâmplat cu Vivien și cu mătușa ei?

– Au fost organizate funeraliile. Cumnata ta s-a ocupat de tot. În ochii lui se citea emoția, fiindcă știa cât de mult însemna asta pentru Juliette. Vor fi îngropate în curtea bisericii Grosvenor Chapel.

– Aș vrea să fi făcut mai multe pentru ele. Vivien nu merita ca un gest de bunătate față de un copil bolnav să fie răsplătit cu o asemenea tragedie.

– Nu, dar ai făcut ce ai putut ca să ajuți, mai mult decât ar fi făcut alții. Și în loc să fugi acasă înfricoșată, ai făcut lucrul corect și ai controlat epidemia stând în casă. Sigur nu a fost ușor.

Amintindu-și cât de groaznic fusese, clătină din cap.

– A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am trăit vreodată, să privesc neajutorată în timp ce oamenii din jurul meu mor.

– Știu ce vrei să spui.

Privirea ei se intersectă cu a lui, într-un moment lung de apropiere tăcută.

– Știu că mi-ai pus boneta pe cap ca să-mi ții părul de pe față când am... Își mușcă buza, se înroși puțin și spuse: Probabil o să sune foarte orgolios, dar crezi că putem s-o dăm jos, ca să mă pieptăn și să-mi aranjez parul? Sunt sigură că nu ești expert în asemenea lucruri, dar ar însemna mult pentru mine și...

Expresia plină de regret de pe chipul lui o opri.

– Ce e?

– Mă întrebam când o să observi, dar nu ai făcut-o. Aveai păduchi, Juliette, a trebuit să te tund.

Nu-i veni să creadă decât când desfăcu funda de sub bărbie și își dădu jos boneta. Degetele îi tremurau când își atinse scalpul.

– Nu!

Își tot atinse capul, disperată să nege realitatea.

– Îmi pare rău, Juliette, dar nu am avut de ales!

Era prea mult – starea în care o văzuse în ultimul timp, iar acum asta.

– Ieși!

Juliette se uită în altă parte, prefăcându-se, că dacă nu-l vedea, atunci nici el nu o vedea.

- Asta nu-mi schimbă...

- Te rog, pleacă, Florian!

Juliette nici nu-și imagina cât de groaznic arăta, mult mai rău decât ar fi crezut vreodată.

- Vreau să fiu singură.

- Juliette...

- Te rog!

Urmă un moment lung de ezitare, iar apoi ea auzi ușa închizându-se când el ieși din cameră. În clipa în care rămase singură, Juliette dădu pătura la o parte și coborî din pat. Temându-se de ce era mai rău, traversă camera, ducându-se la oglinda aflată într-un colț. Inspiră adânc și păși în fața ei.

Imaginea reflectată acolo era a unei femei atât de străine ei, că trebui să-și amintească cine era. Corpul ei, care mereu fusese suplu, arăta extrem de slăbit, deși mâncase bine în ultimul timp. Clavicula îi ieșea în evidență și era trasă la față, iar părul ei avea doar câțiva centimetri. Pe scurt, arăta ca un băiețel înfometat și îmbrăcat într-o cămașă de noapte. Nu era chiar imaginea atractivă pe care spera să o vadă Florian.

- O să trec peste asta. Își spuse promisiunea tare, dând putere cuvintelor. O să mă fac bine!

Florian o ajutase deja să-și recapete din puteri. Cel puțin putea să stea în picioare, fără să cadă, nu mai avea senzație de vomă și nici nu-i mai venea să tot folosească oala de noapte. Lui Florian trebuia să-i mulțumească pentru asta, să-i arate aprecierea ei, nu înverșunarea pe care i-o arătase când îi spusese să o lase în pace.

Capitolul 24

Florian o lăsase în pace mai bine de o oră și se folosi de acel răgaz pentru a se pune pe picioare. Cum dormise în fotoliu, lângă patul ei, timp de o săptămână, avea nevoie disperată de o baie, haine curate și să se radă. Cum încă nu putea spune că etajul era un loc sigur, alese să se spele la parter, unde Baker îl putea ajuta să se radă. Îmbrăcat cu niște pantaloni curați și o cămașă călcată, Florian se simți în sfârșit mai bine.

– Cum se simte? întrebă doamna Croft, în timp ce amesteca supa pe care o pregătea pentru cină.

– Mai bine. Cred că o să-și revină complet, deși mă tem că mândria ei a fost afectată în timpul acesta. Nu i-a plăcut să afle că i-am tuns părul.

– O să-i crească la loc, îl asigură Jillian. O să-și dea seama de asta repede.

– Dar până atunci, nu există nici o femeie în lumea asta care să vrea să arate urât. Doamna Croft gustă supa și mai adăugă sare. Cu atât mai puțin în fața unui tânăr chipeș ca dumneavoastră, Excelență.

– Poate că ar trebui să-i faceți un compliment, sugeră Baker. I-ar putea reda încrederea în sine.

Mulțumindu-le servitorilor pentru sfaturi, Florian se duse din nou sus. Nu le spuse că exact asta încercase să facă când Juliette îl întrerupsese și îi ceruse s-o lase singură. Poate acum, după ce fusese singură o perioadă, era pregătită să-l asculte. Mai ales că avea mai multe să-i spună, nu numai complimente.

Ajungând în fața ușii camerei ei, Florian se opri ca să-și adune gândurile. În mod normal, ar fi bătut repede la ușă, ar fi intrat și și-ar fi văzut de treabă. Mereu fusese un bărbat direct, niciodată nu se gândise ce ar putea gândi oamenii despre ce le spunea. În profesia lui, era esențial să transmită informația cât mai repede. Eficiența

conta. Însă acum, când stătea acolo, în propria casă, își făcu griji în legătură cu următorii pași. În primul rând, voia s-o facă pe Juliette fericită, oricât de greu îi era să recunoască asta, din moment ce nu era obișnuit să-și facă astfel de griji. În al doilea rând, părerea ei conta. Nu îi convenea asta, dar, la naiba, conta! Era puritatea, inocența neatinsă și bunătatea la care el nu avea nici un drept să spere. Cu toate astea, o dorea cu o pasiune pe care nu o mai simțise vreodată.

Certându-se pentru nehotărârea lui ridicolă, făcu ce ar fi trebuit să facă în urmă cu cinci minute și bătu la ușă. Un răspuns afirmativ îi dădu voie să intre, așa că inspiră adânc și intră în dormitor. Ea stătea la fel cum o lăsase. Doctorul din el începu imediat să constate privirea animată, strălucirea ușoară a tenului și nuanța roz a buzelor.

– Arăți ca și cum îți revii.

„Și ești pe punctul de a ieși din casa mea." Asta nu îi convenea prea mult.

– Mă simt mult mai bine datorită ție. Zâmbi, dăruindu-i acel zâmbet care putea lumina întreaga lume. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, pentru felul în care ți-ai sacrificat propriul confort ca să ai grijă de mine. Zâmbetul îi dispăru apoi și privirea îi deveni serioasă. Îmi pare rău pentru modul în care te-am tratat mai devreme. A fost nepoliticos din partea mea și îmi cer scuze. După tot ce ai făcut...

– Erai supărată, și pe bună dreptate.

Florian se apropie de patul ei, însă făcu o pauză și se uită la scaunul din apropiere, pe care își petrecuse mult timp. Îl trase spre pat, ca să poată fi aproape de ea, fără să stea pe pat. Acum că ea se simțea mai bine, nu îndrăznea să se apropie prea mult.

– Însă păduchii au dispărut, și părul o să-ți crească la loc, spuse el când se așeză și se aplecă ușor în față. Din acest moment, ar trebui să te simți mai bine în fiecare zi.

– Deci... o să mă întorc acasă în curând?

– Da, dar nu ai de ce să te grăbești. De fapt, aș vrea să fiu sigur că nu te așteaptă o febră recurentă, înainte să riscăm să îți expunem familia.

– Bineînțeles, pare rezonabil. Să mai așteptăm o săptămână?

Dorința ei de a sta așa de mult îl surprinse și nu putu rezista. Mâna lui o găsi pe a ei, mângâind-o ușor.

– Juliette... sunt niște lucruri pe care trebuie să ți le spun, niște explicații pe care meriți să le auzi.

– Dacă e vorba de reputația mea, nu trebuie să-ți faci griji. Fratele și cumnatul meu sunt niște bărbați puternici. Se vor asigura că societatea va înțelege nevoia de a sta aici.

Florian îi susținu privirea și simți cum îl durea sufletul. Faptul că ea chiar credea în asta, în bunătatea altora și că totul avea să fie bine în cele din urmă era devastator.

– Mă tem că te înșeli în privința asta.

Juliette râse și clătină din cap.

– Având în vedere toate lucrurile prin care a trecut familia mea, dezaprobarea de care ne-am lovit când am ajuns în Mayfair, sunt convinsă că timpul petrecut aici o să fie trecut cu vederea. Mai ales dacă oamenii află cât de important a fost nu numai pentru sănătatea mea, ci și a celorlalți.

Era timpul să-și înfrunte temerile, așa că Florian inspiră adânc și continuă:

– Poate chiar așa ar fi stat lucrurile, doar că nu sunt bărbatul care crezi ca sunt. Ca urmare, faptul că ai stat în casa mea, chiar și o singură noapte, a distrus orice șansă ai fi avut de a-ți reface reputația în ochii lumii.

– Ce vrei să spui?

Florian își retrase mâna dintr-a ei și se îmbărbătă pentru ce urma.

– Nu sunt fiul lui Lord Armswell. Tatăl meu adevărat este Bartholomew, genul de bărbat cu care drumul nu ți se intersectează fără să simți consecințele. Mi-a dat un ultimatum, iar când nu am răspuns, s-a asigurat ca legătura mea cu el o să fie cunoscută public. Ziarele s-au distrat de minune scriind despre asta în ultimele zile.

Juliette îl privi ca și cum ar fi spus niște lucruri stupide.

– Reputația mea, nu numai ca om, ci și ca doctor respectat, a fost distrusă de asta, în timp ce a ta... faptul că ai locuit cu fiul unui criminal cunoscut o perioadă mai lungă nu o să fie uitat prea ușor. Mai ales dacă luăm în considerare și trecutul tău.

Juliette se gândi la cele aflate.

– Oamenii vor crede ce e mai rău, în ciuda celor mai bune intenții ale noastre de a-i salva de tifos.

Florian încuviință.

– Vor spune asta și vor publica informația în fiecare rubrică posibilă. De asta sunt sigur, având în vedere că răul a fost deja făcut. Acum mai e doar o chestiune de timp până când numele tău o să fie legat de al meu. Răsuflă adânc, se lăsă pe scaun și o urmări cum se gândea la cele spuse de el. Îmi pare rău, Juliette, chiar îmi pare rău!

Ea clipi, ca și cum ar fi fost trezită din vis de scuza lui.

– De ce? Nu ai făcut nimic greșit, Florian.

– Bineînțeles că am făcut, Juliette.

De ce era așa de încăpățânată?

– Te-am adus acasă fără însoțitor și...

– Pentru că voiai să-mi salvezi viața în timp ce încercai să-i ții pe alții în siguranță.

Tonul ei era prea iertător ca Florian să poată suporta.

Bărbatul se încruntă.

– De când te știu, nici măcar o dată nu ți-am zis la ce risc te expui dacă stai lângă mine. Nici când eram în casa Hawthorne, Brand sau Stokes, nici când eram la birou ori la operă.

Ea se îmbujoră, nuanța intensă de roz de pe chipul ei neavând nici o legătură cu boala.

– Te-am sărutat ca și cum aș fi avut dreptul s-o fac, ca și cum ți-aș fi putut promite viitorul pe care îl meriți, când tot ce-ți pot oferi acum este un nume pătat.

– Uiți că pentru un sărut e nevoie de mai mult de o persoană, că și eu am fost la fel de implicată. Prea rușinată să îl privească, se uită în poală. Și eu mi-am dorit acel sărut, Florian. Am visat la el cu mult înainte să se întâmple, așa că nu ai de ce să-ți ceri scuze. Serios!

Sinceritatea ei îl împunse. Chiar dacă văzuse dorința în ochii ei și știuse că și ea își dorea la fel de mult ca el, faptul că o auzi spunând asta trezi o bestie primitivă în el. Dori să o ia în brațe și să o sărute din nou până când rămânea fără aer, până când Juliette uita de timp și de loc, iar singurul cuvânt de pe buzele ei rămânea al lui.

Din acest motiv ar fi putut s-o distrugă foarte ușor. Florian se temea că era prea târziu.

– Vina mea a fost că te-am făcut să crezi că sunt bărbatul pe care îl vezi, bărbatul pe care îl știa toată lumea, când de fapt eram altcineva.

Mușcându-și buza, se uită la el.

- De parcă descendența ta, asupra căreia nu ai control, m-ar fi ținut departe. Juliette își înălță capul pentru a-l privi mai bine. Ochii ei licăriră, având un efect diafan. Ești în continuare același bărbat nobil, care vrea să-i salveze pe ceilalți indiferent de preț și care e deseori prea serios pentru propriul său bine.

Descrierea ei era corectă, însă modul în care îi alungă toate grijile îl enervă pe Florian.

- Societatea noastră e construită pe reputație și pe arbore genealogic. Poți supraviețui dacă pierzi una din ele, mai ales dacă ești bărbat, dar pierderea amândurora e de neiertat. Numele meu a fost distrus! Viola mi-a trimis vorbă azi că Elmwood, Stokes și Winehurst au părăsit comitetul spitalului, ceea ce ar trebui să te facă să înțelegi gravitatea situației.

Se lăsă tăcerea, până când vocea ei blândă îi spuse:

- Nu e vorba de faptul că nu înțeleg gravitatea situației sau ce înseamnă această revelație. Pur și simplu vreau să înțelegi că nu îmi afectează deloc părerea despre tine.

Acceptarea ei era dezarmantă. Nu știa cum să reacționeze, decât încercând să o facă să fie rațională.

- Tatăl meu e cel mai renumit criminal din Anglia.

- Da, încuviință ea. Este. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să te lași definit de acțiunile lui.

Un sfat înțelept de la o persoană așa de tânără.

- Am devenit doctor nu pentru că aș fi vrut să fac bine, ci pentru că aveam nevoie să demonstrez că eram mai bun decât el, că sângele pătat din vene nu o să decidă cine o să fiu.

Colțurile gurii ei se ridicară, schițând un zâmbet.

- Cu toate astea, ți-ai descris profesia ca fiind vocația ta, când ai ținut un discurs în timpul balului Falconrich din ultimul sezon.

- Cred că a devenit.

Avea o înclinație naturală pentru asta și, prin urmare, începuse s-o practice fără să se gândească prea mult.

- Și atunci ce mai contează cum a început totul? Important e cum te situezi acum, ce fel de bărbat ai devenit și faptul că lumea îți datorează recunoștință pentru devotamentul tău.

Felul în care îl vedea ea era clar: simplu, dincolo de rang și de profesie și dincolo de fațadă, într-un loc unde exista numai adevărul. Însă asta nu făcea realitatea mai ușor de suportat. Mai ales

că nu se putea gândi decât la un singur mod în care să diminueze răul făcut reputației ei. Dar cum ea încă se recupera, Florian voia ca Juliette să se concentreze doar la însănătoșire și nu îi făcu propunerea încă. Era destul că trebuia să-și facă griji pentru că îi luase toate celelalte opțiuni și că nu avea să știe niciodată dacă fusese sincer când îi făcuse propunerea sau se simțise obligat s-o facă.

– Ești trimisă de sus, Juliette.

Florian vorbi fără să gândească, spunând primul lucru care îi veni în minte. Privirea ei păru mai obosită, iar el înțelese că trebuia să plece.

– Odihnește-te! E cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru tine acum.

Închise ochii, își înclină capul și se afundă în pernă.

– Mulțumesc că ai grijă de mine, Florian.

El își înăbuși dorința de a se apleca și de a o săruta și se îndreptă spre ușă.

– Cu mare plăcere.

Pieptul îl strângea când ieși din cameră, fiecare celulă urlând să stea cu ea în cameră. Dar trebuia să-și limpezească mintea și nu putea face asta când se afla lângă ea. Îi distrăgea atenția prea mult, tentația de a-și lăsa privirea să se oprească asupra genelor ei, vârfului nasului, urechii... Își pierdea mințile când venea vorba de această femeie.

„Ba nu."

Își pierduse mințile din cauza ei când se lăsase pradă dorinței de a o săruta. Până atunci, reușise să-și păstreze într-un fel judecata și controlul, dar nu exista un moment exact, o secundă clară în care le pierduse. Inima lui era acum în mâinile ei, iar asta nu era un lucru atât de înfricoșător pe cât se temuse că o să fie. Făcuse tot ce putuse ca să nu se îndrăgostească, dar trebuia să recunoască faptul că era ceva extrem de plăcut în toată situația.

Trecură două zile până când Juliette hotărî că se simțea destul de bine cât să se dea jos din pat. Așezată în fotoliul în care stătea Florian de fiecare dacă când o consulta, încercă să se concentreze la cartea pe care o citea. Era dificil. *Foarte* dificil. De fapt, recitise aceeași pagină de trei ori, ceea ce nu era o critică la adresa lui Ann Radcliffe, ale cărei romane le adora, ci o dovadă a preocupării ei față de un anumit domn.

Florian nu avea de ce să se pedepsească pentru că era fiul lui Bartholomew. Juliette nu avea nici o problemă cu asta. Dar cum el era cel afectat direct, Juliette simțea că îl afecta profund. Înțelegea că nu era de ajuns doar să i-o spună. Trebuia să-i arate că merita dragostea, indiferent cine era tatăl lui sau ce făcuse acesta. Dar era nevoie de timp, timp petrecut împreună, timp ca el să-și dea seama că avea să-l aleagă mereu, indiferent de situație.

Se auzi o bătaie în ușă și intră bărbatul la care se gândea. Era îmbrăcat în continuare în haine lejere, ca în restul zilelor când avusese grijă de ea. Înfățișarea familiară îi încălzea inima lui Juliette, însă lățimea umerilor și pielea lăsată la vedere de cămașa întredeschisă o făcură să roșească. Da, își revenise destul cât să aprecieze atributele fizice ale lui Florian și destul cât să-și dorească să o sărute din nou.

– Frumusețea ta continuă să mă uimească. Cuvintele lui erau blânde și, cu toate astea, se revărsară asupra ei cu o forță încântătoare. De când văzuse cât de tulburată fusese când aflase că nu mai avea păr, o complimentase cât de des putuse. Nu spun asta pur și simplu, chiar vorbesc serios.

– Știu și îți mulțumesc.

Nesiguranța cu care începuse să i se adreseze era emoționantă. Juliette nu știa exact ce o provoca, dar îl plăcea așa, un pic depășit de situație. Se potrivea cu felul în care se simțise mereu în prezența lui.

– O să mi te alături?

Bărbatul se uită la pat, ezită o clipă și apoi se așeză pe marginea saltelei.

– Ar trebui s-o pun pe Jillian să aibă grijă de tine pentru restul ședерii tale. Lăsând zvonurile la o parte, faptul că te vizitez în dormitor acum, când ți-ai revenit aproape total, e extrem de nepotrivit.

Sufletul lui Juliette se cufundă. Nu voia să-i piardă atenția sau șansa de a vedea cât de potriviți erau unul pentru celălalt. Punând cartea într-o parte, se gândi la opțiunile ei. Florian fusese crescut cu o idee strictă despre cum să trateze o femeie. Regulile și eticheta îi fuseseră imprimate toată viața, așa că era normal să insiste ca apropierea lor să ia sfârșit. Asta doar dacă nu reușea să vorbească cu acea parte din el care lăsase eticheta la o parte la operă și o sărutase. Acea parte exista, indiferent cât de mult încerca s-o controleze.

Cu asta în minte, Juliette îi spuse:

– Nu îmi doresc ajutorul lui Jillian, ci pe al tău.

Ochii lui, acei ochi albaştri profunzi, o ţintuiră cu o intensitate fierbinte.

– Juliette!

Numele ei fu pronunţat cu o sălbăticie încurajatoare.

– Încă mă simt puţin ameţită.

„Din cauza ta, nu a febrei."

Ridicându-se în picioare, îl forţă să se ridice şi el.

– Eşti doctorul meu, Florian. Sunt aici datorită ţie, prin urmare mi se pare potrivit ca tu să fii cel care se asigură de recuperarea mea completă.

Postura lui deveni rigidă, sugerând că era prins între dorinţa de a fugi şi datoria de a sta.

– Să te ajut să te îmbraci şi să te dezbraci, să te asist în timp ce faci baie, toate astea nu mai sunt lucruri pe care trebuie să le fac, Juliette. Într-adevăr... Părea tulburat. Nu e ceva ce ar trebui să mai fac.

Aplecându-şi capul, făcu un pas mai aproape de el.

– De ce nu?

– Pentru că nu mai sunt un simplu doctor, Juliette. Sunt un bărbat care te doreşte în fiecare mod imaginabil. A fost uşor să ignor asta când mă chinuiam să-ţi salvez viaţa, dar acum, că eşti bine din nou, mi-e ruşine să recunosc că nu pot să te văd dezbrăcată fără să îmi trădez profesionalismul.

– Dintre toate complimentele pe care mi le-ai făcut, cred că acesta e cel mai bun.

Deoarece nu fusese spus în încercarea de a-i gâdila egoul sau de a-i alina spiritul, ci ca un avertisment în privinţa a ce se putea întâmpla dacă alegea să-l ignore. Continuă să se apropie, ajungând la depărtare de o mână.

– Ar fi o problemă dacă ţi-aş spune că îmi place ideea că ţi-ai trăda profesionalismul?

Când începuse să fie aşa de îndrăzneaţă? Când căpătase curajul de a spune lucruri atât de scandaloase? Motivul trebuia să fie hotărârea ei de a-l cuceri. Adevărul era că Juliette era sigură că ar fi spus orice, indiferent cât de nepotrivit şi nedemn, dacă ar fi însemnat să aibă succes.

– Suntem într-un dormitor, Juliette. Nu poţi să-mi spui asemenea lucruri fără să existe consecinţe.

Vocea lui avea ceva primar. Pieptul i se ridica și cobora, în timp ce ochii lui o studiau, plini de dorință.

– Dacă acea consecință e un sărut pe care l-am împărtășit înainte, atunci o să merite.

Îl privi pe sub gene, rugându-se pentru capitularea lui. Florian era înalt, prezența lui masculină copleșind-o. Ieșeau scântei între ei, era ceva viu, care se zbătea în lanțuri până când ea puse mâna pe brațul lui.

Gestul păru să-l facă să-și piardă controlul. Fără nici un avertisment, Florian își puse brațul în jurul ei și o trase aproape, în timp ce gura lui o întâlni cu disperare pe a ei. Fu dur și neiertător, un gest primar pentru hrănirea dorințelor lui Juliette, pentru ceea ce dorea mintea, corpul și sufletul ei. Ea se desfătă cu acea senzație, cu forța cu care o ținea și atenția cu care îi hrănea nevoia de a o îmbrățișa, de a o mângâia, de a o gusta.

Modul în care se lipi de ea o învălui pe Juliette în scântei care îi ardeau pielea. Picioarele i se înmuiară, forțând-o să se țină de el în timp ce scoase un oftat nefamiliar. El răspunse cu un geamăt guttural. Își lipi mâna de curbura spatelui ei.

– Juliette!

Numele ei îi gâdilă colțul gurii și fu urmat de sărutări în zona maxilarului.

Înclinându-și capul, Juliette îi oferi mai mult acces, în timp ce se arcui în îmbrățișarea lui.

– Da...

Degetele ei se plimbară prin părul lui și îl prinseră de cap, ținându-l aproape, în timp ce Florian își făcea drum cu limba pe gâtul ei.

– Ești a mea.

O mușcă, marcând-o într-un fel care o făcu să se simtă revendicată. Fu o acțiune profund masculină, poate chiar un pic barbară, însă în loc să o dezguste, trezi flăcări în ea. Până când Florian o dădu la o parte, ca și cum ar fi fost ars.

– Nu ar trebui să facem asta... Eu... Mi-am permis niște libertăți alarmante cu tine și...

– Dacă-ți ceri scuze, nu o să te iert niciodată.

O privi stupefiat.

– Dar...

– Te-am încurajat pentru că asta vreau. Pentru că te vreau, Florian! Dacă și tu mă vrei.

Ochii lui aproape că îi ieșiră din orbite, iar gura i se deschise. Juliette nu-și amintea să fi văzut vreodată un bărbat mai șocat. Asta era șansa lui să îi spună că nu o dorea. Pentru că, dacă fusese clar în privința unui lucru de la început, acela era faptul că nu voia să se căsătorească, mai exact, nu voia să o ia *pe ea* de soție. Așa că Juliette stătu nemișcată ca o statuie și aștepta ca Florian să spună ceva. O parte din ea își dorea să nu își fi pus sufletul pe tavă, în timp ce cealaltă parte răsufla ușurată. În sfârșit, aveau să hotărască ce aveau să facă. Sau cel puțin asta spera.

Capitolul 25

Era hipnotizant să stea față în față cu Juliette, această forță a naturii care îl privea cu neînfricare și abandon.

„Te vreau, Florian! Asta dacă mă vrei și tu pe mine."

Cuvintele îi acaparară mintea. Nu se putea gândi la altceva, decât la această declarație și la toate posibilitățile pe care le avea în față.

Inima îi bătea cu putere și încă încerca să-și revină după sărutul perfect pe care îl împărtășiră. Se dusese dincolo de temerile lui. Bineînțeles că o voia. Întrebarea era dacă avea să o facă fericită sau nu și dacă o putea proteja.

– Ca să fiu sigur că înțeleg bine, vrei să-ți cer mâna?

Nu voia să o înțeleagă greșit și să o ceară în căsătorie înainte ca ea să fie pregătită să accepte un asemenea final.

– Da.

Ea nici măcar nu tresări. Siguranța cu care răspunse era totală și atrăgătoare.

Florian se gândi la drumul din fața lor.

– Aversiunea mea față de posibilitatea de a-ți face curte nu a fost niciodată din cauza lipsei de interes. E important să înțelegi asta, Juliette, având în vedere ce urmează să-ți spun.

O teamă nesigură își făcu apariția în ochii ei, însă încuviință, încurajându-l să continue.

– Am fost atras de tine de la început, dar nu am crezut că suntem potriviți până când nu te-am cunoscut mai bine. Și atunci m-a reținut legătura mea cu Bartholomew. În primul rând, mi-era rușine să-ți spun, și apoi mi-era teamă de ce ți-ar putea face dacă afla că ne-am atașat unul de celălalt.

– Îți înțeleg perfect raționamentul. Dar chiar vrei ca frica să te țină departe de fericire și de iubire?

– *Iubire.*

Florian analiză cuvântul și tot ce însemna.

– Te iubesc, Florian. Nu pot să mai neg asta, la fel cum nu pot schimba cursul stelelor din cer sau nu pot da timpul înapoi.

Exact asta își dorise. În mod șocant, fusese ce-și dorise mereu, observă el surprins. Să fie iubit pentru cine era, în ciuda defectelor lui, indiferent ce ar fi crezut restul lumii despre el. Nu exista nici un obstacol, doar propria frică, dar poate și asta putea fi risipită dacă reușea să-l scoată pe Bartholomew din viața lui.

– Trebuia să fie spânzurat, șopti el.

– Poftim?

Florian observă expresia șocată a lui Juliette.

– Iartă-mă, pur și simplu am gândit cu voce tare.

Se apropie de ea, hotărât să revină la discuția despre căsătorie.

Însă ea făcu un pas în spate și ridică o mână, oprindu-l.

– Sper că nu te gândești la crimă.

Acest gând îi trecuse prin minte, însă nu într-un mod atât de lipsit de onoare.

– Mai degrabă o provocare.

– Pe tărâmul onoarei? Păru șocată. Nu poate rezulta nimic bun. Cu siguranță, știi asta.

– Aș scăpa lumea de un nemernic și aș trăi fericit după aceea.

Gândul era atrăgător.

– Ba nu. Ai fi omul care și-a ucis tatăl. Dezamăgirea care îi străluci în ochi fu la fel de reală ca pasiunea care fusese acolo în urmă cu câteva clipe. Gândește-te cât de greu ți-a fost să te ierți pentru acțiuni pentru care nu erai vinovat și întreabă-te dacă te-ai putea absolvi de toată vinovăția și ai găsi pace dacă duci la capăt un asemenea plan.

Încordându-și maxilarul, Florian îi blestemă spiritul de observație și propria reținere de a pleca și de a face exact ce voia. Ținea prea mult la ea pentru a ignora ce spusese. Așa că o ascultă și încuviință.

– Foarte bine.

Nu-și putu ascunde tonul enervat, deși știa că Juliette avea dreptate.

Vocea ei se apropie, înfășurându-se în jurul lui când făcu un pas spre el.

– Dar ca duce puterea ta e importantă, indiferent ce rușine aduce Bartholomew numelui tău. Dacă îți unești forțele cu Coventry

și Huntley și îi spui regelui ce s-a întâmplat, atunci cu siguranță o să fie îndreptată eroarea legată de pedeapsa lui Bartholomew și o să se facă dreptate.

El încuviință.

– Trebuie să te întorci în grija fratelui tău mai devreme decât intenționam. Trebuie să stai sub acoperișul lui până când se rezolvă problema și apoi ne căsătorim.

Dezamăgirea care i se citi pe față îl făcu să-și dorească să nu fi fost așa, însă adevărul era că deja o ținuse acolo mai mult decât fusese cazul. Așa că trecu de ea, oprindu-se lângă umărul ei ca să îi șoptească la ureche:

– E singurul mod prin care nu o să mă port neonorabil.

Inspirația ei profundă confirmă că știa ce voia să spună, iar el nu-i putu rezista. O luă de mână și o mângâie.

– Nu-ți face griji, o asigură el. Totul o să fie bine.

O sărută pe frunte. Juliette se apropie de el, iar respirația ei îi mângâie gâtul.

Era un moment intim și perfect, nu voia să plece. Dar avea lucruri de care trebuia să se ocupe dacă voia să se căsătorească cu ea cât mai repede posibil.

Juliette se îmbrăcă cu una dintre rochiile trimise de Gabriella și își studie imaginea în oglindă. Jillian fusese însărcinată să o ajute să se pregătească pentru întoarcerea în casa Huntley, din moment ce Florian vorbea serios și respecta eticheta. Nu voia să permită ca ei doi să petreacă mai mult timp împreună singuri. Nu când ea se simțea destul de bine cât să se întoarcă acasă. Ceea ce însemna că nu îl văzuse din seara trecută. Era înfometată după mai multe săruturi, dar recunoscătoare pentru controlul de care dăduse el dovadă. Oricât de mult ar fi dorit să fie împreună, ar fi regretat să nu respecte sanctitatea nopții nunții.

Cu acest gând în minte, își legă boneta și coborî în hol, unde Florian vorbea cu Sarah. Probabil o auzise când cobora, deoarece se întoarse să o salute, expresia lui fiind serioasă, ca de obicei, în timp ce ochii... ochii lui exprimau căldură și emoții profunde, iar Juliette simți o nevoie sălbatică de a-i sări în brațe.

Însă încuviință politicos și observă că Florian își ținea mâinile la spate, ca să nu o atingă. O salută pe camerista ei, care o întâmpină cu un zâmbet fericit.

- O să-i fac o vizită fratelui tău mai târziu, îi șopti Florian lui Juliette la ureche, în timp ce o conduse afară, la trăsura care o aștepta. Dacă o să fie de acord cu intențiile mele, în scurt timp vom fi căsătoriți.

Florian o ajută să urce în trăsură și apoi închise ușa rapid, ca și cum s-ar fi temut că altfel avea să o urmeze.

Ce bine ar fi fost!

Florian se dădu un pas în spate și îi făcu semn birjarului să pornească. Juliette se uită pe fereastră. Îl privi până când silueta lui dispăru, după care se lăsă pe scaun.

De lângă ea, auzi un râset și întâlni privirea vioaie a lui Sarah.

- Sunteți îndrăgostită, milady!

Juliette râse.

- Așa cum ar trebui să fiu când mă uit la viitorul meu soț.

- Serios? zâmbi Sarah. Mă bucur să aud că totul o să fie îndreptat, având în vedere toate zvonurile care circulă în oraș. M-am temut că...

O împușcătură opri trăsura.

- Milady!

Sarah o prinse alarmată pe Juliette de braț.

Dincolo de trăsură, se auzeau voci care se certau, printre care probabil și cea a birjarului, apoi se așternu tăcerea. Inima lui Juliette bătea cu putere. Încercă să rămână cât mai calmă posibil. Avea să fie bine. Trebuia să fie. O aștepta viitorul ei cu Florian.

Ușa trăsurii fu deschisă, iar un bărbat înalt, cu o cicatrice groasă și albă sub ochiul stâng își făcu apariția. O privi fix pe Juliette.

- Ieși afară!

O amenință cu pistolul, ca să se asigure că îl asculta.

- Ia-mă pe mine, se oferi Sarah, care deja se apleca în față, având brațul în fața lui Juliette, în încercarea de a o ține.

Bărbatul se uită la Sarah pentru o fracțiune de secundă, după care reveni la Juliette.

- Nu avem nevoie de prietena ta, pe tine te vrem. Acum ieși sau suportă consecințele!

- O să mă duc.

Juliette îndepărtă brațul lui Sarah. Nu știa cine erau bărbații și de ce insistau să meargă cu ei, dar nu voia să-i lase s-o rănească pe Sarah.

– Nu, nu poți face asta! spuse Sarah disperată.

– Du-te acasă, îi spuse Juliette calmă. Spune-i fratelui meu ce s-a întâmplat. Se opri apoi în ușă și îi aruncă o privire plină de înțeles lui Sarah. Și asigură-te că și Florian află.

Sarah încuviință. Ochii ei erau plini de frică.

Un braț o luă pe Juliette de talie.

– Gata!

Răpitorul ei o trase în stradă, iar Juliette observă că fiecare drum fusese închis de muncitori sau de bărbați care se prefăceau că sunt muncitori. Aceștia deviaseră trăsurile și îi prinseseră, fără ca altcineva să observe ce se întâmpla.

– E momentul să mergem.

Bărbatul o apucă de încheietură așa de tare, că o arse pielea sub degetele lui.

Trăgând-o după el, o duse spre cealaltă trăsură, dincolo de birjarul lui Raphe, al cărui cadavru era întins lângă cal. Dumnezeule! Chiar omorâseră un om! Sângele îi șiroia din piept, pătând drumul.

Temându-se că avea să i se facă rău, Juliette întoarse capul în altă parte și fu împinsă în trăsura atacatorilor. Avea să-i asculte fără să se plângă, ca să nu o.ucidă pe Sarah.

Așa că încercă să se controleze cât mai mult. Nu avea nici un rost să plângă. Asta nu ar fi făcut decât să-i enerveze pe acești bărbați, care se dovediseră a fi nemiloși. Nu știa ce i-ar fi făcut dacă devenea prea neascultătoare. Însă o atitudine rațională și o estimare limpede a situației erau singura șansă de a scăpa și poate chiar de a supraviețui.

Bărbatul care o răpise se așeză lângă ea, în timp ce partenerul lui stătea confortabil pe banca opusă. Perdele negre împiedicau lumina să intre, aruncând umbre asupra lor. Un obiect tare o împunse într-o parte.

– Să nu faci nimic prostesc, bombăni bărbatul de lângă ea.

– Nici nu aveam de gând, îi spuse Juliette tăios, în timp ce bărbatul din fața lui ținea pistolul spre pieptul ei.

– O fată deșteaptă, spuse bărbatul de lângă ea, arma lui împungând-o în coaste. Nu ai vrea să riști să fii împușcată din greșeală, nu-i așa?

– Nu.

Juliette nu mai spuse nimic, rămânând tăcută restul călătoriei, teama ei cea mai mare fiind lipsa de indicii pe care le-ar putea urma Florian și Raphe.

Spre ușurarea lui Florian, totul păru în regulă când se duse la spital după o absență de două săptămâni. Pacienții lui fuseseră bine îngrijiți de doctorii noi pe care îi angajase Viola. Până și Haines era acolo, înapoi la muncă.

– I-am cerut magistratului să îl pună sub acuzație pe Blaire, îi zise Viola, în timp ce se plimbau prin saloane și verificau îngrijirea bolnavilor. Procesul lui o să înceapă săptămâna viitoare, pentru neglijență severă, iar dacă o să fie găsit vinovat, poate sta în închisoare până la un an.

– Nu e îndeajuns, dar măcar e ceva.

Florian nu putea decât să spere că acel caz avea să creeze un precedent, amintindu-le celorlalți doctori, chirurgi și farmaciști de datoria lor față de pacienți.

Mai merseră câțiva pași în tăcere, până când ea spuse cu ezitare:

– În legătură cu reputația ta...

Florian tresări. Se întrebase când avea să deschidă subiectul.

– Comitetul a sugerat să îți iei concediu o perioadă. Dacă situația se complică, probabil o să ți se ceară să renunți la funcție. Decizia asta nu a fost luată cu ușurință, Florian, dar membrii au simțit că a fost necesar să ia decizii în interesul spitalului, iar eu... nu am destulă putere să mă opun dorințelor lor.

– Nici nu ar trebui. Oricât de mult ura să își abandoneze munca, înțelese de ce era necesar s-o facă. Spitalul are prioritate, Viola. E înaintea mândriei mele și a datoriei pe care o avem unul față de celălalt.

– Știam că o să accepți decizia, deși regret că s-a ajuns la asta.

– A fost vina lui Bartholomew. Când nu i-am respectat cerințele, m-a pedepsit, transformându-mi temerile în realitate. Probabil nu s-a așteptat să găsesc alinare în asta. Ani întregi am trăit cu această

povară, cu această neliniște apăsătoare. A ales să facă totul public și, sincer să fiu, experiența a fost eliberatoare.

– Cum rămâne cu Juliette? Ce părere are despre asta?

– Mă iubește pentru cine sunt. Încă i se părea un miracol faptul că întâlnise o femeie cu statutul ei social căreia nu-i pasă de aparențe, de titluri, de prestigiu sau de orice altceva în afară de valori și de caracter. Când mă gândesc că o să fie soția mea... Se gândi la cel mai potrivit atribut posibil, dar în cele din urmă renunță. Cuvintele nu pot descrie situația.

Viola râse.

– Sunt incredibil de fericită pentru tine! Toată lumea merită să fie iubită și sunt încântată că ai găsit o femeie care te-a convins că și tu meriți afecțiune.

Obrajii lui Florian luară foc, așa că se grăbi să-i distragă atenția.

– Cum rămâne cu tine? Nu e momentul să-ți încerci norocul în societate și să-ți găsești perechea?

Viola își dădu ochii peste cap exact înainte să o ia înaintea lui pe ușă. Se opri și îl privi.

– Societatea e prea avidă de scandal. Îl devorează cu aceeași poftă cu care copiii își mănâncă dulciurile, fără pauză. Toată viața mea a fost privată, până când am acceptat propunerea lui Tremaine. Totul s-a schimbat când ne-am căsătorit. S-a scris despre mine în cel mai nefavorabil mod din cauza vârstei mele și a trecutului. Nu m-a atras niciodată să-i întâlnesc pe oamenii dispuși să citească acele articole și să le folosească pentru a hrăni diverse zvonuri. Prefer să stau departe de asta și să mă concentrez asupra unui lucru mai important decât mine, decât cei care vor să mă vadă eșuând în clipa în care intru într-o sală de bal. Zâmbi cu siguranța unei femei care se cunoștea. Acesta e domeniul meu, Florian. Aici am o șansă să reușesc. Nu în public și, cu siguranță, nu cu un soț aristocrat alături.

Când Florian ridică o sprânceană, Viola se relaxă și râse, în timp ce îl lovi ușor pe braț.

– Știi ce vreau să spun, Florian. În plus, și tu ești diferit de majoritatea, ca și mine.

Era conștient de asta. Începură să coboare scările în tăcere.

– Chiar și așa, mereu mi te-am imaginat căsătorindu-te și având copii.

Era atât de protectoare și de afectuoasă, încât ar fi fost păcat să nu aibă o familie.

– Acesta e copilul meu. Viola își întinse brațele, cuprinzând tot spitalul. Mi-am dedicat viața lui, Florian. Nu am timpul necesar sau energie pentru responsabilitățile unui mariaj și ale maternității.

Cuvintele Violei rezonară cu el. Exact așa simțise și el până de curând, până când Juliette devenise mai importantă pentru el decât orice altceva pe lume. Încă voia să aibă o carieră, bineînțeles, asta dacă era posibil să o păstreze. Unul dintre lucrurile pe care le iubea la Juliette era certitudinea că avea să-l susțină pe acest drum, arătându-i cum să le aibă pe amândouă.

– Trebuie să fac o vizită importantă. O să-mi spui ce hotărăsc membrii comitetului?

– Bineînțeles, răspunse Viola, zâmbindu-i călduros. O să insist ca nimeni să nu-ți ia locul.

Recunoscător că avea sprijinul ei, Florian plecă repede din spital, chemă o birjă și o luă spre casa Huntley.

– Vreau să vorbesc cu Excelența Sa, îi spuse majordomului când i se deschise ușa. Îi dădu bărbatului cartea de vizită, deși era un efort inutil, având în vedere de câte ori mersese acolo în trecut. Majordomul știa exact cine era.

– Așteptați o clipă.

Spre surprinderea lui Florian, nu se întoarse majordomul, ci însuși Huntley, care era încruntat, cu părul dezordonat și părea grăbit, ceea ce îl alertă pe Florian.

– Slavă Domnului că ești aici! Mă pregăteam să vin chiar eu după tine.

Florian îngheță. Panica îi pătrunse prin vene.

– Juliette nu se simte bine?

Dacă boala recidivase, putea fi fatală având în vedere starea ei.

– Nu are nici o legătură cu sănătatea ei, spuse Huntley, însă teama din ochii lui rămase acolo.

Florian își ținu respirația, așteptându-se la ce era mai rău.

– A fost amenințată cu arma și răpită, scoasă din trăsura pe care am trimis-o după ea.

Panica își făcu drum spre inima lui Florian și o umplu cu o durere atât de intensă, încât aproape că se ținu de piept.

– Trebuie s-o găsim!

Dumnezeule, dacă i se întâmpla ceva, dacă nemernicii aceia o răneau în vreun fel, avea să le rupă capetele și...

– Camerista ei a descris un bărbat cu umerii lați și o cicatrice albă groasă sub un ochi, zise Huntley, alungându-i gândurile însetate de răzbunare. A zis că avea părul negru și ochii într-o nuanță ciudată, culoarea chihlimbarului.

Florian se concentră, alungând panica și evaluând ce știa cu aceeași precizie pe care o folosise în alte situații. Informația ducea la o singură posibilitate, una în care frica se transforma în indignare, apoi în furie.

Uitându-se la Huntley cu hotărârea bărbatului care urma să plece la vânătoare, îi spuse:

– Cred că bărbatul care a luat-o a fost domnul Smith, servitorul lui Bartholomew.

Huntley se încruntă.

– Ce vrea de la Juliette?

– O să-ți explic pe drum, îi promise Florian, care se îndrepta deja spre trăsură.

Ținu ușa deschisă pentru Huntley, care se urcă fără să mai pună întrebări. Florian urcă în urma lui și se așeză pe banchetă, iar trăsura porni.

– Adevărul este că Bartholomew încă trăiește și vrea să se răzbune, zise el.

Capitolul 26

Camera în care fu dusă Juliette era una dintre cele mai ţipătoare în care fusese vreodată. Perdele din catifea roşie atârnau la fiecare geam, materialul atârnând pe parchetul lucios. Mobila aurită acoperită cu brocart luxos se asorta cu draperiile şi legăturile aurii. Covoare groase se întindeau pe podea, decorate cu flori. Cele mai groaznice erau tablourile, fiecare înfăţişând imagini cu femei şi bărbaţi goi surprinşi în timpul unor acte sexuale.

Aşezată pe unul din scaune, Juliette se uită la picioarele ei. Încă nu i se spusese de ce fusese adusă acolo, deşi începuse să bănuiască cine era în spatele răpirii, din moment ce singurul criminal la care se putea gândi era Bartholomew. Până la urmă, exact de asta se temuse Florian, că tatăl lui avea să-i folosească pe cei dragi lui ca să se răzbune.

Se deschise uşa şi se auziră paşi. Juliette refuză să se uite în sus şi să îi dea escrocului satisfacţia curiozităţii ei. Aşa că îşi ţinu privirea fixată spre picioare până când văzu o pereche de pantofi negri din piele. Se aşternu tăcerea, care îi acompania bătăile inimii. Apoi un deget o mângâie pe faţă.

–Ce să vezi... Eşti frumuşică, bănuiesc că arăţi mult mai bine cu păr.

O mână i se strecură sub bărbie, ridicând-o şi forţând-o să-şi ridice privirea, până ce se lovi de nişte ochi albaştri de oţel. Nasul dintre acei ochi era îngust şi cu o formă delicată, iar gura de dedesubt bine ascunsă în spatele unei bărbi aranjate.

–Ştii cine sunt?

Vocea lui mătăsoasă o făcu să tresară. Juliette îşi încleştă maxilarul, se gândi la Florian şi încercă să ignore valurile de frică ce o străbăteau.

–Numele meu e domnul Mortedge, dar probabil mă ştii ca Bartholomew.

Deci avusese dreptate. Era tatăl lui Florian și o luase ca să-și rănească fiul. Un plan bun, unul care cel mai probabil avea să funcționeze atât timp cât Bartholomew credea că ea era slăbiciunea lui Florian.

– Ce vrei? întrebă ea pe un ton veninos.

Bartholomew îi aruncă un zâmbet dulceag.

– Răzbunare.

Își retrase mâna și făcu un pas în spate, ochii lui scânteietori alunecând pe corpul ei până când Juliette se simți murdară și violată.

– Mai întâi, Florian m-a trădat, după care m-a ignorat. Nu a fost îndeajuns să spun lumii despre descendența lui. Vreau să sufere și să afle că trebuie să fiu ascultat.

O cuprinse teama, tulburându-i judecata. Trebuia să rămână calmă.

– Presupui că orice rău o să-mi provoci o să aibă efectul dorit, dar Florian nu e un bărbat care să aibă sentimente profunde. E călăuzit doar de logică.

– Mai puțin când e cu tine. Bartholomew vorbi cu încrederea unui bărbat bine informat și tocmai de aceea încrederea lui Juliette se clătină. Afecțiunea pentru tine a fost clară. Privirea lui când sunteți împreună e impresionantă. Și să nu uităm de riscul pe care și l-a asumat pentru tine.

– Ar fi făcut la fel pentru oricine.

Bartholomew o privi cu bunăvoință.

– Slabe șanse. A renunțat la tot ce-i era drag ca să te salveze, Juliette. Pun pariu că ar face asta din nou, oferindu-se să se căsătorească cu tine... Da... văd că am dreptate. Speră să salveze ce a mai rămas din reputația ta! Un râs sec i se rostogoli din piept. Ha! Imaginează-ți cât de supărat ar fi dacă i-aș răpi șansa de a face asta. Acea nevoie pe care o are, de a fi cavalerul în armură strălucitoare, fluturându-și sabia nobilă în urma distrugerii mele.

– Ești nebun!

– Ba nu. Orice urmă de umor dispăru de pe fața bărbatului când se apropie, ochii lui albaștri trecând prin ai ei. Sunt împins de ură și dezamăgire profundă. Am suferit destul din cauza nesupunerii fiului meu. A venit momentul să-i dau o lecție obligându-l să te privească murind.

Juliette simți un fior pe șira spinării.

– Nu o să vină.

– Hm...

Bărbatul o privi îndeaproape, apoi își coborî privirea spre sânii ei.

– Poate că nu. Poate...

Dintr-odată, mâna lui fu între picioarele ei, despărțindu-le ca să o mângâie pe interiorul coapselor.

– Aș putea să te învăț câteva lucruri despre plăcere.

Ea încercă să-și apropie picioarele, în timp ce se zvârcoli pe scaun.

– Fratele meu o să te omoare înainte să ai tu ocazia s-o faci!

Bărbatul se îndreptă și păru să se gândească la avertismentul ei. În cele din urmă, râse batjocoritor.

– Subestimezi viteza cu care pot face asta.

Îl privi îngrozită.

– Ești un monstru.

– Ba nu. Mi s-a făcut o nedreptate, țipă bărbatul, cuvintele lui lovindu-se de pereți cu o furie violentă. Uitându-se la ea, își îndreptă umerii și își aranjă jacheta. Cred că invitații noștri vor sosi în curând. E un dar să simți apropierea copilului tău.

Îndepărtându-se, se duse la ușă și se opri acolo, zâmbindu-i lui Juliette ca și cum totul ar fi fost în regulă, iar Bartholomew ar fi fost cea mai bună gazdă din lume.

– Dacă ești credincioasă, ai face bine să începi să te rogi.

Apoi plecă, lăsând-o să facă exact asta.

– Ești sigur că nu ar fi mai bine să alertăm autoritățile? întrebă Huntley.

Cei doi stăteau în birjă și vorbeau despre întreaga situație și despre modul în care aveau să o rezolve în timp ce se îndreptau spre Red Rose. Cum nu știau sigur cu ce se confruntau, Florian voia cât mai mult sprijin posibil și avea de gând să-i ceară ajutorul lui Henry.

– Absolut. Dacă am face asta, am pune-o pe Juliette în pericol.

– Pentru că Bartholomew s-ar putea hotărî să o omoare dacă se simte strâns cu ușa, zise Huntley.

Florian încuviință.

– Să nu uităm cât de ușor ți-a omorât birjarul. Și te asigur că nu e singurul om pe care l-a omorât Bartholomew de-a lungul anilor.

De ce înaintau atât de încet? Se uită pe geam și, spre ușurarea lui, văzu că aproape ajunseră.

- Cea mai groaznică parte e că nu avem de-a face cu un nebun scăpat din Bedlam, ci cu un geniu malefic și calculat, cu mintea mai ascuțită decât a multora. Singura noastră șansă e să încercăm să ne înțelegem cu el, deși te asigur că nu o să fie ușor.

- Pentru că e convins că are dreptate, iar tu te înșeli.

- Exact.

Trăsura se opri, și Florian coborî, fără să îl aștepte pe Huntley, pe care îl simți aproape în urma lui. Fără să încetinească, aproape alergă prin intrarea de la Red Rose și pe hol, până la biroul fratelui său.

Ușa era deschisă, așa că Florian intră fără să bată, salutându-l și începând să-i spună direct scopul vizitei.

- Bartholomew a luat-o. Florian ajunse față în față cu Henry. Nenorocitul a luat-o pe Juliette și trebuie să ajutăm la salvarea ei!

- Dumnezeule!

Privirea lui Henry se ascuți, aprinsă de furie. Îl urmă pe Florian afară din cameră, vorbind în timp ce mergeau.

- Dacă am fi alertat autoritățile când am descoperit că l-a otrăvit pe Armswell, atunci...

- Ce? Exasperarea îl copleși pe Florian. Bartholomew arată cu totul diferit față de omul care era. Cum ai fi demonstrat că era același cu cel pe care toată lumea îl consideră mort?

- Aș fi găsit o cale, insistă Henry.

Cei doi ieșiră din Red Rose.

- Slabe șanse, având în vedere cât de bun a fost mereu la înșelătorii.

Florian se sui în trăsură și îi aștepta pe Henry și Huntley, după care zise:

- Ar fi negat toate acuzațiile și te-ar fi făcut de râs, Henry. Mai ales că, de când este această nouă persoană, a devenit un cetățean respectat.

- Este plăcut și respectat, încuviință Henry. Ba, mai mult, e nevoie de el. Știu mai mulți oameni care i-au lăudat investițiile din ultimele luni.

- Ai găsit sursa averii lui? întrebă Florian.

Henry clătină din cap.

- Ți-aș fi spus dacă aș fi găsit ceva.

– Ceea ce îi demonstrează argumentul, zise Florian. Bartholomew a renăscut ca Mortedge. Nu puteam să îi atribuim nimic, nu există nici un mod să îl distrugem o dată pentru totdeauna.

– Până acum, interveni Huntley.

Florian încuviință.

– Exact.

Își încleștă pumnii și se uită pe geam. Trăsura se puse în mișcare, ducându-i spre Bedford Square și spre casa în care locuia cel mai renumit criminal din Anglia.

Timpul era un concept curios. Chiar și când stătuse la pat, zilele zburau, deoarece Florian fusese acolo. Acum, când un ceas din apropiere îi arăta că trecuse numai o oră de când intrase în cameră, Juliette simțea că stătuse acolo o eternitate.

Spre surprinderea ei, nu fusese legată, în mare parte deoarece Bartholomew nu credea că avea cum să le facă față lui și oamenilor săi. Ceea ce probabil era adevărat. Însă, dacă Florian venea după ea – când venea după ea –, voia să fie pregătită să ajute.

Așa că se plimbă prin cameră, căutând ceva ce putea fi folosit ca armă. Spre dezamăgirea ei, în încăpere nu se afla nici măcar un obiect ascuțit. Nici măcar un creion uitat pe acolo. Ceasul infernal ticăia monoton trecerea secundelor. Juliette puse ochii pe o vază. Dacă o spărgea, poate putea spune că fusese un accident în timp ce ascundea un ciob? Clătină din cap. Era un plan prea evident.

Tic-tac, tic-tac... Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi oprit! Se uită la el, la carcasa de aur și la cifrele romane de pe el. Treptat, ca un vis care invada realitatea, începu să se contureze o idee. Juliette clipi. Da. Putea funcționa. Poate. Se duse la ceas și îl studie rapid, apoi deschise ușor partea de sticlă.

Vocile care se apropiau de cameră o făcură să se grăbească. Închise rapid partea din față a ceasului și se aruncă pe fotoliu tocmai când se deschise ușa. Bartholomew intră relaxat, ca și cum ar fi avut oaspeți la un ceai. Era urmat de trei fețe bine-venite, Raphe, Henry Lowell și Florian, împreună cu bărbații care o răpiseră. Amândoi aveau pistoalele pregătite.

– Vedeți, zise Bartholomew în timp ce se îndrepta spre ea. O luă de mână și o ridică în picioare. Domnișoara este bine, Florian. O trase pe Juliette de talie spre el. Pentru moment.

– Ia-ți mâinile murdare de pe ea! șuieră Florian, în timp ce Raphe și Henry Lowell îi însoțiră vorbele cu niște priviri pline de venin.

– Unde îți sunt manierele? zise Bartholomew, care o strânse pe Juliette până când o copleși repulsia. Vezi că nu e rănită și, cu toate astea, alegi să mă insulți. Și nu oriunde, ci în propria mea casă.

– Dă-i drumul! Vocea lui Florian avea un ton mai amenințător decât înainte. Pe mine vrei să mă pedepsești, nu pe ea.

– Și ce mod mai bun de a face asta există decât prin ea?

Bartholomew se mișcă, la fel și Florian.

– Stai acolo, dacă nu vrei ca unul dintre oamenii mei să tragă accidental cu arma!

Ceva ascuțit se atinse de gâtul lui Juliette. O lamă îi era lipită de piele. Ea inspiră instinctiv. Privirea ei o întâlni pe a lui Florian și o susținu. Dacă murea în acel moment, fața lui chipeșă avea să fie ultimul lucru pe care urma să-l vadă.

– Bartholomew, îl avertiză Florian, cu mâinile ridicate. Pune cuțitul jos! Te rog!

– Sau ce? Bartholomew făcu o pauză. Ai venit aici neînarmat? Sperai să mă convingi să am compasiune pentru tine, când tu nu mi-ai oferit așa ceva? Sau ai uitat că tu ești motivul pentru care m-am ascuns? Am pierdut mii de lire din afacerea mea când a trebuit să mă prefac că sunt mort. Toate astea pentru că nu ai putut să-ți ții gura închisă. Lama se apăsă și mai tare pe gâtul lui Juliette. A trebuit să-mi pui piedici.

– Nu te preface că nu meritai asta, zise Florian. Știu mai bine decât oricine de ce ești capabil. Dacă e cineva care merită răzbunare, eu sunt acela, nu tu.

– De parcă ai destul curaj pentru asta.

Bartholomew o ținu și mai strâns pe Juliette. Oamenii lui se mișcară, armele fiind îndreptate numai spre Raphe și Henry Lowell.

Juliette își dădu seama de ceva. Indiferent ce se întâmpla, Bartholomew nu l-ar fi rănit pe Florian. Voia să-l facă să sufere omorându-i pe ea, pe Henry Lowell și pe Raphe. Însă Florian era băiatul lui. În ciuda a tot ce se întâmplase, nu îl putea omorî.

Această revelație o făcu să se simtă ușurată. Însemna nu numai că omul pe care îl iubea avea să trăiască, dar și că trebuia să-și facă griji pentru o persoană în minus. Trăgând de timp, se uită la oamenii lui Bartholomew. Ochii lor erau fixați pe ținte, gata să tragă

dacă Raphe sau Henry Lowell făceau mișcări bruște. Dar dacă le distrăgea atenția...

Florian făcu un pas în față. Juliette simți o împunsătură ascuțită când lama o apăsă și mai tare. Probabil îi trecuse de piele. Încercă să se concentreze asupra locului în care o atinsese și se întoarse intenționat spre Bartholomew.

– În privința sugestiei tale de mai devreme, șopti ea, în timp ce se mișca pentru ca lama să nu-i mai atingă venele, accept.

Lama nu îi mai atingea gâtul când Bartholomew îi întâlni privirea.

– Fii mai clară!

– Omoară-mă și o să fii spânzurat! Cu adevărat de data asta. Distrăgându-i atenția în timp ce vorbea, se așeză în așa fel încât să... Culcă-te cu mine și o să te răzbuni fără să riști moartea.

O dorință lacomă îi acapară fiecare trăsătură. Un zâmbet larg îi apăru pe față când începu să râdă. Juliette încercă să-și ascundă dezgustul, în timp ce scoase un ac lung de metal de sub mânecă. Juliette prinse bine acul și ascultă, în timp ce Bartholomew spunea că e a lui, lăudându-se că o să-i placă să o facă părtașă la toate perversiunile lui.

– Când o să termin cu ea, o să-i arunc corpul fără viață la ușa ta, Florian. Afirmația i se păru amuzantă. Imaginează-ți cât o să mă bucur știind că ți-am luat-o și am pătat-o cu mizeria de care ți-a fost rușine în toți acești ani!

În spatele ei, Juliette îl auzi pe Florian blestemându-l pe Bartholomew cu vorbe care l-ar fi făcut să roșească până și pe diavol. Profitând de moment, ea apucă strâns acul ceasului pe care îl furase și îl băgă în piciorul lui Bartholomew. Acesta strigă din cauza durerii, iar din spatele lui Juliette se auzi un zgomot, după care un foc de armă.

Tot râsul se opri.

Ochii lui Bartholomew se măriră și își arătă dinții, ca un câine turbat.

Așa cum se așteptase, lama îi tăie gâtul.

– Nu!

Un alt foc de armă se auzi.

– Juliette!

Vocea lui Florian îi spuse că bărbatul trăia și avea să fie bine, în timp ce ea trebuia să termine ce începuse. Mai ales dacă Raphe sau Henry Lowell tocmai fuseseră omorâți.

Luându-şi mâna de pe rană, îl urmă pe Bartholomew jos, pe podea.

– Nenorocito!

Bartholomew se zvârcolea sub ea, iar dintr-odată Florian o trase de pe el, cu mâna lipită de gâtul ei.

– Dumnezeule!

Florian o ridică în braţe, învăluindu-i corpul care tremura, în timp ce asimila ce făcuse Juliette.

– Credeam că te-am pierdut, îi şopti el. Am crezut că te-a tăiat prea adânc. Slavă Domnului că e doar o zgârietură!

Desfăcându-şi lavaliera, o legă cu atenţie în jurul gâtului ei, ca să oprească sângerarea.

Ochii lui Juliette se umplură de lacrimi.

– Dumnezeule, ce am făcut?

– Ce trebuia, draga mea.

Florian o mângâie pe păr.

– Crezi că poţi să-l salvezi?

Sângele pulsa din coapsa lui Bartholomew. Faţa lui păli.

– I-ai tăiat artera femurală cu o precizie chirurgicală, Juliette. Pentru o clipă, vocea lui Florian fu plină de mirare, după care deveni serioasă. Cum ai ştiut să faci asta?

– *Anatomia corpului uman* a lui Cowper. Am studiat-o în detaliu.

Bărbatul o privi ca şi cum ar fi fost cea mai incredibilă femeie care trăise vreodată.

– Bineînţeles că ai făcut-o. Mereu plină de surprize şi pregătită să mă surprinzi cu interesul tău de a învăţa. Se uită într-o parte, la Bartholomew. Nu mai pot face nimic pentru el în momentul acesta.

Lui Juliette i se întoarse stomacul pe dos.

– Îmi pare rău. Ştiu că meritai propria răzbunare, iar eu... Respiră adânc. Eu ţi-am furat ocazia asta.

– Ai luat decizia potrivită, oferindu-ne ocazia perfectă să îi punem la pământ pe oamenii lui. Îi întoarse faţa spre el. Nu are de ce să-ţi pară rău. Înţelegi?

Ea încuviinţă, pe măsură ce gravitatea acţiunilor sale se afunda mai profund în propria conştiinţă. Florian probabil avea să o ierte, dar se putea ierta pe ea însăşi? Până la urmă, omorâse un bărbat, chiar dacă era responsabil de nişte crime groaznice şi fusese condamnat la moarte prin spânzurare. Nu avea să-i fie uşor

să treacă peste asta. Urma să-i ia ceva timp și, chiar și atunci, se temea că nu avea să-și revină complet din conștientizarea șocantă a propriilor abilități.

Ajutând-o să se ridice, Florian îi prinse capul între mâini și îi susținu privirea. Compasiunea îi umplu ochii, spunând multe despre legătura dintre ei.

– Sunt incredibil de ușurat că ești în siguranță!

Se aplecă să o sărute cu disperare, fără să-i pese de prezența lui Henry Lowell și a lui Raphe. Urmă o îmbrățișare strânsă, învăluind-o în căldură și calm înainte să îi dea drumul și să facă un pas în spate.

– Dă-mi o clipă să spun câteva cuvinte, înainte să fie prea târziu.

Ea încuviință și se duse lângă fratele ei, a cărui îmbrățișare fu un sprijin bine-venit. În spatele lor erau oamenii lui Bartholomew, unul mort și celălalt cu un pistol la tâmplă, ținut de Henry Lowell.

– Ce s-a întâmplat?

Nu-i veni să creadă viteza cu care fuseseră învinși.

– Când l-ai înjunghiat pe Bartholomew și a țipat de durere, oamenii lui nu au mai fost atenți la noi, îi spuse Raphe. Probabil Florian și-a dat seama că nu îl vor împușca, așa că a luat unul din pistoale. Eu și Henry Lowell i-am urmat exemplul, iar atunci au tras oamenii lui, unul dintre ei nimerindu-l pe celălalt.

– Mă bucur că nu ați fost tu, Henry Lowell sau Florian.

Fuseseră incredibil de norocoși, având în vedere cât de ușor ar fi putut să degenereze lucrurile.

Raphe o strânse în brațe și îi sărută creștetul capului.

– Și eu. Vocea lui, mereu sigură și puternică, era slăbită din cauza emoției. Ultimele săptămâni au fost un iad pentru mine. Dacă nu ar fi fost devotamentul lui Florian pentru tine, mă tem... Nu-și găsi cuvintele preț de câteva secunde, însă în cele din urmă reuși să inspire adânc și să spună: Te iubește atât de mult, Juliette! Teama din ochii lui când și-a dat seama cât de bolnavă erai și apoi când i-am spus că ai dispărut nu a lăsat nici o îndoială în privința asta.

Pacea își făcu cuib în pieptul lui Juliette, împrăștiindu-i căldură prin vene.

– Și eu îl iubesc, Raphe. Îl iubesc atât de mult, că simt că o să-mi explodeze inima.

Raphe râse ușor.

– Știu ce vrei să spui. Știe și Amelia. Noi trei am fost cu adevărat binecuvântați.

Nu prin averea obținută, ci prin oamenii care își doreau să-și petreacă viețile cu ei. Era amețitor să știe că Florian voia ca ea să-i devină soție. Că în ciuda aversiunii lui față de căsătorie, acum voia să facă pasul. Datorită ei.

Cu asta în minte, își ridică privirea spre fratele ei și zâmbi.

– Binecuvântați e puțin spus, Raphe, și nu știu sigur dacă există vreun cuvânt potrivit.

Capitolul 27

Melancolia pe care Florian o simți când plecară din casa lui Bartholomew era ciudată. Magistratul-șef fusese chemat la locul crimei, și petrecuseră în jur de o oră explicându-i ce se întâmplase. Evident, magistratul nu fusese încântat să descopere că fusese spânzurată altă persoană, în timp ce adevăratul criminal rămăsese în viață, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Probabil urmau numeroase scuze, articole nefavorabile și discuții despre eficiența sistemului de justiție.

Urcând într-o birjă, Florian se așeză în fața lui Raphe, care stătea lângă Juliette. Era de așteptat, însă tot îl afectă. După tot ce se întâmplase, singura persoană lângă care voia să stea era ea. Însă asemenea libertăți îi fură refuzate, din cauza unei liste lungi de reguli enervante. Așa că își încrucișă brațele la piept și încercă să nu se simtă frustrat.

Până la urmă, ea era acolo, în viață și lângă el. Dar tot simțea că între ei era un spațiu imens.

– Huntley, te deranjează dacă te însoțesc acasă, în loc să mă duc la mine? Vreau să vorbesc ceva cu tine cât mai repede posibil. Prefer să nu aștept.

– Sunt sigur de asta, spuse Huntley cu sprâncenele ridicate. Păru amuzat, în timp ce obrajii lui Juliette căpătară o nuanță fermecătoare de roz. Am un brandy excelent în birou, pe care o să-l împart cu plăcere cu tine.

Mulțumit de răspunsul lui, Florian petrecu restul călătoriei cu birja gândindu-se la ce urma. Era straniu cât de mult se schimbase viața lui. Trecuse de la a fi doctor, fără nici o intenție de a se căsători, la a fi un duce care aștepta cu nerăbdare să se căsătorească. Totul datorită femeii plăcute care intrase în viața lui cu un scop și îi arătase că putea avea mult mai mult decât visase vreodată.

Cu Juliette în brațe, își dăduse seama ce îi lipsea, ce fusese dispus să dea la o parte. Îl îngenunchease cu bunătatea ei, cu generozitatea și hotărârea de a face mai mult decât i se cerea.

Erau potriviți. Interesul lor comun de a avea grijă de cei bolnavi născuse o legătură care se adâncise pe măsură ce se cunoscuseră mai bine. Apoi erau săruturile. Îndrăznind să se uite în direcția lui Juliette, Florian îi studie buzele. Aveau o formă perfectă și puteau oferi cele mai pasionale săruturi.

Huntley tuși, iar Florian își îndreptă privirea spre el. Ducele clătină subtil din cap, deși în ochii lui se putea citi mult umor. Amintindu-și că nu avea nici un drept să se holbeze la Juliette, se întoarse să se uite pe geam. Ritmul lent în care mergeau lucrurile nu se potrivea cu graba cu care spera să se logodească.

Când Juliette coborî din trăsură în fața casei Huntley, Raphe o îndrumă direct spre scări, nedându-i lui Florian ocazia de a o însoți.

– Aș vrea să nu mai fii așa de grijuliu, șopti ea.

– Imposibil, răspunse fratele ei, având în vedere toate zvonurile despre șederea ta acasă la Florian. În plus, ești sora mea. E datoria mea să am grijă de reputația ta cât de bine pot.

Juliette bănui că era adevărat, oricât de incomod ar fi fost.

Ușa din față fu deschisă de Pierson, care spuse imediat cât de bucuros era să o vadă înapoi. În spatele lui era Gabriella, care venise din salon imediat ce intraseră în hol.

– Ne-am făcut griji pentru tine, Julie! Nici nu pot să-ți zic cât de mult mă bucur că ești în siguranță, spuse Gabriella, care se întoarse apoi spre Pierson: O rogi pe una dintre servitoare să aducă niște sendvișuri și ceai? Se uită la Florian, după care adăugă: Și spune-i valetului soțului meu să aducă o lavalieră pe care s-o împrumute ducelui de Redding.

– Da, Excelență.

Pierson se duse să aducă băuturile.

Cum plecă, Raphe îi spuse rapid Gabriellei ce se întâmplase, după care îi vorbi lui Florian:

– Cred că ne așteaptă brandy-ul despre care îți spuneam. Iar Gabriellei îi zise: Te rog să mă scuzi, draga mea, nu ar trebui să dureze mult. Dar mă tem că Juliette și Florian sunt nerăbdători să fie

rezolvate anumite probleme și, având în vedere prin ce au trecut, merită o întorsătură pozitivă a lucrurilor. Nu vreau să-i întârzii.

Aplecându-se spre soția lui, o sărută pe obraz și apoi îi făcu semn lui Florian să îl urmeze pe hol, în birou.

Ușa se închise, lăsând-o pe Juliette singură cu Gabriella. Trecu o clipă de tăcere, timp în care Juliette se jucă cu funda de la bonetă.

– Ei bine? O să-mi spui despre ce a fost vorba?

O bucată de satin alunecă printre degetele lui Juliette, desfăcând funda. Încercă să nu zâmbească prea larg, dar nu reuși.

– Florian o să mă ceară în căsătorie.

– Ce veste minunată! Dintr-odată, Gabriella o îmbrățișă. Mereu am știut că voi doi o să rămâneți împreună.

Juliette făcu un pas în spate.

– Serios?

– Mereu ieșeau scântei când tu și Florian erați în aceeași cameră. Sunt incredibil de fericită pentru tine! Pentru amândoi.

– Mulțumesc. Eu...

Juliette își dădu jos boneta. Gabriella scoase un sunet șocat, iar Juliette își aminti cum arăta. Ridică mâna, ca să mângâie moliciunea capului.

– Probabil te șochează lipsa părului meu.

– Nu. Surprinderea Gabriellei păru să dispară. Îmi spusese Sarah, dar am uitat. Îi aruncă un zâmbet glumeț. Nu e chiar la modă, dar cum se poartă turbanele...

– Nu o să port turban!

– Foarte bine. O luă de braț pe Juliette și se îndreptară spre salon. Mama le tot laudă, dar, sinceră să fiu, mi se par hidoase.

– În plus, părul o să-mi crească repede la loc.

– Bineînțeles, încuviință Gabriella pe cel mai neconvingător ton posibil.

Juliette zâmbi. Singurul lucru care conta pentru ea era felul în care o vedea Florian. Și nu avea nici o îndoială că el o considera frumoasă.

– Înainte să îți dau voie să te căsătorești cu sora mea, trebuie să fiu absolut sigur de ceva, spuse Raphe în timp ce turna două pahare de brandy. Pe unul i-l dădu lui Florian, căruia îi făcu semn să ia loc.

Pe Florian îl cuprinse neliniștea, însă alungă acel sentiment, spunându-și că putea răspunde oricărei întrebări puse de Huntley.

– O iubesc, dacă asta te îngrijorează.

În mod normal, nu ar fi fost atât de deschis în privința sentimentelor lui, dar când venea vorba de Juliette, simțea nevoia să le exprime. Afecțiunea pentru ea crescuse atât de mult, încât nu mai putea să o controleze.

Huntley îl privi în timp ce luă loc în spatele biroului.

– Nu e vorba despre asta. Teama pe care ai arătat-o când viața ei era în pericol nu mi-a lăsat nici o îndoială că sentimentele pe care le ai pentru ea sunt profunde. Ce mă îngrijorează e reputația ei.

Florian înțelese.

– Căsătoria cu mine nu o să fie îndeajuns s-o salveze.

Nu când propriul statut social fusese distrus.

– Simt că mi-am petrecut toată viața încercând să o protejez și eșuând din cele mai prostești motive, din cauza unei clase sociale care pune aparențele mai presus de orice. M-am ocupat de bunăstarea lui Juliette de când avea cinci ani. Am avut grijă de ea și mi-am făcut griji, chiar dacă și eu eram doar un copil. Și cum constituția ei a fost mereu una fragilă, mi-am făcut mai multe griji decât Amelia, care a fost mereu mai puternică.

– Cu toate astea, Juliette s-a simțit mult mai bine de când s-a mutat în Mayfair.

– Absolut. Îți datorez mult pentru ce ai făcut ca să o salvezi.

O bătaie în ușă fu urmată de sosirea valetului lui Huntley, care venise să aducă lavaliera cerută de Gabriella. Servitorul îl ajută pe Huntley să și-o lege, după care făcu un pas în spate, ca să-și examineze munca. Mulțumit de rezultat, plecă.

Raphe continuă:

– Vreau să mă asiguri că o să te porți cu Juliette ca și cu egala ta și că nu o să mai ții niciodată secrete față de ea. Știu că, legal, o soție aparține soțului ei și are puține drepturi, dar când vine vorba de sora mea...

– Îți promit, zise Florian. Niciodată nu o să-mi manifest voința asupra ei și o să fiu mereu sincer.

Huntley încuviință și își puse paharul jos.

– În cazul ăsta, dacă își dorește să se căsătorească cu tine la fel de mult cât îți dorești tu, ai binecuvântarea mea.

Ușurarea îl copleși pe Florian. Bărbatul expiră și își dădu seama că nu avea să fie atât de simplu.

– În ceea ce privește reputația ei, nu pot să fac prea multe, decât să încerc s-o salvez pe a mea. Dar, dacă reușesc să conving societatea că a fost greșit să creadă ce au scris ziarele, atunci poate că am o șansă să îmi recapăt reputația și astfel și pe a ei.

– Cum vrei să faci asta?

– O să-i cer lui Armswell să nege povestea și să insiste că eu sunt fiul lui.

Nu avusese încă ocazia să vorbească cu vicontele după tot ce aflase despre afacerile lui cu Bartholomew. Nu era o conversație pe care s-o aștepte cu nerăbdare, dar era una necesară, având în vedere circumstanțele.

Huntley încuviință.

– Între timp, o să vorbesc cu Coventry. Poate că reușim să le amintim tuturor ce doctor bun ești.

– Îți apreciez sprijinul, Huntley. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să vorbesc cu Juliette în particular.

Huntley zâmbi.

– Îți dau voie. Salonul îți stă la dispoziție, atât timp cât lași ușa puțin deschisă.

Când Florian intră în salon și privirea lui se întâlni cu a lui Juliette, ea simți cum tot corpul i se relaxează. Era ca și cum apropierea lui îi readucea armonia în suflet. Își imagină cum spiritul ei se întinde spre al lui și îl trage mai aproape, până când ajunse pe canapeaua pe care se afla ea.

– Gabriella, se auzi vocea lui Raphe din ușă. Îmi oferi o clipă din timpul tău?

Ca și cum ar fi fost pusă în mișcare de cuvintele soțului ei, Gabriella se ridică.

– Bineînțeles.

Florian tăcu, apoi se așeză pe locul gol de lângă Juliette și o luă de mână. Înghiți în sec cu zgomot și îi mângâie degetele. Se încruntă, iar ochii lui, acei ochi albaștri fascinanți, fură mai reținuți decât îi văzuse ea vreodată. Lui Juliette i se strânse inima. Îi zâmbi și își puse mâna peste a lui, în timp ce îl privi cu toată căldura, recunoștința

și devotamentul pe care le simțea pentru acest bărbat care devenise totul pentru ea.

– Juliette, s-au întâmplat atâtea în ultimele săptămâni, că nici nu știu de unde să încep.

– Pot să sugerez partea în care mă ceri oficial în căsătorie?

Sângele îi alerga prin vene, pulsând cu așteptări entuziaste.

Rigiditatea lui obișnuită făcu loc unui zâmbet neașteptat.

– Am de gând să fac o cerere în căsătorie doar o dată în viața asta, așa că prefer să nu mă grăbesc.

Juliette se forță să tacă, deși stomacul i se încordase, iar inima îi bătea mai repede decât înainte.

– Ești ca o rază de soare care aduce lumină într-o lume mohorâtă.

Era un început excelent. Juliette își ținu respirația, în timp ce el continuă:

– Niciodată nu am visat să devin soț. Până când te-am întâlnit pe tine. Bunătatea ta, dăruirea față de bunăstarea celor din jur și devotamentul față de propriile țeluri sunt admirabile. Ai trecut de obstacole de care nici o altă femeie nu a reușit să treacă. Ți-ai făcut loc în pieptul meu și în inima mea. Aplecându-se în față, o sărută pe frunte cu atât respect, încât din ochii ei curse o lacrimă. Juliette, ai devenit întreaga mea lume! Niciodată nu m-am simțit atât de pierdut ca atunci când viața ta era în pericol.

– Florian!

Nici nu îi putea răspunde, atât de copleșită era de frumusețea declarației lui.

– Acum că ești sănătoasă, în siguranță și aici, să te pot vedea și atinge, mă simt din nou bine, ca și cum partea care lipsise din mine s-a întors. Îi mângâie obrazul și îi șterse lacrima. E de neimaginat să te pierd din nou. Căsătorește-te cu mine, Juliette! Fii a mea și lasă-mă să fiu al tău. Iubește-mă așa cum o să te iubesc și eu, până la ultima suflare!

Nereușind să vorbească din cauza nodului din gât, Juliette nu se gândi decât la un singur mod prin care să-i dea răspunsul. Fără ezitare, se apropie de el, lipindu-și buzele de ale lui într-un sărut ce venea din profunzimile afecțiunii. Era înfometat, dar dulce, un tablou emoționant al devotamentului adevărat, îmbrăcat în dorință.

Aruncându-și brațele după gâtul lui, se apropie și mai mult, până când li se atinseră coapsele. El o mângâie pe spate, ținând-o aproape

în timp ce urma calea dorinței, aprinzându-se pe măsură ce aprofunda sărutul, până când ea nu se mai gândi la nimic altceva.

Abia când Florian o mușcă de lobul urechii, dându-i fiori, Juliette își aminti unde era.

– Da. În sfârșit, putea să ofere răspunsul la întrebarea lui. Da, o să mă căsătoresc cu tine, Florian. Nimic pe lume nu m-ar face mai fericită decât să-mi petrec restul vieții cu tine!

Gura lui o captură din nou pe a ei, lăsând-o fără suflare. Ea era aproape în poala lui, atât de mult o trăsese spre el, iar bucuria pe care o găsea în dorința lui o făcu să rădă, chiar dacă încerca să țină pasul cu săruturile lui.

– Te iubesc, Juliette. Retrăgându-se, o privi cu sinceritate. Și îți promit că mereu o să mă străduiesc să te fac fericită și că niciodată nu o să regreți decizia de a deveni soția mea.

– Niciodată nu am așteptat ceva cu mai multă nerăbdare decât ziua nunții. Îi aruncă cel mai frumos zâmbet al ei, cel care îi arăta cât de mult își dorea să fie a lui. Crezi că putem obține o aprobare specială?

– Sper. Intenția mea e să vorbesc cu arhiepiscopul imediat după ce îl vizitez pe Armswell.

– Nu pari prea încântat de faptul că trebuie să vorbești cu el, Florian. Simțea asta în tonul lui sec. V-ați certat?

– Nu, dar am aflat că el e vinovat pentru tot ce s-a întâmplat. Ca urmare, vreau să-i cer să îndrepte răul pe care ni l-a făcut mie și mamei, și chiar și ție, indirect.

Neștiind de ce era vinovat Armswell, Juliette clătină din cap.

– Cum o să faci asta?

– O să insist să spună ziarelor că au greșit și să renunțe public la ideea că aș fi fiul lui Bartholomew.

Florian își retrase mâinile, apoi și le trecu prin păr, împrăștiind nuanțele arămii.

– Nu îmi pasă câte minciuni trebuie să spună vicontele ca să-i convingă pe toți că sunt sânge din sângele lui, dar o s-o facă sau o să.

– Florian! Juliette nu îl plăcea așa, cuprins de o furie care îi transforma chipul în piatră, alungând toată lumina din ochii lui. Amenințarea lui Armswell nu e răspunsul. Se ridică și se îndreptă spre fereastră, apoi se întoarse spre el. Ce contează ce cred oamenii despre noi, atât timp cât ne avem unul pe celălalt?

Bărbatul scoase un oftat învins și se îndreptă spre ea.

– Într-o zi, s-ar putea să conteze foarte mult pentru copiii noștri.

Juliette nu se gândise la asta. Își mușcă buza și analiză situația.

– Ai dreptate. E posibil. Doar dacă nu reușim să învingem stigmatul căruia i-am devenit victime. Mai e timp, Florian. Avem ani întregi în care ne putem recupera statutul. Și să nu uităm de titlul tău impresionant! Înseamnă ceva, indiferent al cui fiu ești.

– Foarte bine. Tot o să-l înfrunt pe Armswell, pentru liniștea mea, dar nu o să-i cer nimic. Noi doi o să facem ce putem ca să schimbăm părerea societății despre noi. Dacă nu reușim...

– Tot ne avem unul pe altul, demnitatea noastră, dragostea și sprijinul a alți doi duci și ducese.

– Conexiunile noastre sunt impresionante.

– Sunt mai bune decât ar putea visa majoritatea oamenilor.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, îl sărută cu adorație, apoi se dădu în spate din nou și îi întâlni privirea.

– Putem pleca imediat într-o călătorie de nuntă. Chiar dacă nu îmi pasă ce cred oamenii despre mine, aș vrea să arăt respectabil când o să-mi fac prima apariție publică după ce ne căsătorim.

– Bineînțeles. Acum că nu mai am de lucru, nu mă ține nimic în Londra. Putem să mergem unde vrem, Juliette. În Paris sau Roma, dacă vrei.

– Sau putem să ne bucurăm de o vizită liniștită la o casă de la țară, din Lake District.

– Plimbările liniștite și picnicurile par să fie remediul perfect pentru toate lucrurile prin care am trecut.

Ea îi zâmbi, iar în acel moment inima îi fu copleșită de căldură și de tandrețe.

– Sunt întru totul de acord, Florian. Acum du-te, ca să te poți întoarce aici cât mai repede posibil. Sunt din ce în ce mai nerăbdătoare să-ți devin soție!

După un ultim sărut, Florian făcu un pas în spate și o plecăciune.

– Când o să te văd data viitoare, o să am un preot cu mine.

Apoi ieși din cameră, lăsând-o pe Juliette cu fluturi în stomac.

Capitolul 28

Când Florian ajunse la casa Armswell, studie fațada care ascundea atâtea amintiri tulburătoare, cu un tată care mereu păruse reținut când venea vorba de manifestarea afecțiunii, deși nu păruse să aibă rețineri când venea vorba de Lowell. Când crescuse, Florian crezuse mereu că acel comportament avea legătură cu faptul că Lowell era primul moștenitor. Abia la a 16-a aniversare aflase adevărul.

Urcă scările și se pregăti pentru conflictul care îl aștepta de cealaltă parte a ușii. Majordomul îi deschise ușa și îl îndrumă spre biroul lui Armswell.

Vicontele ridică privirea de pe registrele împrăștiate pe birou și puse ochelarii deoparte.

– Florian! Nu mă așteptam să te văd așa de repede. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, credeam că o să fii prea ocupat pentru vizite de familie.

Florian se așeză pe scaunul indicat de Armswell.

– Asta nu e o vizită de curtoazie, spuse el, în timp ce încercă să pară cordial. Venirea mea are legătură cu ce am aflat.

– Da. Bărbatul încuviință și se duse la bufet. Brandy?

– Nu, mulțumesc. Prefer să am mintea limpede pentru conversația asta.

Armswell își turnă de băut, se așeză pe scaun și luă o gură zdravănă.

– Ne-a părut foarte rău să auzim despre boala lui Lady Juliette, dar am înțeles că acum se simte mai bine.

Veștile chiar se împrăștiau ca un virus.

– Da, s-a vindecat de tifos.

– Ce ușurare! Lăsă paharul jos și păru să se relaxeze. Ziarele nu au fost blânde în legătură cu lunga ei carantină la tine acasă, fără însoțitor, dar eu și mama ta credem că ai făcut ce era mai bine.

– Nu am venit aici ca să vorbesc despre sănătatea lui Lady Juliette sau să-ți spun despre intenția noastră de a ne căsători.

Armswell fu surprins și se pregăti să vorbească, însă Florian îl întrerupse:

– Motivul pentru care sunt aici e pentru că Lady Juliette a fost răpită de dimineață de Bartholomew. Viața ei a fost pusă în pericol, deoarece nu am respectat cerințele unui bărbat care nu ar fi fost interesat de familia noastră dacă nu ai fi fost tu.

Maxilarul lui Armswell se încordă, după care se relaxă. În mod admirabil, îi susținu în continuare privirea lui Florian cu o hotărâre vizibilă.

– Ai dreptate. Eram tânăr și prost, iar de atunci am avut multe probleme din cauza a ceea ce am făcut.

– Mama știe?

Bărbatul dădu din cap.

– Nu. Ți-a spus adevărul. Cel puțin versiunea ei, dar... eu eram prea rușinat ca să-i spun ei sau altcuiva că mi-am risipit averea. În mod stupid, am permis lașității să-mi domine acțiunile și am implorat un împrumut de la Bartholomew.

– Și apoi ai refuzat să îi dai banii înapoi.

– Dacă aș fi făcut asta, nu ar fi fost mai bine decât înainte să-mi dea fondurile necesare. Am avut nevoie să-mi asigur un venit stabil, dar nu m-a lăsat.

Florian se simți dezgustat.

– Deci ți-ai prostituat soția.

– Nu de bunăvoie! La naiba, Florian! Nemernicul l-a luat pe Lowell și a cerut cooperarea mamei tale.

– Ceva ce nu ar fi făcut dacă nu i-ai fi cerut ajutorul. Disprețul înlocui orice urmă de înțelegere. În schimb, mama și-a pierdut mândria, demnitatea, reputația acum că s-a aflat adevărul. Te-ai gândit vreodată ce vor crede oamenii despre ea?

– Bineînțeles. Tocmai de asta am vizitat fiecare ziar care a printat afurisita de poveste, am cerut o rectificare însoțită de scuze.

– Serios?

Florian nu se așteptase ca vicontele să facă asta.

– Desigur. Răsuflă adânc și își așeză brațele pe birou. În ciuda a ceea ce crezi, o iubesc foarte mult pe mama ta. Nu e cazul să las lumea să creadă ceva rău despre ea din vina mea.

– Așa că ai mințit pentru ea?

Bărbatul încuviință.

– Rectificarea și scuzele vor fi publicate mâine.

Ce vești excelente! Și totuși...

– Ar trebui să faci și o declarație publică la următorul eveniment social, fiind de preferat ca unul dintre jurnaliști să te susțină.

Armswell încuviință.

– Cred că pot să rezolv asta, zise bărbatul zâmbind.

Florian nu îi întoarse zâmbetul. În schimb, făcu o plecăciune scurtă.

– Mulțumesc.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Nu știu dacă o să mă poți ierta pentru alegerile pe care le-am făcut, dar vreau să știi că mă bucur că a ieșit ceva bun din asta.

Când Florian se întoarse, bărbatul îi spuse:

– Dacă mama ta nu s-ar fi dus la el, nu te-ai fi născut tu, iar lumea ar fi pierdut un bărbat și un doctor extraordinar.

Florian alese să nu comenteze, ieșind din casa Armswell pentru a se bucura de viitor cu toată forța pe care o avea.

O oră mai târziu, fu primit în camera arhiepiscopului, iar peste încă o oră, se întoarse în casa Huntley cu o aprobare specială. Henry și preotul acceptară să țină ceremonia cât mai rapid.

Era ca un vis. Îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a ei din muselină și cu un voal de mătase pe cap, Juliette repetă cuvintele spuse de preot și apoi ascultă cu lacrimi în ochi când Florian făcu același lucru. În spatele lor se aflau Raphe, Gabriella, Coventry, Amelia și Lowell, toți fiind martorii schimbului de jurăminte.

Florian o privi pe Juliette în tot acel timp și nici ea nu-și luă privirea de la el când îi veni rândul să vorbească.

– Ai inelul? îl întrebă preotul pe Florian când Juliette termină jurămintele.

– Da.

Florian duse mâna la buzunarul interior al jachetei și scoase o verighetă simplă din aur, pe care o puse pe Biblia preotului.

Acesta încuviință satisfăcut, apoi luă inelul și i-l dădu înapoi lui Florian.

– Pune inelul pe al patrulea deget de pe mâna stângă a lui Juliette și ține-l acolo în timp ce repeți după mine.

Inima lui Juliette tresări în clipa în care simți bucata de metal rece alunecând la locul ei. Îl privi din nou pe Florian și văzu în ochii lui aceeași dragoste pe care o simțea și ea. Sufletul ei era copleșit de iubire, iar corpul îi murmura cu bucurie infinită și entuziasm.

Râsetele vuiau în interiorul ei cu o forță pe care nu mai putea să o controleze. Preotul spuse o rugăciune, o binecuvântare și un fragment din Scriptură, însă ea nu se putu concentra, fiind nerăbdătoare să se termine ceremonia, ca ea și Florian să poată trăi bucuria căsătoriei. El își exprimă propria exuberanță cu un zâmbet larg, care îi apăruse pe față în urmă cu câteva minute, și cu sărutul pasional pe care i-l dădu în clipa în care preotul termină de vorbit.

Fu pasional și cald și probabil ținu mai mult decât se cuvenea, dar lui Juliette nu-i păsa. De fapt, nu se putea gândi la nimic mai minunat în lumea asta decât să-l sărute pe Florian în timp ce el o ținea în brațe.

– Felicitări! le spuse Raphe când se întoarseră către familia lor. Acesta o strânse în brațe. Sunt atât de fericit pentru tine!

Toată lumea simțea la fel, îmbrățișându-i pe Juliette și pe Florian. Apoi Pierson fu chemat să aducă șampanie.

– O să organizez un bal în onoarea ta odată ce te întorci din călătoria de nuntă, spuse Amelia. Avea brațul protector al lui Coventry în jurul taliei. Cât o să fiți plecați?

– Cel puțin până când scandalurile legate de descendența lui Florian și șederea mea prelungită la el acasă fără însoțitor o să fie uitate, răspunse Juliette.

– Eu și Huntley avem de gând să ne folosim influența ca să luptăm împotriva scandalurilor care vă afectează, zise Coventry.

– Ca și mine, de altfel, îi spuse Lowell fratelui său. Între noi fie vorba, sunt sigur că o să avem succes.

– Mulțumesc, zise Florian. Suntem foarte recunoscători pentru ajutorul vostru.

Juliette îl privi și îl luă de mână. Singurul lucru care conta acum erau viitorul, dragostea pe care și-o purtau și sprijinul incredibil pe care familiile lor voiau să-l ofere.

*

Mai târziu, când Florian și Juliette se întoarseră în casa în care locuiau, el se simțea ca un băiat care urma să sărute o fată pentru prima oară. Își dorea cu disperare ca totul să meargă bine. Clipa când le spuse servitorilor despre căsătorie și primise felicitările lor fu o distragere bine-venită de la emoțiile din ce în ce mai mari.

- Puteți să vă luați liber pentru restul serii, le spuse lui Baker, Jillian și doamna Croft. O să ne descurcăm singuri. Dar vă rog să fiți aici până mâine, la prânz, deoarece avem de gând să plecăm spre Lake District și e posibil să avem nevoie de ajutorul vostru la împachetat.

Servitorii fură de acord și plecară repede, lăsându-i pe Florian și pe Juliette singuri, în tăcerea care urmă. El o privi, nerăbdător să continue noaptea nunții, dar neștiind cum să înceapă, fiindcă nu voia să o facă să simtă vreun disconfort. Și, cum dintre ei doi el era cel cu experiență, simți că trebuia să preia frâiele în această nouă experiență, iar asta aduse cu sine multă presiune, mai multă decât și-ar fi imaginat. Însă își dorea cu disperare ca prima lor noapte împreună să fie plăcută pentru ea, fără timiditate sau teamă.

Cu asta în minte, o luă de braț și i-l așeză pe al lui, îndreptându-se spre scări.

– Am un vin excelent de care să ne bucurăm.

Băutura dulce avea să-i ajute pe amândoi să se calmeze. Urcară câteva trepte în tăcere până când el îndrăzni să o întrebe:

– Ți-e frică de actul sexual?

Ea întoarse capul, ca să-l poată privi în timp ce mergeau. Spre ușurarea lui, clătină din cap.

– Nu. Știu ce o să se întâmple, iar Gabriella mi-a dat niște explicații când te-ai dus să iei aprobarea specială. M-a asigurat că poate fi foarte plăcut atât timp cât mă relaxez și particip cu entuziasm.

Florian tuși, ca să nu se înece când auzi acele vorbe sincere, și se gândi să nu uite să-i mulțumească cumnatei lui mai târziu.

– Are dreptate.

Își însoți soția până la dormitor și o invită înăuntru, observând-o în timp ce studia locul. În mijloc se afla un pat mare, cu un paravan albastru-închis. Lângă el se afla un fotoliu confortabil, alături de o masă joasă în fața șemineului. Un dulap înalt ocupa peretele alb de lângă ușă, în timp ce sub fereastră se aflau niște dulapuri și un lavoar.

– E simplu, dar elegant. Nu e încărcat. Juliette se uită la el. Îmi place mult.

Era incredibil cât de mult îl satisfăcu acel compliment. Jenat, se duse să toarne două pahare din vinul despre care pomenise mai devreme.

– Pentru noua noastră viață împreună ca soț și soție!

Cei doi ciocniră paharele și băură.

– Probabil ar trebui să-ți examinez rana, zise el în timp ce se uita la bucata de material încă legată de gâtul ei.

Când ea încuviință, Florian puse paharul pe noptieră desfăcu materialul, care dezvălui o pata roșie pe gât, care însă era uscată, iar tăietura nu mai sângera.

– O s-o curăț puțin, șopti Florian, în timp ce pulsul i-o luă razna și degetele începură să îi tremure.

Luă carafa de pe noptieră, turnă puțină apă într-un castron și udă colțul unei batiste. Apoi se întoarse lângă Juliette și îi curăță rana.

– Gata, zise el când nu mai erau urme de sânge. Puse batista în buzunar, dar își aminti că era udă și o scoase din nou, ca să o pună la uscat.

Juliette îi privi cu atenție fiecare mișcare, dar asta nu-l liniști.

– Pari... agitat. Își puse paharul lângă al lui și îl privi în ochi. E posibil să fii mai agitat din cauza uniunii noastre decât sunt eu?

Faptul că era directă era bine-venit și de admirat.

– E posibil. Asta mă face să mă simt neobișnuit de tulburat.

– Trebuie să fie neplăcut pentru un bărbat obișnuit să fie încrezător, sigur, metodic. Se îndreptă spre el. Nu-ți mai face griji!

Probabil Florian păru emoționat, deoarece ea îi aruncă un zâmbet liniștitor și spuse:

– Îmi doresc asta, Florian. Vreau să fiu cu tine în felul ăsta și, având în vedere ce simțim unul pentru celălalt, asta doar o să ne asigure că...

Florian nu o lăsă să termine, furându-i cuvintele pe care voia să le spună cu un sărut plin de dorință. Juliette era superbă, sigură pe sine, perfectă în fiecare mod posibil, personificarea bunătății. Iar ea îl săruta ca și cum viața ei ar fi depins de asta. Brațele îi erau în jurul gâtului lui, iar gura i se mișca în același ritm cu a lui, gustând și explorând cu pasiune.

Cu mâinile pe talia ei, o îndrumă spre stâlpul patului.

- Juliette...

Îi șopti numele pe buze și își ridică mâinile, mângâindu-i sânii până când ea scoase gemete slabe.

Juliette îl sărută, arcuindu-și spatele pentru a se lipi de el.

- Florian...

Numele lui fu un geamăt, un elixir care îi intensifică simțurile și îl excită și mai tare.

- Întoarce-te!

Își imprimă cerința cu promisiunea plăcerii și, spre satisfacția lui, o simți tremurând sub atingerea lui.

Ea făcu exact ce îi spuse fără să pună întrebări, lăsându-l să îi desfacă rochia și să i-o dea jos. Aceasta alunecă la picioare, urmată de corset și de cămășuță. Juliette păși de lângă haine, își dădu pantofii jos și rămase doar în ciorapi.

Florian își stăpâni respirația tremurândă în timp ce admira goliciunea soției lui. O mai văzuse dezbrăcată, dar fusese diferit. Atunci era bolnavă, însă acum... Dumnezeule, privirea pe care i-o aruncă peste umăr... O manifestare timidă a dorinței inocente și atât de tentante, încât nu rezistă și întinse mâinile tremurânde spre ea și o sărută pe spate.

Geamătul cu care îi răspunse fu decadent și îl făcu să se dezbrace cât mai iute. Ea se întoarse să-l privească, privirea ei devorând fiecare mișcare. Se părea că nu era timidă, poate pentru că se obișnuise ca el să o vadă goală în săptămâna în care o îngrijise. Oricare ar fi fost motivul, Florian era recunoscător, deoarece așa putea să îi admire corpul fără ca ea să încerce să-l ascundă, ochii lui oprindu-se asupra locurilor unde atingerea lui avea să-i ofere cea mai multă plăcere.

Juliette privea în timp ce soțul ei își descheia cămașa, doar ca să dezvăluie un piept cu mușchi bine definiți. După ce își dădu jos pantofii, Florian renunță și la șosete și se îndreptă. Ca și cum i-ar fi plăcut că ea îl studia, îi susținu privirea cu îndrăzneală, după care lăsă cămașa jos. Ea îi urmări privirea, gura uscându-i-se când mâinile lui ajunseră la curea. Florian o desfăcu și își împinse pantalonii și lenjeria în jos, peste șolduri.

Juliette inspiră adânc când Florian se îndreptă din nou în fața ei. Brațele lui erau puternice și cu o formă minunată, abdomenul plat,

cu o dungă subțire de păr arămiu care ducea spre... Înghiți în sec când văzu acea parte din el. Era mai mare decât se așteptase și...

– Nu o să te rănesc, spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Corpul tău o să se adapteze la al meu, Juliette, de asta pot să te asigur.

Ea încuviință, hotărâtă să-și recapete încrederea de mai devreme.

– Știu.

Probabil el simți că nu era sigură, așa că se apropie și își duse buzele la urechea lui Juliette, șoptindu-i tot felul de intenții obraznice, în timp ce mâinile i se plimbau peste formele ei.

Când ea mai avea puțin și îl implora pentru mai mult, o luă în brațe și o așeză pe pat. Însetată după atingerile lui, se întinse după el, iar el era acolo, cu corpul peste al ei, în timp ce degetele aduceau pe culmi anticiparea.

– Te rog!

Îl prinse de umeri, încercând să-l aducă mai aproape.

– Da, draga mea.

Sărutul lui fu însoțit de o durere scurtă și apoi de plăcere fără margini. Florian se mișcă ușor în ea, arătându-i ritmul care avea să-i ducă pe amândoi dincolo de limită. Învățâ repede, corpul ei adaptându-se la fiecare senzație nouă, până când disconfortul inițial fu copleșit de o dorință acaparatoare pentru mai mult. Fără nici un avertisment, o pătrunse cu o viteză subită, purtând-o într-o plăcere euforică și din ce în ce mai sus, până când explodă, ca artificiile pe care le văzuse la un moment dat în Vauxhall.

– Juliette...

Numele ei, rupt din pieptul lui, era plin de promisiune și de speranță, iar sărutul profund pe care i-l dădu exprima dragostea, în timp ce corpul lui își găsi propria satisfacție.

– A mea, îi șopti el la ureche în clipele ce urmară. În sfârșit, ești a mea.

Juliette fu cuprinsă de moleșeală. Îl privi pe Florian și întinse mâna, ca să-l mângâie pe obraz.

– Da.

Atunci, știind că el avea să aprecieze vorbele ei, îi zâmbi și îi spuse cu sinceritate:

– Niciodată nu m-am bucurat mai mult de un lucru pe care tocmai l-am făcut.

Privirea lui se întunecă.

– În cazul ăsta, permite-mi să-ți arăt un alt mod prin care pot să-ți ofer plăcere.

Lăsându-și capul în jos, o sărută pe tot corpul, până când Juliette gemu. Oricare ar fi fost așteptările ei despre căsătorie, ce se întâmpla era mult mai bine decât orice și-ar fi putut imagina. Soțul ei era la fel de atent și de iubitor pe cât intenționa și ea să fie. Dar, mai mult de atât, Juliette aștepta cu nerăbdare să-și împartă viața cu el ca egal și pur și simplu să discute cu el la micul dejun, iar acest lucru era mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.

Capitolul 29

Rostogolindu-se într-o parte, Florian îi dădu lui Juliette părul de pe frunte. Încă era foarte scurt, crescuse doar vreo trei centimetri în cele trei luni în care fuseseră plecați. Așa cum fusese rutina lor zilnică în timpul evadării în Lake District, își făcuseră plimbarea de dimineață și întinseseră o pătură pe unul dintre dealurile cu priveliște spre vale. Acolo, îmbăiați în soarele lunii august, făcură dragoste până când gemetele lor de plăcere acoperiră priveliștea verde.

– Te iubesc, spuse el cuvintele care erau mereu în inima lui.

Zâmbetul pe care ea i-l oferi fu orbitor.

– Și eu.

Să o sărute devenise la fel de necesar ca respiratul. Așa că își aplecă capul și își lipi buzele de ale ei. Ca întotdeauna, avea un gust delicios.

– Aș putea lesne să te sărut pentru totdeauna, îi spuse el, mângâindu-i gâtul cu nasul.

Spre marea lui satisfacție, Juliette îl trase înapoi între coapsele ei, mișcându-se ușor, ca pântecul ei să îl atingă pe al lui.

– Ce zici să facem *asta* pentru totdeauna?

Bărbatul zâmbi, eliberat de toate grijile care îi umbriseră viața atât de mult timp. Cu Juliette se simțea ca tânărul care fusese înainte ca mama lui să îi spună că era, de fapt, fiul lui Bartholomew. Sufletul lui se luminase, iar inima lui, învăluită de bunătatea ei, se umpluse cu acea dragoste care purifica sufletul.

– Cred că mi-ar plăcea, îi răspunse, în timp ce ea îi aruncă un zâmbet obraznic.

Când se întoarseră la prânz în casa pe care o închiriaseră, găsiră o scrisoare.

– E de la ducesa de Tremaine, zise Florian, recunoscând sigiliul.

– Deschide-o!

Bărbatul o ascultă și studie foaia, fiind atent la fiecare detaliu. Apoi ridică privirea spre Juliette.

– Spitalul mă vrea înapoi.

Juliette îl privi cu lumină în ochi.

– Ce veste minunată!

– Se pare că unii dintre pacienții mei au refuzat să fie tratați de altcineva, au întrebat unde sunt și ce mă ține departe de spital.

– Acum o lună, Raphe ne-a scris că mai sunt doar câțiva oameni care au îndoieli în privința descendenței tale și a situației dintre noi de pe vremea când locuiam în casa ta.

– Așa e. Dar nu e nici o grabă să ne întoarcem, mai ales că vrei să-ți crească părul înainte să ne aventurăm din nou în societate.

Ea își țuguie buzele, afișând o adorabilă expresie visătoare.

– Ai dreptate, spuse ea în cele din urmă, dar pacienții tăi sunt mai importanți decât vanitatea mea.

Florian simți că inima avea să-i explodeze.

– Ești sigură?

– Absolut. Singurul meu regret e că trebuie să lăsăm toate astea în urmă. Am fost binecuvântați cu un loc superb. Când o să te întorci la muncă, asta o să se termine.

– Știu, și mie îmi pare rău. O trase în brațe. Poate că ar trebui să facem o regulă, să ne întoarcem aici o dată pe an, pentru cel puțin o lună.

– Asta dacă spitalul se poate lipsi de tine.

Florian inspiră adânc parfumul de bujori care îi amintea de acasă.

– O să pun condiția asta când mă întorc.

O trase aproape și își pecetlui promisiunea cu un sărut, recunoscător pentru ziua în care tenacitatea ei o adusese în biroul lui cu o misiune. Acea zi îi schimbase viața și avea să rămână pentru totdeauna acel moment când viețile lor s-au intersectat, s-au schimbat, conducându-i pe amândoi către un șir nesfârșit de zile fericite.

Capitolul 30

Henry Atticus Lowell era convins că avea să moară. Fiindcă asta se întâmpla de obicei când erai împușcat în piept. Durerea era groaznică, o experiență pe care ar fi putut s-o evite dacă ar fi tras mai repede cu pistolul. Dar nu dorise să-l rănească pe tânărul baron care îi chemase la duel după ce îl sfătuise să-și schimbe croitorul dacă voia rezultate mai bune pe piața căsătoriei. Asta dusese la o discuție aprinsă, o dimineață noroioasă pe câmpul onoarei și un avertisment, ca să nu se mai bage în treburile altora.

Mormăind, Henry se gândi la oamenii care roiau în jurul lui. Slavă Domnului că fratele lui, Florian, era acolo! Cel puțin își lăsa viața în mâinile unui om care știa ce făcea.

– O să-ți dau niște morfină pentru durere, zise Florian. Probabil o să te adoarmă.

– Sună minunat, bombăni Henry.

Faptul că putea scăpa de agonia prin care trecea era bine-venit.

Florian zâmbi și își puse mâna peste a lui.

– O să te ajut să treci prin asta. Nu o să mori azi, m-ai auzit? Nu așteptă răspunsul lui Henry. Acum bea asta!

Henry îl ascultă, înghițind și ultima picătură din lichidul amar pe care i-l ridicase la buze fratele lui. Simți ceva răcoros pe piele, dar nu-și dădu seama ce era. Poate o compresă?

Metalul zdrăngănea ca tacâmurile de argint pe o tavă. Închise ochii, iar conversația dintre Florian și altă persoană deveni din ce în ce mai neclară. Durerea începu să dispară și adormi.

Când se trezi mai târziu, primul lucru de care fu conștient fu mersul atent al unei persoane din apropiere. Își mișcă degetele și simți cearșaful moale de bumbac tras peste el. Se părea că încă era în viață datorită eforturilor miraculoase ale fratelui său. Iar durerea se diminuase.

Ezitând, deschise ochii cât să poată zări lumina. Era orbitoare, soarele revărsându-se printr-o fereastră din apropiere cu o strălucire neiertătoare. Henry scânci și închise ochii din nou.

– Domnule Lowell?

Vocea care vorbea era a unei femei. Blândă și liniștitoare, aproape o șoaptă.

Henry mormăi ceva drept răspuns și simți că femeia se apropie.

– Sper că nu te deranjez.

O mână delicată i se așeză pe frunte pentru o fracțiune de secundă.

– Nu mai pari să ai febră, ceea ce e o veste excelentă.

Bărbatul inspiră adânc, concentrându-se asupra durerii din piept, și expiră treptat.

– Nu.

Încercă să deschidă ochii din nou, ca să o vadă pe infirmiera care venise să-l îngrijească. Părea minunată și... Lumina nu mai era atât de puternică. Se revărsă pe spatele femeii, învăluind-o într-o aură aurie. Avea părul de un blond-închis, în care se reflecta soarele. Chipul ei era perfect. Doi ochi ciocolatii și buze pline, în cea mai profundă nuanță de roz pe care o văzuse vreodată.

Poate chiar murise.

Henry închise ochii și adormi din nou, convins că văzuse raiul și pe unul dintre cei mai frumoși îngeri de acolo.

Nota autoarei

Dragă cititorule,

Așa cum îți imaginezi probabil, scrierea acestei povești a necesitat multe cercetări medicale, mai ales legate de începutul anilor 1800.

Deși tifosul era o boală cunoscută atunci, abia în 1903, când Charles Nicolle, un bacteriolog francez, a călătorit în Tunis ca să studieze o astfel de epidemie, a fost descoperită legătură cu păduchii. Nicolle a primit Premiul Nobel pentru medicină pentru această realizare.

Deși Florian nu avea informațiile lui Nicolle, a reușit să aplice cu succes tratamentul folosit la Edinburgh Infirmary în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Locul se dezinfecta zilnic cu o infuzie de păcură sau acid clorhidric, podelele erau spălate, iar pereții erau văruiți periodic. În plus, cei internați acolo trebuiau să-și dea hainele jos. Apoi erau spălați, rași în cap și unși cu o cremă cu mercur, lucru pe care Florian îl făcea pe vaporul de carantină și când o trata pe Juliette.

Se știa că mizeria, aerul deloc curat și lipsa alimentelor potrivite puteau răspândi și/sau agrava boala. Prin urmare, pacienții cu tifos primeau mese copioase, mai ales carne și fructe, cu vin diluat, preferabil 280 de mililitri de vin la 140 mililitri de apă. Pentru cazurile mai grave, era folosit vin nediluat, de la o jumătate de halbă la o halbă și jumătate pe zi.

Pentru descrierea evoluției bolii, m-am bazat pe *Epidemia de tifos în spitalele din secolul al XVIII-lea* de Guenter B. Risse, deoarece oferă o descriere precisă a perioadei. Volumul *Medicina de familie* de William Buchan, pe care unii dintre voi își amintesc că am menționat-o în acest volum, a fost o sursă excelentă despre atenția acordată bolii începând de la sfârșitul anilor 1700. Demonstrează că oamenii știau că spălatul pe mâini și curățenia în general erau importante

pentru prevenirea bolii, chiar înainte să devină cerințe medicale. De fapt, în ciuda cărții lui Buchan, care a fost publicată inițial în 1771, Ignaz Semmelweis, un doctor ungur, e menționat ca fiind cel care a descoperit beneficiile spălatului pe mâini în 1847, când a scris despre o legătură între doctorii care au de-a face cu cadavrele și apoi ajută la nașteri fără să se spele pe mâini și mamele care făceau febră puerperală.

Nu vreau să diminuez descoperirile lui Semmelweis, însă Buchan le-a făcut cu mai bine de 80 de ani mai devreme și ar fi fost cunoscute de un bărbat citit ca Florian.

Deși morfina a devenit comercială abia după 1850, un farmacist german pe nume Friedrich Wilhelm Sertürner reușise să izoleze compusul cristalin din opiu până în 1816. În timpul experimentelor sale, acesta a descoperit că efectul de ușurare a durerii pe care îl avea acest compus era de zece ori mai mare decât al opiului și l-a numit după Morfeu, zeul grec al viselor.

Având în vedere cât de mult călătorise și cât de deschis era Florian față de noile descoperiri medicale, ar fi cumpărat imediat acest nou medicament și l-ar fi dat pacienților pe care îi opera.

Ca în cazul tuturor informațiilor medicale folosite în această poveste, The Humane Society este o organizație reală, care există și în prezent. Modelată după The Amsterdam Society of the Rescue of Drowning, aceasta a oferit o medalie de argint unuia dintre membrii săi, Charles Kite, în 1788. Kite nu numai că a susținut resuscitarea victimelor aflate în stop cardiac cu ajutorul masajului cardiac și al intubațiilor orofaringiene și nazofaringiene cu mult înainte de descoperirea resuscitării cardiopulmonare, dar a și creat propriul aparat electrostatic de revitalizare. Acest dispozitiv folosea condensatorii unei butelii electrice în mod asemănător cu condensatorii defibrilatorului cardiac modern.

Alte informații istorice și personaje reale sunt James Gregory, doctorul scoțian cu care s-a întâlnit Florian, și chirurgul spaniol Francisco Romero, creditat cu prima operație pe inimă în 1801, chiar dacă, așa cum Florian îi spune corect lui Juliette, operația a fost făcută doar pe învelișul inimii, nu direct pe inimă.

Sper că ți-a plăcut această poveste. Așa cum știi deja, Henry și Viola se vor îndrăgosti în a patra carte din seria *Diamante neșlefuite*.

Va fi interesant de văzut ce obstacole vor întâlni pe drumul spre fericire, așa că te rog să mi te alături din nou în curând, ca să afli.

Până atunci, lectură plăcută!

Mulțumiri

Nu e suficient doar un autor pentru a prinde o idee și a o transforma într-o carte. Chiar dacă numele meu e pe copertă, în spate am o echipă întreagă de oameni extraordinari, fiecare cu propriile experiențe și abilități incredibile. Încrederea lor în mine și în poveștile mele este neprețuită și, cum merită să le fie recunoscută munca, vreau să profit de această ocazie și să le mulțumesc pentru ajutorul și sprijinul constante.

Pentru extraordinarul meu editor, Nicole Fischer: indicațiile și sfaturile tale au ajutat această poveste să strălucească. Îți mulțumesc mult pentru sfaturi și pentru că ai crezut în abilitatea mea de a duce acest proiect până la capăt.

Pentru redactorul meu, Libby Sternberg, agenții de presă Caroline Perny, Pam Jaffee și Libby Collins și directorul de marketing Angela Cradt. Vă mulțumesc pentru tot ce faceți și pentru îndrumările și sprijinul pe care mi le-ați oferit de fiecare dată când a fost nevoie.

Doresc să le mulțumesc și celor de la Colegiul Regal al Chirurgilor din Anglia pentru articolele trimise la cerere și pentru disponibilitatea lor de a cerceta educația medicală din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea pentru mine. Informațiile trimise de biblioteca voastră m-au ajutat nespus de mult.

Pentru prietena mea autoare Katharine Ashe, cu care m-am bucurat să împărtășesc informații care pot fi găsite numai când ești dispus să cauți acul în carul cu fân. Discuția cu tine despre cercetările medicale a fost o plăcere absolută!

Vreau să-i mulțumesc și incredibilului artist care a creat superba copertă a cărții. Chris Cocozza a reușit să surprindă cu succes atmosfera cărții și felul în care mi i-am imaginat pe Florian și pe Juliette.

Pentru fabuloşii mei cititori beta, Jacqueline Ang, Maria Rose şi Jennifer Becker, ale căror păreri mi-au fost de ajutor în consolidarea poveştii. Vă mulţumesc foarte mult!

Un alt mare mulţumesc merge către Nancy Mayer, pentru ajutorul ei. De fiecare dată când am avut vreo întrebare despre regalitate la care nu găseam răspunsul, îi ceream sfatul lui Nancy. Ajutorul ei e nepreţuit.

Familia şi prietenii merită şi ei un mare mulţumesc, mai ales pentru că mi-au amintit să iau o pauză din când în când, să mă ridic de la calculator şi să mă relaxez. Aş fi pierdută fără voi.

Şi ţie, dragă cititorule, îţi mulţumesc pentru că ai citit această poveste. Sprijinul tău este, ca întotdeauna, extrem de apreciat!